

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Oehlenschläger, Adam.; Udvalg ved F. L. Liebenberg ; besørget af A. Boysen.

Poetiske Skrifter

Vol. 10

København : Det Nordiske Forlag, 1896-99

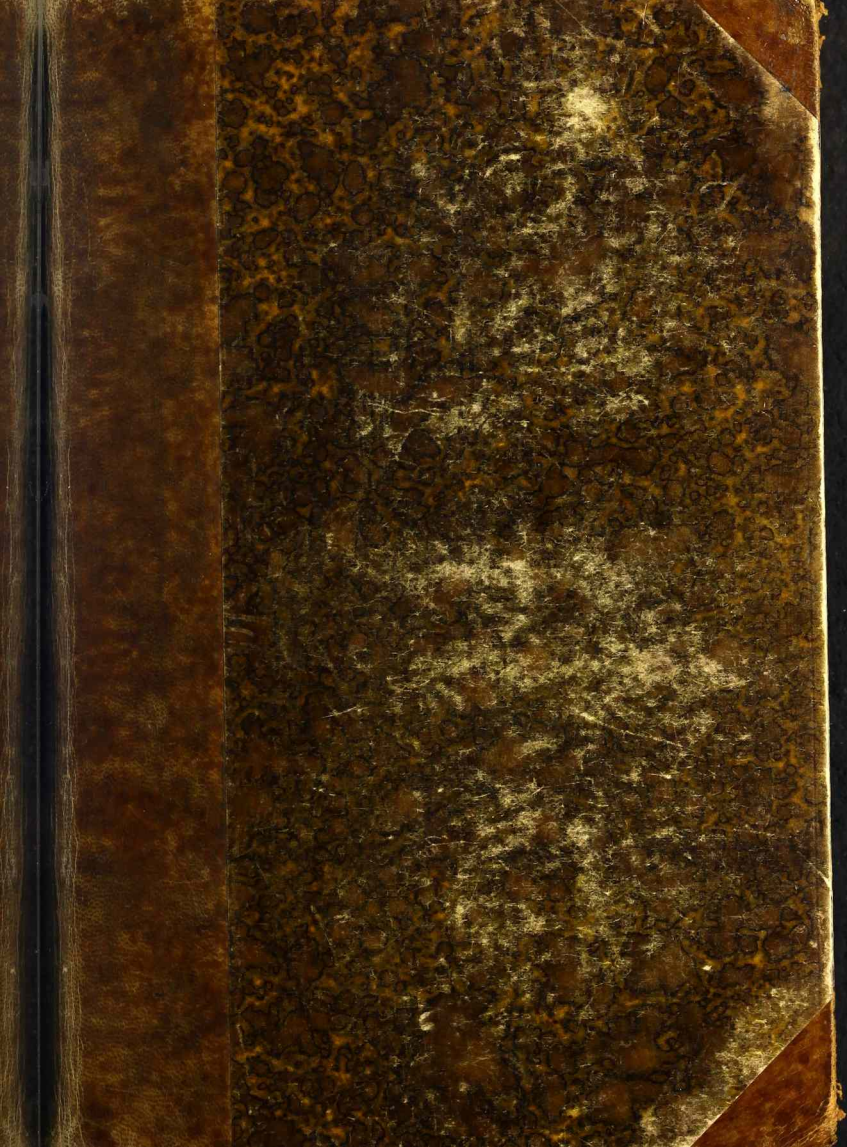
15 bd.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

52, - 120-8°

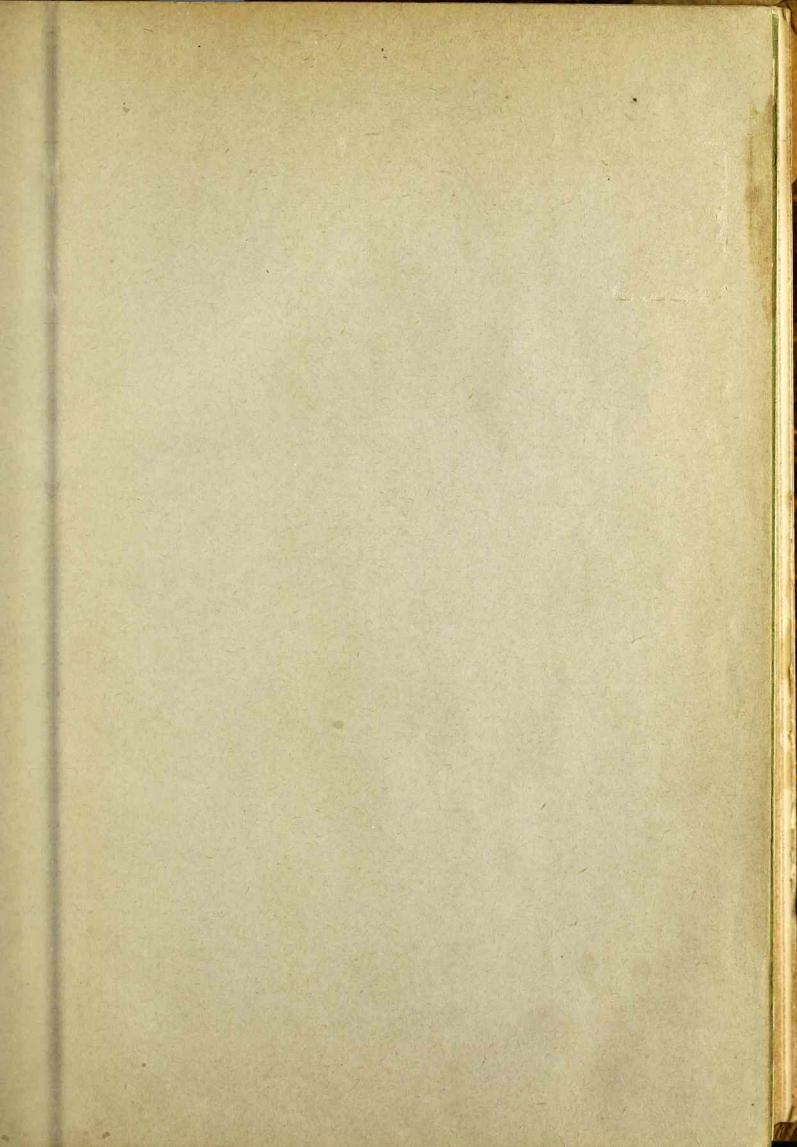
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

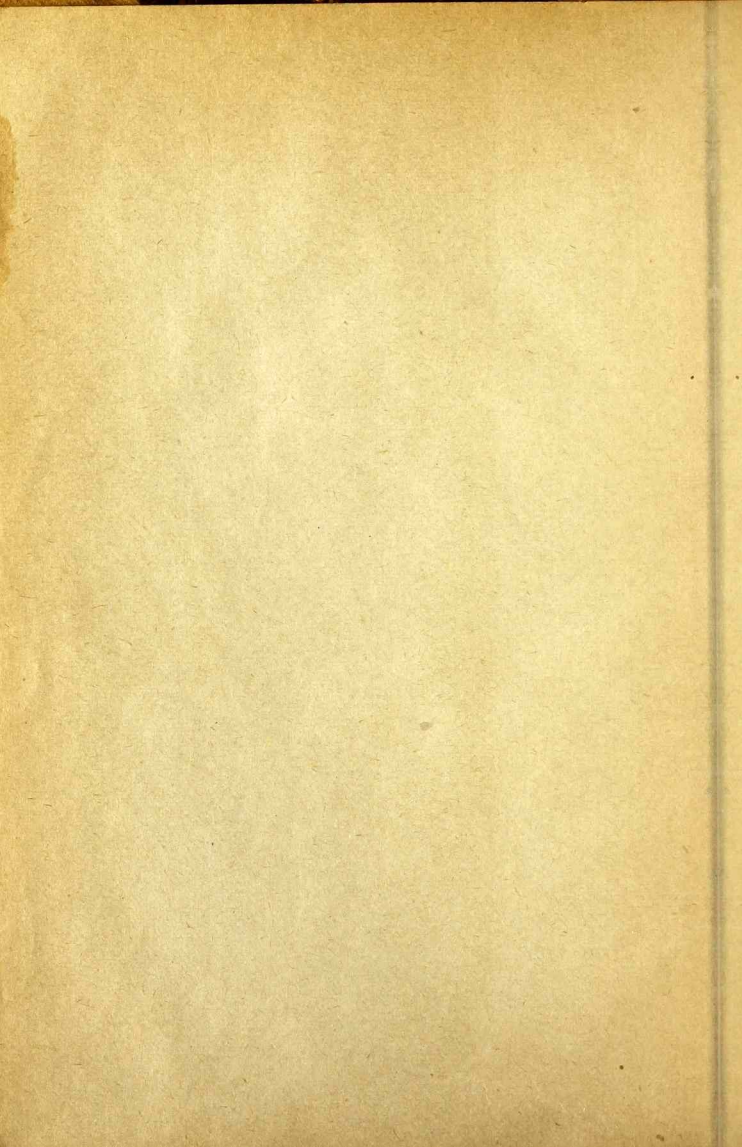

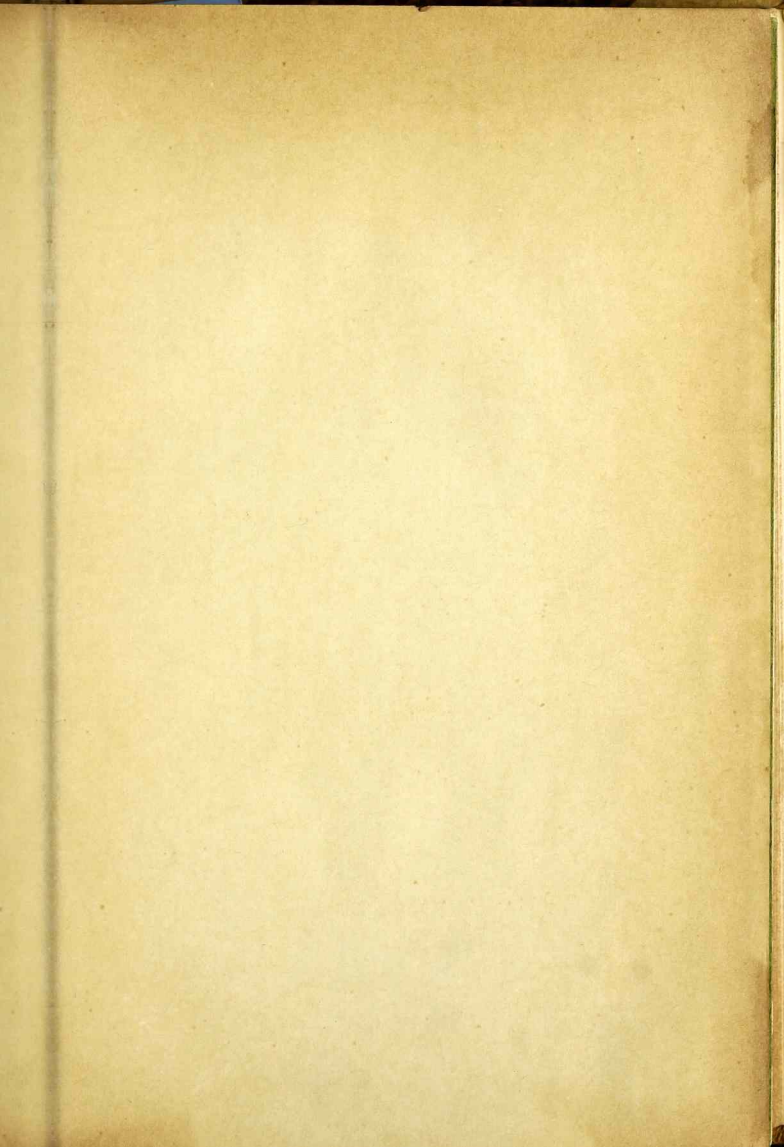
1 1 52 0 8 05819 3

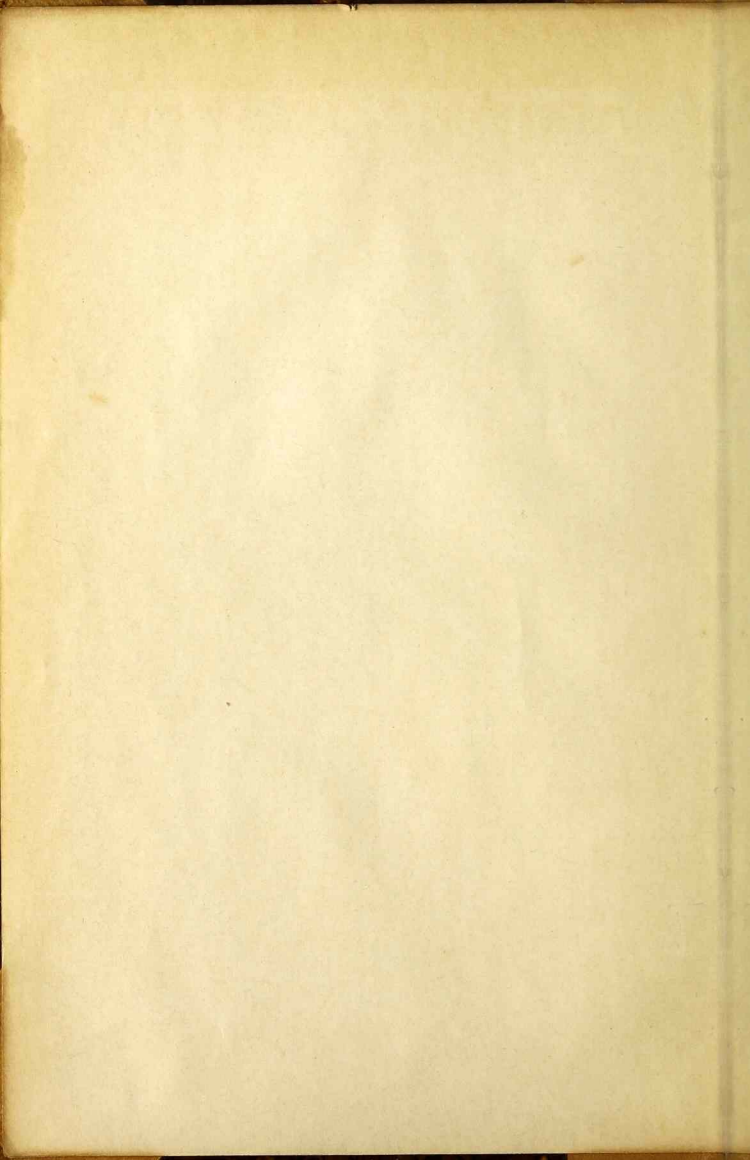
+Rex

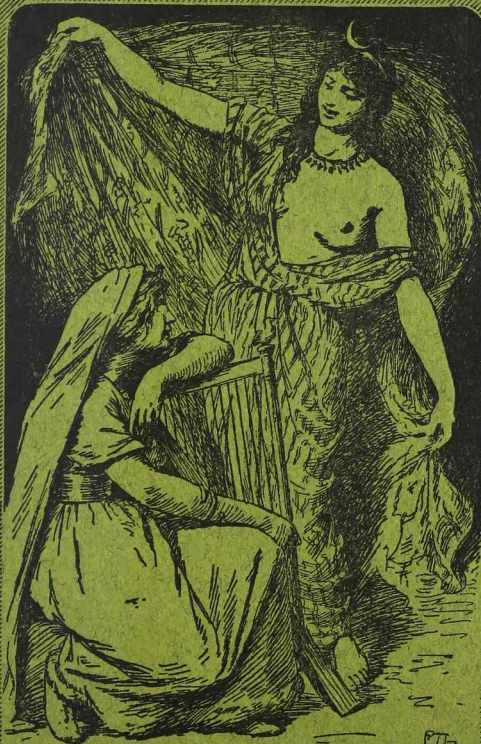

OEHLENSCHLÄGER

F.R.M.

P. 75.
95.

G. B. N. F.

OEHLenschläger

45. Levering

THE HISTORY OF THE
CITY OF BOSTON

FROM THE FIRST SETTLEMENT
TO THE PRESENT TIME
BY
JOSEPH NEALE
OF BOSTON

IN TWO VOLUMES.
VOL. I.
PUBLISHED BY
JOSEPH NEALE
AT THE SIGN OF THE ANCHOR,
IN THE CITY OF BOSTON.
1805.

ORIGINAL CHARTER

PORTFOLIO SKETCHES

1840-1841

BY J. H. B. J. J. J.

THE END OF THE

CHARTER OF THE

OEHLENSCHLÄGER.
POETISKE SKRIFTER

I UDVALG VED F. L. LIEBENBERG.

BESØRGET AF A. BOYSEN.

TIENDE BIND.

LYRISKE DIGTE OG ROMANCER.

I.

KØBENHAVN.
DET NORDISKE FORLAG.

BOGFORLAGET.
ERNST BOJESEN.

1898.

OEHLENSCHLÄGER.
UDVALGTE
LYRISKE DIGTE OG
ROMANCER

LIEBENBERGS UDGAVE.

BESØRGET AF A. BOYSEN.

I.

1800—1809.

KØBENHAVN.
DET NORDISKE FORLAG.
BOGFORLAGET.
ERNST BOJESEN.

1898.

Trykt hos Nielsen & Lydiche.

INDHOLD.

Paa min Moders Grav. Juni 1800.	Side 1.
Afskedssang til Digteren Jens Baggesen. Sep- tember 1800.	— 2.
Ad Sundet en truende Flaade gik. (Af Anden April 1801)	— 4.
Den holde Lars Bagge. November 1801. . . .	— 5.
Freias Rok.	— 9.
Siølund	— 10.
Biarkemaal	— 13.
Høitidssang for Kronprindsens Livcorps	— 15.
Til Carl Frederik Dichman	— 16.
Guldhornene. Forsommeren 1802	— 21.
Den frembrydende Vaar.	— 27.
Biergtrolden	— 30.
Hakon Jarls Død.	— 41.
Skattegraveren	— 45.
Løveridderen.	— 49.
Ellehøien	— 56.
Jurabierget.	— 59.
Valravnen	— 61.
Rosmer Havmand	— 75.
Oldingen ved Werthers Grav	— 87.
Digteren i Leirelunden	— 89.
Skøiteløberen	— 91.
Wiedewelt	— 93.

Eventyret i den fremmede Stad	Side 96.
Den gamle Kæmpe Cometes	— 99.
Til Amor. Af Freias Alter. Sommeren 1803	— 103.
Rosen. Af Freias Alter. Sommeren 1803	— 103.
Uffe hiin Spage	— 104.
Knud den Store	— 122.
Borgridderen	— 126.
Vaarsang (Nu er da Vaaren kommen).	— 131.
Af Langelands-Reise. I Sommeren 1804.	
Til Saxo Grammaticus	— 133.
Isefiorden	— 134.
Roskilde Domkirke	— 136.
Anders-Skov	— 142.
Korsør	— 146.
Svendborg Sund	— 147.
Thorsing	— 149.
Faareveile	— 151.
Faareveile Skov.	— 158.
Gipsbilledet	— 159.
Morgenvandring	— 161.
Aftenvandring	— 165.
Freidigt Sommerliv	— 169.
Vennernes Ankomst	— 173.
Aftensang	— 175.
Aarets Evangelium i Naturen og Mennesket.	
Christi Fødsel	— 177.
Maria	— 178.
Joseph	— 179.
Den hellige Familie	— 180.
Barnet lærer i Templet	— 180.
Johannes i Stormen	— 181.
Flugten til Skoven	— 183.
Johannes den Døber	— 184.
Den himmelske Daab	— 184.
Fristelserne i Ørken	— 185.
Biergprædiken	— 190.
Miraklerne	— 194.

Pharisæeren	Side 196.
Sadducæerne	— 198.
Nicodemus	— 199.
Simon Peder	— 203.
Paulus	— 206.
Johannes Evangelist	— 207.
Transfigurationen	— 209.
Den hellige Nadver	— 211.
Judas Ischariotes	— 214.
Getsemane og Golgatha	— 219.
Disciplenes Jubelhymne	— 221.
Paaske	— 224.
Pindse	— 226.
Fortrøstning. Til Henrik Steffens	— 226.
Til Camma Rahbek. Den 19de Oktober 1804	— 228.
Julevise	— 229.
Vahl	— 231.
Til Callisen. Den 29de Marts 1805	— 233.
Island	— 236.
Ewald	— 237.
Vaaren (Alnaturen er nu kun en andagtjubilende Kirke)	— 238.
Gravminde. Juli 1805	— 239.
Hiemvee. Halle. Efteraaret 1805	— 239.
Til Hanna Steffens, født Reichardt. Den 21de November 1805	242.
Vaar-Elegi. Weimar. 1806	— 245.
Bakkehuset	— 247.
Rafaels Madonna i Dresden. 1806	— 249.
Skovkirken	— 252.
Svar til Baggesen paa hans Brev Nureddin til Aladdin	— 259.
Til Carl Heger. Sommeren 1807	— 271.
De tre Fødselsdage. 1807	— 273.
Bøn til Guderne	— 276.
Ægirs Gave	— 279.
Julen i Paris	— 286.

Den britiske Heltedaad	Side 289.
De tvende Kirketaarne	— 292.
Agnete	— 297.
Til Madame Johannsen, født Knudtzon. Paris, den 6te Juni 1808	— 300.
Til Madame Labouchère, født Knudtzon. Paris, den 11te Juni 1808	— 302.
Normands-Sang. Paris, Sommeren 1808 . . .	— 304.
Simplon. Paa Tilbagereisen. 1809.	— 305.
Anmærkninger.	— 309.

PAA MIN MODERS GRAV,

da hun nylig var jordet.

Juni 1800.

Det er forbi!

Jorden ruger paa dit Bryst i Gravens Giemme.

De ile hver til Sit, som fulgte dig;

Kun Kirkeklokken lyder sørgelig,

Og døver lydende min brudte Stemme.

Det er forbi!

Kulde sover i dit før saa varme Hierte,

Som slog for mig med ømme Moderslag.

O, evig mindes jeg den skumle Dag,

Da skiælvende det brast i Dødens Smerte!

Du var mig huld!

Faa kun elske mig paa denne mørke Klode;

Du elskte mig — og reves fra min Favn,

Nu staaer jeg bleg ved Mindet om mit Savn,

Jeg seer dig aldrig, aldrig meer, du Gode!

Paa haarden Fiæl

Koldt og blegt dit elskte Legem hviler.

O, Moder! end i Døden var du blid,

Du salig laae som Himlens Engel hvid,

Jeg seer dig end paa Baaren, hvor du smiler!

Jeg trykker end
Hede Kys paa dine kolde Arme,
Som sank i Dødens Kamp saa kraftesløse ned.
O, de har baaret mig i Barndoms Kraftløshed,
Og favnet mig med Moderømheds Varme!

Jeg stirrer end
Modløs paa dit lukte, brustne Øie.
Det smiler aldrig til din Yndling meer,
Det nedsank koldt og mørkt, som Gravens Leer.
For aldrig meer at straale til det Høie.

Det er forbi!
Klokken tier. Jorden ei dig savner.
O, sov da sødt! Den Siæl, du skienkte mig,
Skal varmt og veemodsfuldt erindre dig,
Indtil forklaret hisset jeg dig favner.

AFSKEDSSANG

til Digteren JENS BAGGESEN.

September 1800.

Den, som med Snillets hvasse Pile
Nedfældte Dumhed, Fordom, Svig,
Den, som fik Øiet til at smile,
Naar det med Taarer hæved sig,
Den, som gød Smag og ædel Varme
Og Følelse i Alles Bryst,
Han trykkes bør i Broderarme,
Før han forlader Danmarks Kyst.

Og derfor, danske Barde! lyder
Vor Sang til dig om bredden Bord;
Og derfor, ædle Barde! gyder
Hvert Hierte sig i velmeent Chor.
Vor Røst er svag, den ikke stiger,
Som din, til Pindi høie Field;
Det veemodsfulde Hierte siger
Dig kun et inderligt Farvel.

Tak for hver Sang i svundne Dage,
Naar Festen her bød fulde Maal!
Tidt skal vi dem med Fryd gientage,
Og drikke deres Digters Skaal;
Og hvergang vore Stemmer hæve
Sig høit for dig paa danske Strand,
Gid anende dit Hierte bæve
Ved Mindet om sit Fødeland.

Thi skiondt du nu vil fra os drage,
Vi vente dig dog vist igien;
Her svandt jo dine bedste Dage,
Din sorgfri, muntre Ungdom hen.
Husk: ingensteds er Roser røde,
Og ingensteds er Torne smaae,
Og ingensteds er Duun saa bløde,
Som de, vor Barndom hviilte paa.

Men lyder du den Høies Stemme,
Og er det Skiebnens mørke Bud,
At fremmed Land dit Støv skal giemme,
Da smiil til Danmark ned fra Gud!

En Taare skal hvert Øie væde,
 Og Hver skal hviske mod din Grav:
 »Gud glæde dig for hver en Glæde,
 »Din sieldne Sang de Danske gav!«

AD SUNDET EN TRUENDE FLAADE GIK.

Romance af Anden April 1801, en dramatisk Situation.

Ad Sundet en truende Flaade gik,
 For Kiøbenhavn at bekrige,
 Carl Gustav smilte med stolten Blik:
 »Snart eier jeg Danmarks Rige!«

Men Fredrik den Tredie rolig sad
 Midt i sin elskede Rede;
 Og hver en Borger i Axelstad
 Trak Sværdet taus af sin Skede.

»Du arme, stolte, ærgierrige Mand!
 »Ved Gud, du er at beklage;
 »Dræber du Freden i vort Land,
 »Vor Tak dig neppe vil smage.«

Men frem han stævner med vredelig Hu,
 Og tænkte, vi skulde blegne.
 Da hvinede Sværdet med Dødens Gru —
 Endnu er vi vore egne.

DEN BOLDE LARS BAGGE.

November 1801.

Kling, Harpe! om den bolde Mand,
Med Orgellyd og Klokkeklang.
Hvo sieldent Høimod vise kan,
Ham lønner ei Guld, ham lønner Sang.
O, Held mig, Held, at jeg siunge kan!
Min Sang skal prise den Dannemand.

Paa Havet hørtes Stormens Glam,
Den rusked over Skov og By'r,
Og jog, som Ulven Bondens Lam,
Igiennem Luften tunge Sky'r.
Den knuste Skoven med Kæmpekast,
Og Isen paa Søer og Floder brast.

Høit sprudled Skum mod Siællands Ø,
Hvid fraaded Norges Klippefod;
Ved Liimfiord breder sig en Sø,
Fuld voxer Eiderstrømmens Flod.
Paa hver en Strand og i hver en Vig
Opsvulme de Vover med hæse Skrig.

Hvad tumler hist paa skumrigt Hav?
Det er et Skib, som skal forgaae.
Halv opslugt af den vaade Grav,
Det lader hid mod Stranden staae.
Syv Mennesker blege, med sidste Mod,
Vil kæmpe sig giennem den vrede Flod.

Med Hyl sig hen Orcanen svang,
Om Skibet hviinte Storm fra Sky.
Op Skipperen fra Dækket sprang,
Forfærdet ved de stærke Gny.
»Barmhiertige Himmel! du os befrie.
»Hvo redder os Arme? Det er forbi!«

Med opbragt Vælde Bølgen drev,
I Hvirvelvinde Blæsten kom,
Med tunge Drøn Orcanen rev
De tykke, stærke Master om.
Brat nærmed sig Dødens Øieblik,
Mens endnu paa Dækket de Pumper gik.

Skibstømmer, trindt af Skum ombruust,
Henvælder vildsomt overalt.
Den ene Planke sønderknuust
Og løsnet, som den anden, faldt.
Snart nærmer i Dyngerne Døden sig.
Barmhiertige Himmel! forbarme dig.

Hist stod paa Strandens sikkre Bred
En Sværm af Gabere, store, smaae;
Og alle skreg, og Hænder vred,
Men redde prøved ingen paa.
Med skiælvende Brødre den Skipper bleg
Om Redning giennem Orcanen skreg.

Naar priser du den Mand, saa bold,
Med Orgellyd og Klokkeklang?
Den Helt, som trodsed Stormens Vold?
O, nævn ham dog, min raske Sang!

Snart brister det knagende Vrag itu.
Du kiække Befrier! saa viis dig nu.

Rask skynder sig til Stranden der
Fra Axelstad en Borger huld;
Sin Haand han løfter høit i Vær,
I den en vægtig Pung med Guld:
»Halvhundred Ducater jeg skienker den,
»Som vover at redde de arme Mænd.«

Hvo er den Bolde? han, som gav?
Siig det, min Sang! og siig det snelt.
Ved Himlens Gud, den Mand var brav,
Dog var det ei endnu min Helt.
O, kiække Befrier! saa viis dig snart,
End har dem i Svælgene Døden spart.

Og altid høiere Stormen gialdt,
Og altid stærkere Strømmen brød,
Og altid dybere Modet faldt.
»O, Redningsmand! o, see vor Nød.«
Med vildtfortvivlede Krampetag
De Blege sig knuge til brystne Vrag.

»Ha, Hurra!« raabte den Borger, »her!
»Frisk Mod! hvo vil fortiene dem?«
Hver hørte ham, dog taug Enhver,
Af Tusind Ingen sig voved frem.
Forgieves strakte med skiælvende Bryst
De Synkende Hænder mod Danerkyst.

Da kom en Søgut slet og ret,
Med beget Kofte, hærdet Haand,

Hans Mine diærv, hans Gang var let,
I Øiet lued Heltens Aand.
Han hørte til Mængden den Riges Ord,
Og mærked, hisset den Nød var stor.

Og dristig flux i Herrens Navn
I lette Fiskerbaad han sprang,
Og trodsed Storm og Bølgefavn,
Og Baaden hen mod Vraget tvang.
Han voved sit Liv, men for hines Nød
Han agted ikke sin egen Død.

Og muntert kæmped han sig frem
Igiennem Skum og Storm og Flod,
Og snarlig kom han uskadt hjem,
Og Alle frelst paa Stranden stod.
Og neppe var Baaden i Sikkerhed,
Saa brister alt Vraget i Dybet ned.

Hvo er vor Helt i Stormens Hviin?
Saa syng, saa syng, min bolde Sang!
Sit Liv i Vove satte hiin,
Dog var det vel for Guldets Klang?
Thi bød ei Rigmanden Pengene frem,
Saa havde vel Gutten ei reddet dem?

»Min Ven! tag, hvad du har fortient,«
Udbrød den Rige fro paa Stand.
Var det ei godt og ærligt meent?
Ved Gud, det var en Dannemand.
Men høiere monne dog Hiertet slaae
I Gutten med begede Kofte paa.

»For Guld jeg sælger ei mit Liv,
»Jeg fattig er, dog har jeg Brød.
»De Stakler dine Penge giv,
»Som misted Alt, som er i Nød!«
Saa talte han med et hierteligt Blik,
Og vendte den Rige sin Ryg, og gik.

Kling, Harpe! om den bolde Mand
Med Orgellyd og Klokkeklang.
Hvo saadant Høimod vise kan,
Ham lønner ei Guld, ham lønner Sang.
O, Held mig, Held, at jeg siunge kan,
Udødelig siunge den Dannemand!

FREIAS ROK.

Naar Natten udruller sit sorte Slør,
Naar Dagen dør,
Naar Himlen, berøvet sin blanke Lue,
Ruger ned som høitidelig Kirkebue:
Da fremluer, Freia! din Rok saa blid,
Ved Kiærligheds stille Midnatstid,
Sødtstraalende, bævende, hvid.

Og mens den tindrer med venlig Ild,
Du, deilig, mild,
Med runde Fingre den Silke spinder,
Som du om Rosenkiæderne binder,

Hvormed du, yndig og elskovsvarm,
Med din fulde, sneehvide Arm
Slynger Yngling og Pige Barm til Barm.

Og da nu hver voxen Svend og Mø
Vil heller døe,
End vandre fiernet fra Elskovsflokken,
End mangle Roser og Traad af Rokken,
Saa sukker til dig det hele Nord,
Og du bønholder hvert kiærligt Ord, —
Derfor er din funklende Rok saa stor.

SIØLUND.

I første Tider,
Da Aser droge
Hid fra Østen,
Hvor Solen opstaaer,
Morgenrødens
Klare Hiem;
Da vandred Gefion,
Hvidarmet,
Fuldbarmet,
Smal i Midie,
Rank som Vidie,
Den skønne Disa,
Om paa Fastland
I Maaneskin.

Egn hun søgte
Fuld af Træer,
Egn hun søgte
Fuld af Korn-Ax,
Egn hun søgte
Fuld af Kilder,
Hvor grønne Hytter
Mildt omfavned
Stærke Kæmper,
Skønne Møer.

See, da treen hun
Blid for Gylfe,
Fastlands-Konge,
Og bad om Egnen
Med Rosensmil.

Gylfes Øie
Nedsank brændende
I den fulde
Unge Barm;
Da smilte Blikket,
Da blussed Kinden,
Da sagde Læben
Gierne: Ja!

Og hun spændte
Sine Øxne,
Kridnehvide,
For Guldploven.
Hvor ellers Jern sad,

Sad nu Karfunkelsteen,
Jetteslebet,
Og hun lagde
Hvide Hænder,
Silkebløde,
Fast om Grebet.
Ploven furede
Dybt i Grunden;
Vældigt Øxnene
Pløied Egnen
Ud i Ægirs
Sølvblaa Skiød.
Og Ranas Døttre
Hopped dandsende
Rundt om Øen.
Og Freia plantede
Sine Roser
I dens Lunde.
Og gamle Nøkker
Søgte eenlige
Vaade Boliger
I dens Bække.
Og smukke Alfer
Smutted spøgende
I dens Høie;
Nu de lege
Ved Midnatstide
I Bøgeskoven.

Heltes Hiem,
Du gamle Siølund,

Hyggeligt udsøgt
Iblandt Nordens
Bedste Egne!
Tag min Sang.

Hil dig, Gefion,
Bedste Disa
Iblandt Diser!
Siølunds unge
Skiald dig priser.

BIARKEMAAL.

Naar Odin vinker,
Naar Sværdet blinker,
Er Helten glad;
I røde Strømme
Med Liig, som svømme
I Birtingsbad,
Paa Lynets Vinger
Han iler kold,
Naar Skøgul svinger
Sit røde Skiold.

Hans Vaaben runge;
Den blanke Tunge
Han svinger stærk.

Til Valhal rider,
Naar Sværdet bider
I Pandersærk,
Den raske Kæmper,
Hvis Mandemod
Ei Skrækken dæmper
Blandt Liig og Blod.

Paa Markens Flade
I hærdet Plade
Med Kobberhielm,
Som Blodgudinden,
Hen giennem Vinden
Den smalle Ælm
Med Staal paa Spidse
Han kaster let,
For frem at ridse
Den røde Tvæt.

Odin med Flammer,
Thor med sin Hammer,
Med Kølle Tyr,
Og Kampens Piger
Til Jorden stiger,
Naar Vaaben gnyer.
Naar Luren tuder
Som hungrig Biørn,
Da lokkes Guder
Til Kampens Børn.

Hvad er vel Livet?
Et Pust i Sivet,

Som synker ned;
Et Spil af Kræfter,
Som higer efter
En Evighed.
Til Evigheden,
Saa morgenrød,
Gaaer Vei hernelen
Kun giennem Død.

Blandt Miød og Piger,
Du danske Kriger!
Blandt Blod og Liig
Du rask dig svinge,
Til Nornens Vinge
Bortvifter dig.
Med Sværd fra Bælte
Med Egekrands
Sig sømmer Helte
Den sidste Dands.

HØITIDSSANG

for Kronprindsens Livcorps i Anledning af
den 2den April 1802.

Unge Piger! unge Qvinder!
Iler til de Dødes Have,
Plukker Glemmigei, og vinder
Krandse om de store Grave.

Tab jert Løv, I Egeskove!
 Spred det, Storm! paa Danmarks Hav,
 Pryd, Natur! den stolte Vove,
 Som blev Danerheltens Grav.

Ingen Graad i sorgfuldt Øie
 Følge Kampens blege Sønner.
 Held dem, Held dem! hist den Høie
 Tapperhed og Mod belønner.
 O, hvor skönt, hvor stort at væрге
 For din Ære, Fædreland!
 Den skal staae, som Jordens Bierge,
 Mens der er en Dannemand.

Oldtids Kæmpehøie siunke,
 Danmarks Daad blev glemt paa Jorden;
 Dag! som en electrisk Funke
 Rystede du atter Norden.
 Oldtids Aand og Oldtids Ære
 Skienktes atter os ved dig.
 Derfor, store Dag! du være
 Evig uforglemmelig.

TIL CARL FREDERIK DICHMAN.

Der staaer en Blomst paa Livets Vei,
 I Græsset skiult, dog let at finde,
 Taknemligheds Forgietsmigei,
 En lille himmelblaa Kiærminde.

Min Dichman! denne Blomst saa skøn
Jeg plukked, mens paa dig jeg tænkte.
Modtag den som en ringe Løn
For alt det Meget, du mig skienkte.

Erindring! rul dit Maleri
Op for mit Syn i Morgenrøde,
Og lad den friske Phantasie
Paa dine blege Farver bøde.

Det ruller lyst og broget frem,
Min Aand sig skynder glad tilbage.
Hil dig, min Barndoms første Hiem!
Hil jer, min Ungdoms fagre Dage!

See Drengen hist i Floras Arm:
En Blomst, en Sommerfugl hans Glæde;
Hvert Indtryk aabne maa hans Barm,
Det er ham let, at lee og græde.

Rundt om Naturen straaler bold;
End kiender han ei Jordens Smerte,
Dog føler dybt han; thi Apoll!
Du aander Flammer i hans Hierte.

Naturen virker i hans Bryst,
Og tænder Phantasiens Luer.
Han lytter, studser, drømmer Lyst,
Og higer efter hvad han skuer.

I Morgenland med Fee og Dverg
Han vover sig i Tryllekampe.
Han gyser for Magnetens Bierg,
Og ønsker sig Aladdins Lampe.

Og, Klippeborg, du Edens Ø,
Hvis steile Fielde Bølgen tæmme!
Naar jeg dig mindes i din Sø,
Da tykkes mig, som jeg var hiemme.

Og, Robinson! hvor ofte har
Jeg ønsket mig din Hytte, Kilde!
Du Konge dog paa Øen var,
Og redded Fredag fra de Vilde.

Selv Reineke, som Ondskab drev,
Stod ei paa Hylden i et Hjørne:
Jeg fandt det ret, at være Ræv
Imellem lutter Ulve, Biørne.

Og siden, da det unge Sind
Blev rørt af skønne Pigers Smile,
Da slugte jeg de hundred Bind
Om Maanskin, Suk og Amors Pile.

Tom Jones var min kiære Ven;
Som han, begræd jeg tabte Lykke,
Og glædte mig, da han igjen
I Arm Sophia kunde trykke.

Saa var min Barndoms Tidsfordriv;
Jeg kiendte Verden ei, men kiendte
De Følelser, som gav den Liv.
Med Længsel høit mit Hierte brændte.

Da, Dichman! tog du mig ved Haand,
Du vilde luttre denne Lue,
Og undrende du lod min Aand
Den virkelige Verden skue.

De gamle Sagn du mig oplod,
Den store Bog om svundne Tider,
Med Ild og Kamp, med Røg og Blod,
Med Dyd og Last paa alle Sider.

Du fulgte mig fra Pol til Pol,
Fra brede Niil, hvor Trældom stønned,
Til fierde Christians Kampestol
I Skoven, hvor han Flid belønned.

Du viste mig, at Tapperhed
Besialet kiender ingen Fare,
Da Perserflokken styrted ned
For den spartanske lille Skare.

At Had til Svig, og Mandemod
Den bedstuddtænkte Marter taaler,
Saae jeg i Romeren, som stod
Med Øiet vendt mod Solens Straaler.

At Venskab, trods hvert isnet Bryst,
Dog skienker Jorden Himmelvarme,
Det følte dybt min Aand med Lyst,
Naar Henrik græd i Sullys Arme.

At Kiærlighedens Magt er stor,
At Hadets Fnysen ei den rammer,
Det blev jeg vaer, da Signe foer
I Sky paa Kiærlighedens Flammer.

At Troskab har sit Minde sat,
At List i Mørket ei den dæmper,
Saae jeg, da Hrolf den store Nat
Til Valhal gik med sine Kæmper.

Jeg Dyd i Fængslet seire saae,
Fordi ei Frygt dens Mod bevæger;
Mild Socrates paa Leiets laae,
Og tømte rolig Dødens Bæger.

Jeg skued Huss med frodig Taal;
De tvang ham ikke til at grue,
Frimodig steg han paa sit Baal,
Og saae til Himlen i sin Lue.

Til Diævelskab blev Fromhed vendt,
Uskyldighed blev piint paa Risten,
Fornuften blev paa Baalet brændt,
Og Bøddelen sig kaldte Christen.

Og trindtom bølged røde Bad,
Blodblokken bugned under Byrden;
Jeg saae din Myrden, store Stad!
Den sidste, gyselige Myrden.

Da skiælved jeg, og raabte kold:
»Bring mig igjen til Feers Rige!
»Der er vel ogsaa Hex og Trolld,
»Men de er ikke virkelige.«

Da smilte du. Af Taagedunst
Sig atter reiste klare Glæder:
Det skønne Florents, rigt paa Kunst;
Flodblomsterne blev Hansestæder.

Mangt Land, af Fredens Oliegreen
Beskygget, hæved sig blandt flere,
En Stad især, det var Athen:
»Ak,« sukked du, »den er ei mere!«

Da blussed svulmende min Aand
I Veemod ved de Stores Minde;
I Lyren famlede min Haand,
Da kaldte jeg min Sanggudinde.

Og gierne ledte du min Fod,
Den vilde Sang du hørte gierne,
Og nedslog ei din Yndlings Mod,
Men viste Maalet i det Fierne.

I Fald til dette Maal jeg naaer,
Da skyldes dig, at det er funden;
Du ledte mig i Taagens Aar
Fra Ørken hen i Digterlunden.

Der staaer en Blomst paa denne Vei,
I Græsset skiult, dog let at finde;
Jeg plukte den, forsmaa den ei!
Det er en lille blaa Kiærminde.

GULDHORNENE.

Forsommeren 1802.

De higer, og søger
I gamle Bøger,
I oplukte Høie
Med speidende Øie,
Paa Sværd og Skiolde
I muldne Volde,
Paa Runestene
Blandt smuldnede Bene.

Oldtids Bedrifter

Anede trylle;
Men i Mulm de sig hylle,
De gamle Skrifter.
Blikket stirrer,
Sig Tanken forvirrer.
I Taage de famle.

»I, gamle, gamle
»Hensvundne Dage,
»Da det straalte i Norden,
»Da Himlen var paa Jorden,
»Giv et Glimt tilbage!«

Skyen suser,
Natten bruser,
Gravhøien sukker,
Rosen sig lukker.
De øvre Regioner
Toner.
De sig møde, de sig møde,
De forklarede Høie,
Kampfarvede, røde,
Med Stierneglans i Øie.

»I, som raver i Blinde,
»Skal finde
»Et ældgammelt Minde,
»Der skal komme, og svinde.
»Dets gyldne Sider
»Skal Præget bære,
»Af de ældste Tider.

»Af det kan I lære.
»Med andagtsfuld Ære
»I vor Gave belønne!
»Det skønneste Skønne,
»En M ø
»Skal Helligdommen finde.«
Saa synge de, og svinde.
Lufttonerne døe.

Hrymfaxe, den sorte,
Puster, og dukker,
Og i Havet sig begraver.
Morgenens Porte
Delling oplukker,
Og Skinfaxe traver
I straalende Lue
Paa Himlens Bue.

Og Fuglene synge.
Duggperler bade
Blomsterblade,
Som Vindene gynges.
Og med svævende Fied
En M ø hendandser
Til Marken afsted.
Violer hende krandses.
Hendes Rosenkind brænder
Hun har Liliehænder.
Let som en Hind,
Med muntert Sind
Hun svæver, og smiler;
Og som hun iler,

Og paa Elskov grubler —
Hun snubler,
Og stirrer, og skuer
Gyldne Luer,
Og rødmer, og bæver,
Og zittrende hæver
Med undrende Aand
Af sorten Muld
Med sneehvide Haand
Det røde Guld.

En sagte Torden
Dundrer.
Hele Norden
Undrer.

Og hen de stimle
I store Vrimle,
Og grave, og søge,
Skatten at forøge.
Men intet Guld!
Deres Haab har bedraget;
De see kun det Muld,
Hvoraf de er taget.

Et Sekel svinder.

Over Klippetinder
Det atter bruser.
Stormenes Sluser
Bryde med Vælde
Over Norges Fielde

Til Danmarks Dale.

I Skyernes Sale

De forklarede Gamle

Sig atter samle.

- »For de siældne Faa,
 - »Som vor Gave forstaae;
 - »Som ei Jordlænker binde,
 - »Men hvis Siæle sig hæve
 - »Til det Eviges Tinde;
 - »Som ane det Høie,
 - »I Naturens Øie;
 - »Som tilbedende bæve
 - »For Guddommens Straaler
 - »I Sole, i Violer,
 - »I det Mindste, i det Største;
 - »Som brændende tørste
 - »Efter Livets Liv;
 - »Som — o, store Aand
 - »For de svundne Tider!
 - »See dit Guddomsblik
 - »Paa Helligdommens Sider:
 - »For dem lyder atter vort Bliv.
 - »Naturens Søn,
 - »Ukiendt i Løn,
 - »Men som sine Fædre
 - »Kraftig og stor,
 - »Dyrkende sin Jord,
 - »Ham vil vi hædre:
 - »Han skal atter finde.«
- Saa synge de, og svinde.

Hrymfxe, den sorte,
Puster og dukker,
Og i Havet sig begraver.
Morgenens Porte
Delling oplukker,
Og Skinfaxe traver
I straalende Lue
Paa Himlens Bue.

Ved lune Skov
Øxnene trække
Den tunge Plov
Over sorten Dække.

Da standser Ploven,
Og en Gysen farer
Igiennem Skoven.
Fugleskarer
Pludselig tier.
Hellig Tavshed
Alt indvier.

Da klinger i Muld
Det gamle Guld.

Tvende Glimt fra Oldtidsdage
Funkler i de nye Tider.
Selsomt vendte de tilbage,
Gaadefyldt paa røde Sider.

Mystisk Helligdom omsvæver
Deres gamle Tegn og Mærker

Guddomsglorien ombæver
Evighedens Underværker.

Hædrer dem, thi Skiebnen skalter!
Snart maaskee de er forsvunden.
Jesu Blod paa Herrens Alter
Fylde dem, som Blod i Lunden!

Men I see kun Guldets Lue,
Ikke det ærværdigt Høie;
Sætte dem som Pragt til Skue
For et mat, nysgierrigt Øie.

Himlen sortner, Storme brage;
Visse Time! du er kommen.
Hvad de gav, de tog tilbage,
Evig bortsvandt Helligdommen.

DEN FREMBRYDENDE VAAR.

Engene grønnes, og Skovenes Kroner
Nylig fremsprungne Smaragder bedække,
Ætheren lunes, og Sangeren toner
I den beknoppede, svulmende Hække.
Vinteren bort til de livløse Poler
Flygter med Natten og Kulden og Taagen
Flora paa Leiets af friske Violer
Opslaaer sit Øie, sødtstilende, vaagen.

Harpe, som hang paa de riimfrosne Grene,
 Hyllet i Snee, og i rugende Mørke,
 Stum og forladt, medens Boreas ene
 Hyled en Liigsang i Vinterens Ørke,
 Harpe! din Iis har Apollo bortsmeltet,
 Da han i Østen steg frem i sin Lue.
 Straalende hænger du nu under Teltet
 Med den blaahvælvede, udstrakte Bue.

Kom og lad Flora, den unge Gudinde,
 Stemme dig med sine sneehvide Hænder.
 Herligt bepurpres den kneisende Tinde
 Hist af den hvirvlende Kugle, som brænder.
 Hen paa det bølgende Græs vil jeg stirre,
 Som i den mørkeblaa Vove sig taber,
 Lærkernes Slag vil jeg høre, som dirre,
 Slaae dine Strænge, og prise min Skaber.

Straale, som brænder i smægtende Øie
 Paa den uskyldige, elskende Pige,
 Straale, du Skønhedens høieste Høie!
 Ind i mit bævende Hierte du stige.
 Elskende To, som i Skyggerne vanke,
 Indsmil mig Saligheds reneste Lue;
 Da skal min brændende, hellige Tanke
 Tonende hvirvle mod Himmels Bue.

Da skal de smilende unge Hyrdinder
 Nærme sig mig under skyggende Grene
 Glade ved Bækken, som perlende rinder
 Over de hvide, sølvspraglede Stene;

Svævende de om min Harpe skal dandse,
Som deres Skjønhed at tolke kun stræber.
Da skal jeg prydes med blomstrende Krands,
Da skal jeg kyskes af blomstrende Læber.

Selve de sølvlokte Gubber skal høre
Gierne min Sang fra den mosgroede Hytte.
Blidt skal de staae i de aabnede Døre,
Og til veemodige Tonefald lytte.
I deres gamle uskyldige Siæle
Foraarets Fryd jeg med Kraft skal indsiunge,
Til de, fremkaldte af venlige Fiæle,
Nyde et Foraar, evindelig unge.

Hyrden min Sang skal gientage, og smile,
Naar han om Aften med bøgende Vrimmel
Skynder sig hiem til en qvægende Hvile,
Stirrende hen paa den glødende Himmel.
Tidt paa sit Rør skal han stræbe at ligne
Strængenes Toner, som bævende vige.
Da skal han føle Naturen, og signe
Skjønhedens Gud, og omfavne sin Pige.

Ak, men hvad haaber jeg, mægtig henrevet,
Salig indlullet i hellige Drømme,
Blussende, freidig, af Indtrykket drevet,
Mens mine Tanker i Anelser svømme?
Kan vel en Spurv, skiøndt den saligt sig fryder,
Tolke sin Salighed, som Philomele?
Kan vel min Sang, skiøndt i Vaaren den lyder,
Male, Natur! dit fortryllende Hele?

Ak, der var Een! Skjøndt fortæret af Smerte,
Skienkte ham Gud en udødelig Flamme,
Og for Naturen det aabneste Hierte;
Han kunde tolke, hvad Andre kun stamme.
Rungsted! din lange og frugtbare Fure
Grønnes, som forhen, og spirer, og pranger,
Mens ved de gamle og gothiske Mure
Gravmuldet længst har omfavnet din Sanger.

Hellige Ewald! i Danemarks Skove
Føler min Siæl at forklaret du svæver.
Bølgende over den krusede Vove,
Luttret din Aand giennem Roserne bæver.
Lad den opløde de frostige Strænge,
Gyd i mit Bryst dine hellige Luer,
Da skal mit Hierte i Harpen sig trænge,
Da skal jeg tolke, hvad nu kun jeg skuer.

BIERGTROLDEN.

See Nordlys lue
Med røde Flammer
Paa sorten Bue!
Hør Storme brage,
Og Granestammer
Bugnende knage!

Niords Sønner sig hæve.
 Sneefunker, Stierner
 Bleglyse bæve;
 Og Intet værner
 For Stormens Vælde
 Paa Norges Fielde.

Svanhild den hvide,
 Fortvivlet, ene,
 Ved Midnatstide
 Blandt Krat og Grene
 Vildfarete vanker
 I Nattens Taage
 Med bange Tanker,
 Hvor Aander vaage.

Brat Stormen standser,
 Ei Granerne brage;
 Men Stenene knage,
 Og Fieldets Pandser
 Hvinende brister
 Og grim og bister
 Af mørken Hule
 En Fin sig hæver,
 Saa det natlige Thule
 Sukkende bæver.

»Hvo tør sig vove
 »I mørke Nætter
 »Til sorte Skove,
 »Hvor høie Jetter,

»Naar Hanen galer,
 »I Mørket suse,
 »Som naar uhyre Hvaler
 »Under Iishavet bruse;
 »Naar Urner bæve
 »I Dødningstunden;
 »Naar Aander sig hæve;
 »Naar Ulve i Lunden
 »Offerne sluge;
 »Naar gamle Drager
 »I Mulmet ruge;
 »Naar Samvittighed nager;
 »Naar Uskyldige græde;
 »Naar Morderen haster,
 »Og Natten sit Klæde
 »Over Bloddampen kaster?«

Med blodrødt Øie
 I skumle Pande
 Han speider nøie
 Blandt Granevrímlen;
 Overalt han skuer,
 Kun ei til Himlen
 Hvor Nordlyset luer.

Med lumske Blikke
 Han frem sig skyder
 Af Klippens Bugter
 Med lodne Fod.
 »Mig lyster at drikke,«
 Saa Stemmen lyder;
 »Jeg lugter, jeg lugter
 »Menneskeblod.«

Og til den zittrende
Mø han haster.
Hans Øie knyttrende
Vredeligt kaster
Et Blik paa den Hulde;
Men strax det mildes,
Ved hendes Tække
Det brat forvildes,
Og Vellystluer
Af Søvn sig vække.
De brænde fulde —
Og Svanhild gruer.

»Frygt ei, du Bolde!«
Saa sledsk han taler;
»Over alle Trolde
»Jeg strengt befaler.
»Følg med i min Hule,
»Hvor hundred Dverge
»Smedde Armbaand gule
»Og Jetteværge!
»Hvor Guld hiin røde
»I Fieldets Aarer
»Dig straaler i Møde,
»Glem dine Taarer!«

»O, stærke Jette!
»Hvis Kraft du eier,
»Da viis din Vælde
»I Dydens Seier,
»Og dræb min Smerte,

»Og bring mig Arme
»Til Haralds Hierte;
»Dæmp Nattens Harme.
»Os Mulm adskilled.
»Som jeg den Bolde
»Nu gaaer forvildet
»Blandt Mørkets Trolde.«

»Jeg eier Skatte,
»Det skal du sande.
»I Guld vil jeg fatte
»Din Haralds Pande;
»Deraf vi ville
»Vort Fæstensøl drikke,
»Alt efter gamle
»Biergtrolde-Skikke.«

Ung Svanhild blegner,
Og skiælver saare;
Til Jorden hun segner
Med tunge Taare.
Med nedrig Skulen
Og grinende Læber
Han ned i Hulen
Den Blege slæber.

Hun zitterer, vakler,
Og Angsten stiger.
I mørke Gange
Det selsomt toner;
Hun hører Sange

Af Kæmpekoner.
Og see, med Fakler
Ti skønne Piger
Sig nærme blide,
Guldløkte, hvide;
Hver yndigt smiler,
Bort Mørket iler.

Og stolt sig løfter
De høie Sale.
I Klippekløfter
Rubiner prale,
Stærkt Guldets glimter
I Fieldets Side,
Mildt Sølvets skimter
I Marmor hvide.

Og Lyset flammer,
Og Mørket viger,
Og i et Kammer
Tre Ellepiger
En Klædning væver,
Saa rig og prægtig,
Af Guld saa vægtig.
Men Svanhild bærer.

»See«, raaber Jetten,
»Dit Bryllupsklæde!
»Glem ham paa Sletten!
»Hvor kan du græde?

»Snart er den færdig.
»Kom, lad os ile!
»Du er mig værdig;
»Følg med til Hvile!
»Hvor Roserne dufte,
»Hvor Harperne lyde,
»Hvor Vindene lufte,
»Der skal du pryde
»Det stolte Leie.
»Mit Hierte raser,
»Jeg vil dig eie
»Trods alle Aser.«

Hvad Vælde bruser?
Hvad rædsomt Bulder?
See, Lynild suser,
Hør, Torden ruller!
Og Stormen skriger,
Og hylende viger;
Bort Natten iler,
Og Solen smiler.

Fra Himlens Bue
Ved Hlidskialfs Lue,
Saae Asa-Odin
Den Banges Taare.
Han greb sit Scepter,
Og ynktes saare,
Og raabte: »Auka-Thor!
»Tag din Hammer,
»Dræb Nattens Mørke
»Med Dagens Flammer,

»Nedstyrt din Fiende,
»Og køl min Harmes,
»Frels ham og hende
»I Guddoms-Arme.«

Og Thor adlyder.
Ha, blegn, Uhyre!
Med sine Bukke
Han Skyen bryder;
Og Tømmerne styre
Mod Uskylds Sukke.

Da seer han Harald
Blandt Granestammer
At søge Svanhild
Med Elskovs Jammer.
Hans Hierte bæver,
Hans Øie flammer,
Hans Røst sig hæver:
»Hvor er du, Svanhild?
»O, svar mig, Svanhild!
»Forgieves raaber,
»Forgieves haaber
»Midnattens Vandrers.«

»Der er min Hammer;
»Red selv din Pige!
»Naar vist den rammer,
»Maa Livet vige.
»Gaa ned i Hulen,
»Hvor Steen sig hvælte,
»I Røverkulen.

»Men ei du skiælve!
»Naar Hiertet bæver,
»Og frygtsomt bruser,
»Miølner sig hæver,
»Og Panden knuser.
»Hammeren kræver
»Med roligt Mod
»At farves i Troidenes
»Hierteblod.«

»Tak!« raaber Harald;
»Min Harm jeg kølner.«
Og rask han griber
Den store Miølner,
Og rolig iler
Hen til de Steder,
Hvor Troiden hviler
Og Svanhild græder.

I mørke Gange
Med fæle Toner
Han hører Sange
Af Jettekoner.
Og uforfærdet
Han skuer Trolde,
Som slaae med Sværdet
Paa Flinteskiolde,
Hvoraf udspringe
Saa store Gnister,
At stundom Hulen
Sit Mørke mister.
Ham Væggen trænger

Saa skarp og snever.
Fieldstykker, som hænger
I Loftet, bæver.
Og Blod hiin røde
Af uhevnede Døde
Fra Sprækkerne rinde,
Og Lyn ham blinde,
Og Drager i Tidsler
Forbi ham hvisler.

Men rolig Harald
Med Gudens Hammer
Til Maalet haster;
Han veed, den rammer.

Og Lynet luer
Med blodige Flammer,
Og i et Kammer,
Hvor Mørket svinder,
Han rolig skuer
Tre Jetteqvinder.
Uden Been i Ryggen
De krummede bæve,
Paa Jernstole
De spole og væve
Med mavre Arme
En Bryllupskiøle
Af Mennesketarme.

Men rolig Harald
Med Gudens Hammer
Til Maalet haster;
Han veed, den rammer.

Og Hundeglammen
Bedøver Sangen.
Han gaaer paa Hammen
Af Midgaardsslangen.
Sig Lyset taber,
Faklerne blaane,
Fenris gaber —

Jetterne daane.

Men rolig Harald
Med Gudens Hammer
Til Maalet haster;
Han veed, den rammer.

Og vist den rammer.

I Klippens Rifter,
Hvor Natten aldrig
Med Dagen skifter,
See Jetten bløde!

Men see paa Fieldet
I Morgenrøde
Ved Sølevældet
De Elskte smile,
Og armindslynget
Og favnopllynget
Til Biælkehuset
I Dalen ile!

HAKON JARLS DØD.

De Nætter ruge saa lange og sorte,
Syvstiernen glimter saa mat.
Ud stormer Vinden fra Himmelens Porte,
Fælt knager Granen i kolde Nat.
I Offerlundene Blæsten tuder
Om mosgroede Støtter af Valhals Guder.
»Vor Tid er forbi;
»Snart synke vi.«
Den rasler, og styrter, den blodige Steen,
Og knuser omliggende Offerbeen.

Den gothiske Steenmasse kneiser
Bruunrødlig skummel i Maaneglands.
I mørkeblaa Luft sit Spiir den reiser,
Om Muren Dødninge rangler i Dands.
Fra lange Blyvindve en Straale iler
Til Alterets Crucifix, og smiler:
»Du seirer vist,
»Du hvide Christ!
»Snart skal den vilde nordlige Zone
»Neie sig for din Tornekrone.«

Olaf Tryggesøn lander i Norge,
Brat synger han Messer paa hviden Strand,
Fra skumle sydlige Borge
Bringer han Munke til Klippeland.
Alt mere den christne Tro sig udbreder;
Men mægtige Hakon Bønderne leder.

For gamle Tro
I Fædrebo
De møder Olaf med tapper Ære —
Men Konningen splitter de samlede Hære.

Høit galer Hanen ved Midnatstide;
Jarl Hakon slagter sin Søn.
Han drager den ryggede Kniv af hans Side,
Og synker i Lunden, og gjør en Bøn.
»Christe! forstyr ei de straalende Aser,
»Tag dette Offer, mit Hierte raser,
»Og giv os Held,
»Forlad vort Field.«
Men Uglen flagrer paa Nornens Bryst,
Og tuder med dæmpet varslende Røst.

Korsbannerne vildt i Ætheren vælte.
De lyne, de lyne afsted.
Høit opflammer Luren de christne Helte,
Hvor Olaf stævner, er Lykken med.
Foran ham bæres Verdens Befrier,
Rundtom lyde Psalmer og Litanier;
Med korsdannet Sværd
Han fører sin Hær.
Foran ham ile de seirende Rygter.
Forladte Hakon fnyser, og flygter.

Afsted paa den vrinskende Ganger han travet.
Den standser ved Gaulaa, med Skum bedækt.
»Blev alle Normænd end feige Slaver,
»Jeg skiænder dog ei min ældgamle Slægt.«

Med Taarer sin sidste Ven han dræber,
I Gangerens Blod han sin Kiortel klæber.
»Nu troer du mig død,
»At mit Blod her flød.
»Men, Olaf! bi; der er Kæmper i Nord,
»Og paa min Side stride Tyr og Thor.«

Saa knittrende vrede hans Øine skule;
Han iler til grantakte Field,
Og skiuler sig i en skummel Hule
Med Thormod Karker, sin frigivne Træl.
En rygende Fyrrespaan Hulen oplyser.
Der sidde de tause, Trællen gyser.
Den Ene troer
Ei den Andens Ord.
Fælt stirrer Trællen paa Jarlen hvid;
Dog slumrer han ind ved Midnatstid.

Da hvisler det sagte i Hulens Mørke,
Og Asa-Hermod for Hakon staaer.
»Guderne sætte Lid til din Styrke,
»Giv Olaf Christen sit Banesaar!
»Guldtaarer den yndige Freia græder.
»Ha, skal en sydlig korsfæstet Misdæder
»Førstyrre os her?
»Gaa, sving dit Sværd,
»Med Olafs Blod vore Altre bestænk!
»Da skal du sidde paa Valhals Bænk.«

Saa taler den røde Skygge, og svinder;
Men Trællen vaagner forfærdet op:

»Jesus stod for mig med smilende Kinder,
»Og pegede paa din blodige Krop.«
»Ha, usle Træl! frygt Tordnerens Torden.
»Hvi bliver du bleg og sort som Jorden?
»Formaster du dig
»At forraade mig?«
»Nei!« gyste Trællen med frygtende Sind;
Og udmattet slumrede Jarlen ind.

Men underlig fælt han smiler i Drømme,
Og Karker ræddes ved dette Syn.
»Hvi saae jeg ham nylig i Blod at svømme?
»Hvi trækker han saa med det høire Bryn?
»Han er dog en Røver, som Norge skiænder.
»Velan, i hans Blod jeg toer mine Hænder.
»Til Olaf jeg gaaer,
»Og en Guldkiaede faaer.«
Saa hvisker han bleg i den sorte Grube,
Og zitrer — og udskærer Jarlens Strube.

Høit Lurene skralde fra nærmeste Fielde.
»Her er han! her flygted han hen!«
Som Fossen med brusende, knusende Vælde
Indbryder Kong Olaf med sine Mænd.
Brat Hakons Træl Hellebarderne dræbe,
Og Olaf skuer med smilende Læbe
Tæt ved sin Fod
Hakon Jarl i Blod.
»Den ypperste Hedning faldt, jeg er hevnet.
»Ved hans Død er Vankundigheds Forhæng revnet.«

Det ruller i Horizontens Himmel,
Og sagselig skiælver Hav og Jord.
De gamle Guders brogede Vrimmel
Forsvinder, og kommer ei meer til Nord.
I Stedet for Lundens ærværdige Minder
Man idel Kirker og Klostere finder.
Kun hist og her
Man fiern og nær
En Høi og en opreist Kampesteen skuer,
Som minder om Oldtidens slukte Luer.

SKATTEGRAVEREN.

Mens Vintersneen flyger
Saa gnistrende og hvid,
Og medens Stormen stryger
Ad Marken hid og did,
I Bondens tætte Bolig
Ved lune Arnested
De leire sig fortrolig,
Og fryde sig derved.

Og gamle Hans fortæller
Ved Ovnens muntre Fyr.
Hvad hører man vel heller,
End slige Eventyr?
»Men, Fader! er det Sanden,
»Og er der Skatte til,

»Som gives En og Anden,
»Naar Underjordisk vil?«

»Ja, Søn! naar Hanen galer,
»Da skal man hente den;
»Men hvis et Ord du taler,
»Forsvinder den igien.«
Hensiunken dybt i Tanker
Enhver forundrer sig,
Da det paa Døren banker;
Den aabnes pludselig.

Og med en Spade triner
En Yngling ind saa hvid;
Saa mørke er hans Miner,
Dog er han huld og blid.
Hans Lokker vildt sig slynger,
Thi Stormen slyngte dem.
Hans Blikke Sorg nedtynger,
Han triner langsomt frem.

»Det er saa koldt derude,
»Jeg er saa stiv af Kuld.
»Ha, hører I det tude
»Hen over frosne Muld?
»Ak, Kræfterne var svage,
»Og Jorden var saa haard.
»Der er kun lidt tilbage;
»Hielp, at min Skat jeg faaer!«

Saa blodig bleg han raver,
Saa stivt man paa ham seer.

»Er du en Skattegraver?»
Han nikker mildt og leer,
Og springer om fornøiet,
Men standser strax igien,
Og visker Graad af Øiet,
Og stirrer længe hen.

Og viser dem sin Spade,
Og raaber: »Følger med!»
Og Alle følge glade
Forventende afsted.
Og hurtig hen han iler,
Mens Midnatsklokken slaaer,
Did, hvor de Døde hviler
Paa tause Kirkegaard.

Saa svagt i Nattetaagen
Hans Lygte brænder kun.
Han aabner Kirkelaagen
I skumle Midnatsstund.
Af Skræk og Kulde gyser
Hans Følge, og gaaer ind
Didhen, hvor Graven lyser
Af Lygtens matte Skin.

De nærme sig — men grue,
Og standse alle her,
Da de med Rædsel skue
Ved Lys, hvad Skatten er.
Den matte Straale viste
Saa bleg ved deres Fod

En halv opgravet Kiste,
Heel overstænkt med Blod.

»See!« raabte nu med Varme
Den blege Yngling, »see!
»Her favner Gravens Arme
»Min Skat, mit Kiæreste.
»I fire lange Timer
»Jeg har arbeidet her.
»Jeg bløder, Klokken kimer,
»Elisa! din jeg er.«

»O, Gud i Himmerige!
»Det er den unge Mand,
»Som tabte med sin Pige
»Sit Vid og sin Forstand.
»Udsluppen af sit Gjemme
»Han ileet er herhen,«
Udbrød med bange Stemme
De blege Bondemænd.

»See, hvor han fast sig klynger
»Til Kistens kolde Fiæl;
»Hør, Dødninguhret synger.
»O, Naade med hans Siæl!
»See, hvor den Arme bæver,
»Kom, hielper ham i Nød!«
De ham fra Kisten hæver,
Han smilte, og var død.

LØVERIDDEREN.

Mildt boltre sig de lune Sommervinde,
Fra klare Sapphirhvælving Maanen straalere
Igiennem duftopfyldte, svale Linde
Til Engens lukte Lilier og Violer.
Rødt gløder gyldne Spiir fra Borgens Tinde
I Flodens fulde, sortblaae Jaspisskaaler.
Kong Didrik langsomt paa sin Ganger rider
I stille, underlige Midnatstider.

Og som han kommer ind, hvor Skovens Grene
Saa tæt og dæmrende en Lund indhegner,
Hvor der er mørkt og skummelt, tyst og ene,
Hvor blegere den blege Straale blegner,
Da hører han det rasle mellem Stene,
For brede Bug det høie Straa nedsegner:
En saaret Løve brølende forfølger
En Lindorm, som sig giennem Græsset bølger.

Dybt Løven slaar med convulsivisk Vælde
Sin Klo i Ormen, for sit Saar at hevne;
Da vender den sig hurtig, og vil fælde
Sin Fiende i det rædselsfulde Stævne.
Det tykke Hoved, mosbegroet af Ælde,
Den gule Bug, som vil af Edder revne,
Den lange Braad, de Øine blodigrøde,
Alt dirrer Løven frygteligt i Møde.

Da raaber den, bestedt i stor Ulempe:
»Red mig fra den, som vil mig Livet røve,

»Kom mig til Hielp, du staalbeklædte Kæmpe,
»Som fører i dit Skiold en gylden Løve!
»Som den, jeg staaer i Brand, o kom at dæmpe;
»Lad Ormens Pandeskal dit Glavind prøve.
»Da skal jeg altid vandre ved din Side,
»I Liv og Død du trygt paa mig kan lide.«

Og Kongen drager brat sit Sværd hiin brede;
Tæt under glatte Skæl han vender Odden.
Hans Øie gnistrer frygteligt med Vrede,
Han borer Staalet lige ind til Klodden.
Da rangler Ormens Ledemod saa lede,
Den skeler hvæsende, og viser Braadden;
Og Kongen bliver bleg og heel forfærdet,
Han ryster som et Løv, og taber Sværdet.

Da slynger Ormen sliimbeklædte Hale
Heel smidig rundt omkring sin Fiendes Lemmer,
Og kryber taus med ham til Biergets Sale,
Hvor Nattens Mulm de fæle Syner giemmer.
Paa Veien stygge Basilisker gale.
Sit Hoved Ormen haardt mod Fieldet stemmer;
Da revner det, de faste Stene gunge,
Og Hesten vrinsker under Ormens Tunge.

»Børnlille! kom, I elleve Unger mine!
»Her er en ringe Brad. I Morgen mere!«
Saa spyer hun Hesten ud. De Unger grine,
Og graadig deres Bytte de fortære.
»I Morgen skal I Manden faae.« De hvine.
»For denne Gang I skal fornøiet være.«
De lyde Moderen, men fælt de tude,
Og knytte sig til Hvile i en Knude.

Kong Didrik ganger bleg og heel bedrøvet
Omkring i Biergets skrækkelige Hule.

»Ak, var mit gode Sværd mig ei berøvet,
»Da friede jeg mig let af denne Kule.
»Da dræbte jeg de Orme ufortøvet,
»Og klemte dem med Skioldets stærke Bule,
»Og favned atter hierteligt i Morgen
»Min Fæstemø, min Fylla, hist paa Borgen.«

Og see, ved Maanens hvide Midnatslue,
Som falder i en Ridse giennem Bierget,
Et rustent Sværd han ved sin Fod kan skue,
Hvormed en Kæmpe fordum sig har værget.
»Nu ingen Fare meer mit Mod skal kue,
»Thi Skiebnen har sig ei mod mig forsværget.«
Saa raaber han, og seer paa Sværdet nøie,
Og bittre Taarer brister af hans Øie.

Det bedste Sværd, berømt i alle Lande,
Den stærke Adelring han har i Hænde,
Der farvede med Blod saamangen Pande,
Og gjorde paa saamange Helte Ende;
Kong Sigfreds Sværd, den Helt, hvem alle Strande
Blandt Kæmper monne første Rang tilkiende,
Og Didriks Ven, i mange Aar forsvunden,
Og nu ved dette Mærke atter funden.

»Saa skulde du din lyse Bane ende
»I dette Mørke, mellem grumme Trolde!
»Dit kiække Hierte brast i stor Elende
»Da under disse mulmbeklædte Volde!

»Saa let kan Lykken sig i Livet vende.
»Jeg slaaer saa længe, som dit Sværd kan holde.
»Du var min Ven, din Død jeg vist skal hevne;
»Hvor der er Mod, der mangler ikke Evne.

»Afsted! afsted! hvi vil jeg længer tøve
»I denne Hule mellem Skræk og Jammer?«
Han Sværdet slaaer mod Flinten, for at prøve,
Om det er stærkt — og Bierget staaer i Flamme.
De største Klippestykker kan han kløve.
Da vaagner op den mindste Orm, og stammer:
»Hvis du vor Moder vækker af sin Hvile,
»Da vil du neppe ad din Skiebne smile.«

Men Kongen svarer: »Dybt mit Glavind bider,
»Dets dødelige Saar kan ei forbindes.
»I straffes skal ved disse Midnatstider,
»De store Led i eget Blod skal findes.
»Det Onde med det Gode altid strider,
»Og vinder, til det evig overvindes.
»I vog saamangen Helt i disse Sale,
»Det kan kun eders Hierteblod betale.«

»Vaagn, Moder! vaagn, og slug den slemme Fange.«
Hun vaagnede, og vilde Fangen sluge;
Men da hun skued Sværdet, blev hun bange,
Og gav sig til at skiælve og at ruge.
»Det Guld og Sølv, som er i Fieldets Gange,
»Det maa du bringe frit herfra og bruge.
»Kast Adelring kun ned i Biergets Rifter!
»Et evigt Venskab her med dig jeg stifter.«

- »Jeg kaster ei mit Sværd, dets Egge bider,
»Dets dødelige Saar kan ei forbindes.
»Du dræbes skal ved disse Nattetider,
»Din store Krop i eget Blod skal findes.
»Det Onde med det Gode altid strider,
»Og vinder, til det evig overvindes.
»Du vog Kong Sigfred her i disse Sale,
»Det skal du med dit Hierteblod betale.«
- »Kast Adelring dybt hen i Kildevældet!
»Blandt Venner ei man bruger skarpe Sværde.
»Din Fylla sidder fængslet her i Fieldet;
»Luk hende ud! I er hinanden værde.
»Et Nøgleknippe, rustent og forældet,
»Er skiult heroppe ved mit Hovedgierde.
»Kom, buk dig, tag det, end din Elsktes Jammer,
»Bring Fylla af det fugtigmørke Kammer!«
- »Min elskte Pige nager ingen Kummer;
»Mit Hierte siger, hun er ei i Fare.
»Hist paa sin Faders Borg i rolig Slummer
»Hun vogtes af Guds hellige Engleskare.
»Ei mindste Myg om hendes Leie summer.
»Du lokker mig forgieves i din Snare.
»Mit Sværd skal i dit seige Blod sig klæbe,
»Dø, Slange! med den sidste Løgn paa Læbe.«
- Brat Ormen og de fæle Øgleunger
Saa gispende i Græsset ned maae bide.
En ængstlig Klynken dybt i Hallen runger,
Han vader om i Slangeblod hiin hvide.

Forgieves han i Biergets Side stiunger,
De Kampestene viger ei tilside.
Han kan ei bryde giennem sorte Lukke,
Snart maa han ned i spraglet Edder dukke.

Da hører han fra Fieldets ydre Side
En vældig Skraben, og en Stemme raabe:
»Fat Mod, Kong Didrik! du skal ikke lide;
»Her smuldrer Stenen skiør, her kan vi haabe.
»Hug med dit Sværd! jeg vil i Fieldet slide
»Med mine Kløer, saa kæmpe vi tilhobe.
»Den haardeste Natur tilbageviger,
»Bestormet af en Løve og en Kriger.«

Og Løven grov, og Kongen vældigt stødte
Med skarpn Adelring, saa Fieldet rysted;
Thi Ormene alt meer og mere blødte,
Den fæle Flod steg Helten op til Brystet.
Snart begge Kæmperne hinanden mødte.
At blive længer der dem ikke lysted,
De vandred begge trætte ned i Dalen
Til Morgenrøden og til Nattergalen.

Ved klaren Aa, som mellem Blomster dandser,
Ved Bondehytten sig Kong Didrik sætter.
Sit blanke, haarde, blodbestænkte Pandser
Han i den lyse Morgenbølge tvætter.
Saa sødt hendysser Fuglesang hans Sandser,
Og Miød og Brød den matte Kæmpe mætter.
Til fierne Borg saa længselfuld han smiler,
Mens Løven i hans Skiød sit Hoved hviler.

»Ak, herligt synger du, du muntre Sanger!
»Og venligt, Kilde! dine Bølger vige,
»Og yndigt, Rose! du i Busken pranger,
»Dog sørger jeg, thi her er ei min Pige.
»O, havde jeg kun dig, min rappe Ganger!
»Da paa din stærke Ryg jeg skulde stige,
»Og ile did; da vaktet af sin Slummer
»Hun med et Kys, og glemt var al min Kummer.«

Det hørte Løven i hans Skiød, og smilte:
»Jeg kan med dig, saa godt som Hesten, vanke;
»Kom sæt dig paa min Ryg!« Derpaa den ilte,
Mens Kongen holdt sig ved den tykke Manke.
Over Bierg, over Dal de foer, og ei de hviilte;
Slig Ganger ei behøver Kræfter sanke.
Forfærdet Fylla saae sin Beiler trave
Paa sieldne Skimmel over Borgens Grave.

Men siden klapped hendes Liliehænder
Det ædle Dyr, hun fored det hver Morgen.
Taknemligt Løvens høie Hierte brænder,
Den blev sin hele Levetid paa Borgen.
I Troskab nu sin Hiertensfryd den kiender;
Den glemmer Stolthed, Frihed, selve Sorgen
At skilles fra sin Skov og fra sin Mage,
Den tiener Kongen alle sine Dage.

ELLEHØIEN.

Paa hede Dag den svale Aften fulgte;
Der glimted Purpur bag de sorte Grene,
Den dunkle Landevei var heel beskygget.

Jeg langsomt red, og grubled henrykt ene,
Mens tætte Skov de røde Roser dulgte,
Hvor Nattergalen skiult sin Rede bygged.

Da kom jeg til en Bakke, som beskygged
Med sine venliggrønne Lindekroner
For stærke Vindpust og for lumre Varme.

Sødt tryllet hen af Somrens Aftentoner,
Jeg sank i Græssets blomsterklædte Arme,
Og lytted smilende, og slumred ind.

Da vaagned jeg igien, thi Høien hæved.
En guldhaarfager Mø med Rosenkind
Sig svævende og rank af Høien hæved.

Da blev jeg ræd, med Slag saa selsomt vilde
Mit Hierte mod det blanke Pandser slog,
Jeg vilde tale, men jeg kunde ikke.

Og see, en anden Mø steg op, og tog
En Haandfuld Vand af klaren Sølvkilde,
Og stirred hen paa mig med kiælné Blikke.

Hun stænkte mig: »Hvad gjør du her saa silde?
»Der skal dig intet Onde vederfares.
»Frygt ei, du smukke staalbeklædte Kæmpe!«

»Nei,« sang den Anden med sin søde Stemme,
»Men Underværker skal dig aabenbares,
»Som i dit Liv du aldrig meer vil glemme.«

Sin Rislen monne Sølvverkilden dæmpe,
For Lyden af den skønne Sang at høre;
Der rasled ei et Blad i sagte Vinde.

Naturen overalt var lutter Øre,
Bag Nattens Trylleslør kun smiilte Glæde,
Alt lytted til den hulde Sangerinde.

Klart blinkte Søens blaa henspændte Klæde,
Hvor Fisken svam og lagte med sin Finne;
Og atter aabned sig den lukte Rose.

Den rødmed giennem Nattens Sølvtaare;
Og Lilien, som klæder Dødens Baare,
Den smiilte hist i dybe Taagemose.

Skønt sang hun, men jeg skiælved dog saa saare,
Thi noget Rædsomt lød i hendes Stemme,
Som ei man tolke kan, men kun fornemme.

»Følg,« sang hun, »følg os ind i dunkle Field,
»Hvor mosbeklædte Væg for Stormen luner;
»Følg,« sang hun, »følg os i den aabne Bolig!

»Der skal jeg lære dig at kaste Runer.
»Men to dig først i dette Kildevæld!
»Saa bliver du med Alferne fortrolig.

»De Blomster, som du her paa Høien skuer,
»De spragles meget skønnere derinde,
»Som Græs Smaragderne i Bierget funkler.«

»Følg med,« gientog den anden Sangerinde.
»Rubinen der langt meer end Rosen luer,
»Sapphirens Blaa Kiærminderne fordunkler.«

Da stirred jeg til Himlens hvalte Buer,
Og greb om Korset paa mit Sværd, og tænkte:
»Saa høit et Loft dog ikke der du skuer.«

Min lange Taushed Ellepigen krænkte.
»Kom, Ungersvend! hvi bliver du tilbage?«
Hun smilte rædsomt med sin Rosenlæbe.

»Du dræbe skal den stærke Edderdrage,
»Og faae det røde Guld, hvorpaa hun ruger;
»Du lære skal den stærke Biørn at dræbe.

»Men strax dit Hierteblod jeg varmt udsuger,
»Hvis du ei villig mig i Hulen følger.
»Min Mening jeg dig længer ei fordølger.«

Da blev jeg mod i Hu, de matte Arme,
Som vilde hevnende mit Glavind svinge,
Sank langsomt ned ved hendes Trylletale.

Hun nærmed sig, for Døden mig at bringe,
Da rysted Morgenhanen med sin Vinge,
Den gol — og hun forsvandt i Biergets Sale.

Og bleg jeg svang mig paa min bange Fole,
Og ilte fra de fæle Rædselssteder,
Mens Solen slukkede de mindre Sole.

Vogt, unge Kæmpe! dig for slige Høie;
Den lumske Død der Blomsterne beklæder,
Og Trollden suger Blodet af dit Øie.

JURABIERGET.

I Juras skønne Egne,
Ved Biergets Kæmpesod,
Der viser man en Klippe,
Den er besprængt med Blod.

En Yngling og en Pige
Til Kirken aarle gik,
Og knælte for Guds Alter
Med helligt Andagtsblik.

Ærværdig Fader knytted
Det evigfaste Baand.
»Guds Fred med eder være!«
Saa gik de Haand i Haand.

»Hør Nattergalens Toner
»Hist fra det ranke Field,
»Hvor tæt Violer voxe
»Ved klare Kildevæld.

»Der svæve milde Lufte,
»Der trippe muntre Faar,
»Der bølge søde Dufte,
»Hvor Nattergalen slaaer.

»Og Hyrder og Hyrdinder
»Saa glade dandse om.
»En Blomsterkrands jeg binder
»Dig der, min Elskte! kom!«

Saa gik han med sin Pige
Op ad det steile Field.
Hvor tæt Violer voxte,
Ved klare Kildevæld.

Og Biergets Hyrder smilte,
Og sukked: »Hun er skøn!«
Og Biergets Piger rødmed
Taus til Naturens Søn.

Saa gik de mellem Blomster,
Og hørte Skovens Lyd,
Og favnede hinanden,
Og bævede af Fryd.

Men da de kom, hvor Fieldet
Nedludede saa brat,
Hvor skumfuldt Kildevældet
Faldt ned i Dybets Nat,

Da blegnede den Skønne,
De spæde Fødder gled;

Hen ad det vaade Grønne
Hun sank, og styrted ned.

Og som et Midnatsgienfærd
Ved Afgrundsbredden stod
Den unge Mand, og svimled
Ned i sin Elsktes Blod.

Da hæved Philomele
En sielden Veemodssang,
Da risled Kildens Vover
I større Bølgegang.

Dem Dødens Engel vinkte
Paa Livets bedste Dag.
Lyksalig den, som blegner
I Elskovs Favnetag!

I Juras skønne Egne,
Ved Biergets Kæmpefod,
Der viser man en Klippe,
Den er besprængt med Blod.

VALRAVNEN.

De gule Silkesail, som Vinden fylder,
Hiemlede bugnende den lette Snekke.
Mens Aftensolen ranke Mast forgylder,
Fru Sigrid sidder paa det høie Dække.

Da bovner Havet brat med sorte Bylder,
 Da pibler Vandet ind ad dyben Sprække.
 Den vilde Valraven høit i Masten synger,
 Mens dybt han Skibet ned mod Grunden tynger.

Fru Sigrid skuer Raven i det Høie,
 Da blegner hendes røde Rosenmund,
 Da trænger Taaren frem i hendes Øie,
 Thi Skibet truer med at gaae til Grund.
 »O, Valraven! hvis mit Ønske du vil føie,
 »Da skal du faae af Guld vel femten Pund:
 »Tæm Stormen, bring mig paa den sikke Jord,
 »Leed Skibet varligt i sin stille Fiord.«

»Med Guld og Sølv man ei belønner Helte;
 »Af Guld, Fru Sigrid, har jeg meer, end du.
 »For Guld en Bølge bort jeg vil ei vælte;
 »Dog rører mig din ængstelige Hu.
 »Giv mig den Skat, du skiuler bag dit Bælte!
 »Da skal jeg tæmme Søens Storm og Gru,
 »Da skal jeg dybt nedstyrte brat i Pølen
 »Den Havmand, som har klynget sig til Kiølen.«

»Hvad skiult jeg under Purpurbæltet giemmer,
 »Det, vilde Valraven! maa du gierne faae.
 »For ringe Løn den større du forglemmer;
 »Det er til Stegerset de Nøgler smaae.
 »I Fald du Havets vilde Magter hemmer,
 »Du gierne der din Føde hente maa.«
 Det blanke Knippe hun paa Dækket kaster,
 Og Raven flagrer bort fra gyldne Master.

Med stærktudspændte, tykke, uldne Vinger
Han med den frygtelige Havmand kæmper.
Den fraadbedækte Bølge let han tvinger,
De vilde Storme med sit Blik han dæmper.
Med Varselskrig han sig i Skyen svinger;
Og sagte Vind sig efter Snekken lempet.
Alt mere taber sig den stærke Torden;
Fru Sigrid seiler langsomt ind i Fiorden.

I Lunden sidder hun engang i Qvæld
Ved klaren Sø; der svømmer langsomt Karpen.
Beständig risle sagte Kildevæld.
Hun tænker paa sit Norge og paa Sarpen.
»I Danmark fandt jeg dog mit bedste Held.«
Sin Elskov sødt hun synge vil ved Harpen.
Da rører det sig under hendes Bryst,
I rædsom Grublen svinder hendes Lyst.

»Ak, grumme Ravn! nu veed jeg, hvad du vilde.«
Hun synker ned, at gaae formaaer hun ei.
Det er saa dæmrende, det er saa silde,
Mat blinker Stiernen fra sin Melkevei.
»Ak, grumme Ravn! nu veed jeg, hvad du vilde.«
At tale meer den Blege mægter ei.
Sig Æspen over hendes Tinding hvælver;
Som hun, den sveder koldt, og ængstlig skiælver.

Fem Maaneder forgaae, saa bringer hun
Et Barn til Verden under bitter Klage.
De døbe det i mørke Midnatsstund,
Fordi at Trolden Intet skal opdage.

Det er en Søn, som Rosen rød og rund;
 Men Sigrids Hierte tunge Sorger nage.
 I skiulte, dybe Grotte døbes han
 Med Kildens isnende, krystalne Vand.

Han voxer til, og i det hele Rige
 Er ingen Dreng saa deilig og saa yndig.
 Han er saa munter og saa flink tillige;
 Hans Blik er brændende, hans Tale fyndig.
 Han tænker kun paa Kampe og paa Krige,
 Den stolte Ganger kan han tæmme myndig.
 Men Dronning Sigrid græmmer sig dog saare;
 Hvergang hun seer ham, svømmer hun i Taare.

En Aften sidder hun i Fruerstue;
 Kong Alf, sin ædle Husbond, har hun mistet.
 Med Taarer stirrer hun i Solens Lue;
 Det arme Hierte har kun Sorger fristet.
 Da hører hun en Lyd, og hun maa grue:
 Den vilde Valravns har sig sagte listet
 Ad aabne Vindve ind. Paa Egebord
 Den sætter sig, og synger disse Ord:

»Rige Fugl kommer susende,
 »Kommer brusende
 »Over Bierge og Dale.
 »Seer du vel, du fattig Fugl!
 »Hvor mine Fiære de prale?

»Fattig Fugl kommer hinkende,
 »Kommer linkende
 »Over Ager og Enge.
 »Seer du vel, du rige Fugl!
 »Hvor mine Fiære de hænge?

»Husker du,
»O Dronning! nu,
»Da du paa Bølgerne hinked?
»Da var du den fattig Fugl,
»Da ad den rige du vinked.

»Valravn kommer susende,
»Kommer brusende
»Over Bierge og Dale.
»Dronning rig!
»Naar vil du mig
»Nu med dit Foster betale?«

Da svimled Dronning Sigrid langsomt hen,
Den hulde Qvinde blegner, som en Lilie.
»Fly,« sukker hun, »du Mørkets fæle Ven!
»Min Bøn skal kæmpe mod din onde Villie.«
Hun korsers sig — da flygter den igien;
Men spottende den dandser først paa Tilie,
Og synger: »Ingen Bøn mig staaer imod;
»Jeg slukke vil min Tørst i christent Blod.«

Ung Harald axler sit Skarlagenskind.
»Min Moders bittre Kummer maa jeg vide.«
Saa triner han i Høieloftet ind.
»Kiær Moder min! du sige mig din Qvide.
»Hvi er du bleg, min Moder! som et Liin?
»Betro din Søn ved stille Midnatstide,
»Hvad der saa længe naget har dit Hierte.
»En meddeelt Smerte er en mindre Smerte.«

Da sukker Sigrid efter lange Bøn:

»O, Harald! der er Skabninger hernede,
 »Som drive deres Ondskab skiult i Løn,
 »Som Herren skabte i sin grumme Vrede.
 »Her svæver om en grusom Trolld, min Søn!
 »Fra hvem at frelses vist Enhver maa bede.
 »Hans blodigrøde Øie rædsomt skuler.
 »Hver Aften kommer han af sine Huler.

»I fordums Dage var han høi og stor
 »Og voxen, som en diærv og tapper Kæmpe;
 »Men Jesu rene Lære i vort Nord
 »Har lært de onde Aanders Stolthed dæmpe.
 »Nu er han kun en Ravn, ei nær staa stor,
 »Dog stor nok til at øve sin Ulempe.
 »Vee den, som falder i hans grumme Hænder!«
 »Ja,« svared Harald, »jeg hans Rygte kiender.«

Da Dronning Sigrid tunge Taare fælder.
 Hvad der er hændet, hun ham siger nu.
 Ung Harald roligt til sit Sværd sig holder,
 Og hører hende uden mindste Gru.
 »Ak, Harald! Qval og Kummer mig forælder.
 »Nu veed du Alt, og du er rolig, du?«
 Da hæved Sønnen rask det blanke Øie,
 Og talte, mens han stirred i det Høie.

»En Sommernat, min Moder! i en Lund
 »Jeg mellem svale, høie Blomster laae.
 »Mildt dyssedes jeg ind i sagte Blund,
 »Mens Nattergalen yndigt monne slaee.

- »Da aabnedes for mig i samme Stund
 »Lidt efter lidt det høie Himmelblaa.
 »En Engel sank mig smilende i Møde,
 »Forunderlig omstraalt af Morgenrøde.

 »Han viste mig en Kiæde, som sig rækked
 »Fra Himlen ud; den klang som Fryd og Klage.
 »Halvsynlig den sig rundt om Jorden strækked,
 »I mange Bugter vendte den tilbage.
 »Med Blodstænk var den ofte heel bedækket;
 »Paa mange Steder Leddene var svage.
 »Af blandet Malm den slyngte sig om Muldet:
 »Først Guld, saa Sølv, saa Jern, saa atter Guldet.

 »Da raabte Englen med sin klare Stemme:
 »Du Skiebnens Kiæde seer, som hænger ned.
 »»Den sluttet er, dens Løb kan Intet hemme;
 »»Alt ordnes ved en streng Nødvendighed.«
 »Han svandt, men aldrig jeg min Drøm skal glemme.
 »Jeg saae mig som et ringe, blodigt Led.
 »Jeg frygter ei, jeg gaaer, naar Skiebnen kalder.
 »Ei, uden Gud, en Spurv til Jorden falder.«

Det hviner giennem Nattens sorte Sky,
 De grumsethvide Bølger slaae paa Land.
 De stærke Vinde kaste høit med Gny
 En skotlandsk Snekke paa det hvide Sand.
 Til Kongeborgen alle strax de tye,
 En deilig Mø og tretten diærve Mand.
 Minona, Kongens Datter, Skotlands Lyst,
 Har Stormen drevet til den danske Kyst.

De hugge Biælker i den dunkle Lund.
Minona gaaer med Harald Arm i Arm,
Sødt aander hendes røde Purpurmund,
Det ranke Liv omslynger han saa varm.
Det er i Vaar en deilig Aftenstund,
De synke begge tause Barm til Barm.
Da synger Nattergalen saa veemodig,
Og Maanen hæver sig saa stor, saa blodig.

Nu tæt de føie stærke Biælker fast;
Alt vugges Snekken af den milde Strøm.
Nu hæve de paa Dækket ranke Mast,
Minona favner Harald elskovsøm,
Hans unge kiække Hierte slaaer saa fast.
Hun seiler bort. Som vækket af en Drøm,
Han staaer og skuer med sit vaade Øie
Den glatte Kiøl de klare Bølger pløie.

Et Aar forgaaer, Fru Sigrids Sorg forsvinder,
Den vilde Valravns Magt ei meer hun frygter.
En sagte Rødme livner hendes Kinder,
Og Taaren fra det blide Øie flygter.
I Styrke Harald meer og mere vinder.
»Din Magt, o Ravn! bestaaer i løse Rygter.
»Din matte Klo min Søn vist aldrig slaaer;
»Du har nu truet ham i tyve Aar.«

Ung Harald vanker om saa længselfuld,
Han ganger for sin Moder ind at stande.
»Minona er saa elskelig, saa huld;
»Hun vinker mig til Skotlands fjerne Lande.

»Giv mig et Skib med Kæmper og med Guld,
»Og lad mig pløie Havets salte Vande!
»Jeg kommer mere glad end jeg drog ud,
»Og bringer dig en Datter, mig en Brud.«

Fru Sigrid gaaer saa tankefuld i Sind,
De tunge Fied ved Stierneglimt sig flytte.
Saa triner hun i Skovens Mørke ind,
Og aabner gamle Brunos lave Hytte.
Der sidder han med Haanden under Kind,
I Klæder, som for Kulden kun beskytte,
Med Bibelen i sine matte Hænder.
Den lille Lampe svagt i Natten brænder.

»Hil være dig, ærværdig gamle Mand!
»Din Dronning kommer hid ved Midnatstide.
»Ung Harald drage vil til fjerne Land;
»Hans sande Skiebne længes jeg at vide.
»Du læser Stiernerne. See der, om han
»Skal smædeligt, ynkværdigt Døden lide.
»Forjag hans ømme Moders sidste Smerte!
»Da skal hun takke dig med lettet Hierte.«

Den Gamle reiser sig af lune Vraa;
Med blottet Hoved, foldet fromme Hænder
Han træder ud, og stirrer i det Blaa,
Hvis røde Tegn hans gamle Øie kiender.
»Sædvanligt«, siger han, »de Stierner staae;
»En eneste med selsom Ild kun brænder.
»Vær trøstig! thi jeg seer, at Harald kan
»Paa Havet dræbes ei, og ei paa Land.«

Da funkler, som en Stjerne i det Høie,
Ved Eremitens trøstelige Ord
Af Glæde Dronning Sigrids skønne Øie.
»Nu jeg min Søn til Havet kiæk betroer,
»Nu maa han gierne salte Bølger pløie.
»Han dræbes ei paa Hav, og ei paa Jord.
»Han sidde skal paa Thingets høie Steen,
»Naar Graven længst har smuldnnet mine Been.«

Det røde Silkeflag fra Masten kneiser,
Den lange Drage hvisler under Ø.
Nu høit i Raa de hvide Seil man heiser,
Den stolte Byrde vugger paa sin Sø.
Ung Harald ganger, Aftenen før han reiser,
I Lunden ud, hvor først han saae sin Mø.
Alt synes ham saa seent, han ønsker: »Gid
»Jeg havde Vinger, for at flyve did!«

Da hvisle Buskene i Nattens Vinde,
Da lyde fierne, svage Hundeglam.
De blege Lygtemænd i Mosen svinde,
Og Snogen nærmer sig saa mild og tam.
Da træder hurtig frem en gammel Qvinde,
Paa Ryggen bærer hun en Fiæderham.
Mildt smile hendes runkne, gule Kinder,
Hun lægger Hammen ved hans Fod, og svinder.

Ung Harald undrer sig, dog ei han bæver;
Kun selsomt higende hans Hierte slaaer.
Den store Fiæderham fra Jord han hæver,
Af brogetskønne Fiære den bestaaer.

At klæde sig deri, hans Ønske kræver;
Den underlige Drift han ei modstaaer.
Han flyve kan, han hæver sig, men længe
Han svæver kun ad lave, flade Enge.

»Hvi tøver jeg? hvad holder mig tilbage?
»Jeg er i Skotland, inden Morgen gryer.«
Saa stiger han i Luften, som en Drage,
Og suser under Himlens høie Sky'r.
Hans Vinger over Havet Flugten tage,
Bort svinde Skove, Lunde, Borge, By'r.
Han seer sig ene under Himlen flyde,
Dybt under ham de sorte Bølger bryde.

Da klapper det i Luften, og han skuer
Den gyselige Ravn at nærme sig.
Dens Øine flamme, som to røde Luer.
»Ei! Harald! skal engang jeg finde dig!«
For første Gang ung Haralds Hierte gruer,
Den skønne Yngling blegner, som et Liig.
Af rædsom Angest svulmer høit hans Bryst,
Han hæver sørgeligt sin hulde Røst:

»Jeg seer, det nytter ei, mod Skiebnen stride.
»Jeg er dit Rov, Gud styrke mig i Nøden!
»Men førend du mig grum vil sønderlide,
»Und mig en salig Stund i Morgenrøden!
»Minona er min Brud; lad mig nedglide
»Til hendes Buur, og henrykt glemme Døden
»I Elskovs Favn! Da skal jeg sikkert komme
»Til dig igien, naar korte Frist er omme.«

Fast holde Ravnens Klør ham i det Høie;
Den stirrer paa ham med begierligt Mod.
»Skiøndt gierne strax min Lyst jeg vilde føie,
»Skal jeg dog vise dig, at jeg er god.«
Saa hug den ud ung Haralds høire Øie;
Saa drak den Hælvten af hans Hierteblod.
»Nu har jeg mærket dig, nu kan du vende
»Til Jorden ned; nu er du god at kiende.«

Ung Harald synker langsomt ned med Taare
Fra Skyen i den lavere Natur.
Han hviler sig paa sorte Dødningbaare,
Som staaer ved Kirkens høie røde Muur.
Tung er hans Gang, men — o, han elsker saare,
Han raver til Minonas Jomfrubuur.
Han skiælver bleg ved Døren, thi hans Mod
Har Trolden drukket med hans Hierteblod.

»Minona! kom, før Haralds Hierte brister,
»Endnu det banker blødende for dig.
»Paa Jorden du din elskte Harald mister,
»Du seer ham atter udi Himmerig.
»Minona! kom, o kom! mit Hierte brister;
»Lad mig dog een Gang først omfavne dig!«
Saa synger han med Elskovs sidste Lyst,
Mens Døden raller i hans kolde Bryst.

Da kommer hun. »O, Naade i det Høie!
»Min Haralds blege Gienfærd for mig staaer.
»Der rinder Blod og Taarer af hans Øie,
»Rødt klæbe sig hans lange gule Haar.«

- »Minona! kom, betragt mig ganske nøie.
- »Jeg er et Gienfærd ei, mit Hierte slaaer
- »Med Krampetræk af Elskov og af Smerte.
- »Kom, læg din varme Haand paa Haralds Hierte!«

Da standse brat Minonas Taarer stride,
Da falmer hendes Purpurlæbe blaa,
Da blive Kindens røde Roser hvide,
Da bliver Issens sorte Lokker graae.
Alt, hvad han leed, og hvad han end skal lide,
Fortæller han, mens Favn mod Favn de staae.
For sidste Gang i Elskovs søde Lyst
De smelte sammen, klynget Bryst mod Bryst.

- »Lev vel, Minona! Nu jeg frygter ikke.
- »Hist aabner Faderen sit Himmerig.
- »Giv mig et Kys, og smil med dine Blikke,
- »Og glem, at Harald var ulykkelig!
- »Da skal jeg Dødens Kalk frimodig drikke.
- »Lev vel, Minona! Himlen signe dig!«
- Saa favnede han bleg sin elskte Mø,
- Og svang sig høit hen over salten Sø.

Vildt hendes Øie stirrer — han er svunden!
Hun staaer tilbage paa det kolde Muld.
Da blusser hun, da synker hun i Lunden,
Da beder hun til Himlen andagtsfuld:
»Du, som ved Daaben er med mig forbunden,
»Du, som paa Jorden var saa god og huld,
»Du, som lod Petrus gaae paa Havets Bølge,
»Lad mig i Luften høit min Harald følge!«

Da vifte Buskene i Morgenvinde,
Da lyder Nattergalens fjerne Sang,
Da rødmer Solen mildt fra Fieldets Tinde,
Da dufter Blomsten fra den grønne Vang.
Og langsomt triner frem en ung Hyrdinde,
Paa Armen bærer hun en Fiæderham.
Sørgmodigt smile hendes Rosenkinder,
Hun lægger den paa Græsset, og forsvinder.

Og flux Minona sig i Hammen klæder,
Høit svinger hun sig med behiørtet Aand.
Ei længer hendes Øie modløst græder,
Hun flagrer hen i sieldne Klædebon.
De Fugle, som hun seer paa høie Steder,
Dem dræber hun med Saxen i sin Haand.
Med Kæmpekraft hun sine Vinger slaaer;
Men dog den vilde Ravn hun ikke naaer.

Da hører hun, i lave Luft det klynker;
Hun lytter med et rovbegierligt Mod.
Med Ørnens Flugt hun ned paa Stranden synker,
Den er besprængt med Haralds Hierteblod.
Hun blusser smilende, ei hun sig ynker.
Hans høire Haand hun skuer ved sin Fod,
Det Eneste, som Ravnen lod tilbage,
Hans Troskabspant i Elskovs hulde Dage.

Hun giemmer Haanden paa sit blotte Bryst,
Saa rædsomt hendes blege Læber lee.
Hver Fugl, hun møder i sin vilde Lyst,
Den klipper hendes skarpe Sax i tre.

Da hæver Ravnene sig til sidste Dyst —
Hun klipper, som hun klippede i Sne:
Den lodne Krop maa søge dybt sin Grav
Paa tusind Steder i det vilde Hav.

De sorte Bølger bruse ikke længer,
De skylle maanbestraalt paa runde Stene.
Veemodigt Strandens Piil med Løvet hænger,
Det hvisler underligt i Lundens Grene.
I Nattens Blaa sig Stjernen mat fremtrænger,
En sølvklar Sky ved Maanen flyder ene.
Det er Minona døende, som svæver,
Hun synker ei, hun sig til Himlen hæver.

ROSMER HAVMAND.

Konning Uller er sig i Hu saa mod,
Mens langsomt Maanen gaaer op i Blod;
Hans Harpe lyder i Lunden:

»Elina, min Brud, er forsvunden.

»Min Ro er borte, fortærende vild

»I Hiertet stormer kun Længslens Ild.

»Jeg vil tumble, som Blodet i Barmen,

»Giennem Skummet paa Bølgekarmen.«

De reise paa Dækket den gyldne Mast:

»Nu ville vi Alle staae Last og Brast.

»Kun Havets fraadende Bølge

»Kan Hiertesorgen fordølge.«

Af Ungersvende Snekken er fuld,
I Vinden vifter dem Haarets Guld;
Men Dødninger ligner den Skare
Paa skumleste Nagelfare.

De Ungersvende saa gierne vil døe,
Thi hver har mistet sin Fæstemø:
Hun drukned paa kantrode Snekke,
Hendes Liig nu Voverne dække.

De Svende styre mod Klippen med Lyst:
»Lad Stenen nu knuse Plankernes Bryst!«
I Havet Mandskabet synker,
Men ingen af Heltene klynker.

Med senefuld Arm de Bølgen slaae,
Og siunge, forinden de plat forgaae:
»Nu, Karle! vi sidste Gang svømme,
»Saa svandt de livsalige Drømme.

»Skjøn Freia negted os Glæden i Liv;
»Saa stig da du giennem saltten Siv,
»Fru Ran, tanghaarede Qvinde!
»Lad os dybt vore Kiærester finde.«

Saa raabe de vildt i vilden Sky
Mellem Steen og Klipper og Bølgegny.
Nu synke de trodsige Svende,
Og Svanesangen har Ende.

Men Uller var sig en christen Mand,
Han bad ved Korset paa Skibets Rand:
»Elina, mig tag til din Himmel!«
Og sank i Bølgernes Vrimmel.

Giennem dybe, klare Blaa
Synker Kongen ned paa Sandet.
Nattens blanke Stierner smaae
Kan han skimte gennem Vandet.
Paa en Eng af Blomster fuld
Sidder han paa grønne Tue.
Havet hæver sig saa huld,
Som en sølvblaa Himmelbue.
Men et selsomt Trylleflor
Slører dog den hele Scene,
Dækker Himmel, Hav og Jord,
Alting, kun ei ham alene.
I den milde Sommerdag
Staaer Naturen klar og rolig.
Hist et guldudhamret Tag
Hvælver om en stille Bolig.
Uller sagte gaaer derind;
Søde Toner kan han høre,
Rosen livnes paa hans Kind,
Sangen er bekiendt hans Øre.
Døren svævende gaaer op;
Med uskyldig Englemine,
Som en svulmet Rosenknop,
Smiler for hans Blik Eline.

Taus hun synker til hans Bryst,
 Taus henile de i Dalen;
 Deres Hierters høie Lyst
 Tolkes kun af Nattergalen.
 Ved den skyggefulde Hæk,
 Som bortvifter hede Straaler,
 Sætte de sig ved en Bæk
 Mellem duftende Violer.
 Om den Skønnes Marmorarm
 Sluttes fine Silkesømme,
 I den fulde Svanebarm
 Ruller Issens gyldne Strømme.
 Med den friske Rosenmund
 Hun sin Skiebne ham fortæller.
 Taus tilhører stille Lund,
 Almen lyttende sig holder.

- » En Sommeraften, klar og huld,
- » Da sad jeg ved den svale Strand.
- » I Silke vandt jeg pruden Guld,
- » Mildt kruste sig det stille Vand.
- » Da dreied i det Sølvblaa
- » Sig Voven pludselig saa rund.
- » Vidt bredte sig de Kredse smaae,
- » Det vifted stærkt fra Strand og Lund.
- » Da skilte Vandet sig til Bund,
- » Som fordums Tid det røde Hav;
- » En Kæmpe fra den mørke Grund.
- » Steg langsomt af sin vaade Grav.

- »Da hæved Stormen sig saa vild,
»Da sortned Himlens Hvælving brat;
»Kun Stiernen med sin Purpurild
»Nedlued i den sorte Nat.
- »Jeg skued ham, den fæle Mand,
»Eet Øie kun i Panden stod;
»Han nærmed sig paa hviden Sand,
»Hans Øie var saa rødt som Blod.
- »Sin stærke Arm han om mig svang,
»Saa sprang han i den salte Sø.
»Tæt luktes høie Bølgegang,
»Jeg troede sikkerligt at døe.
- »Da, Elskte! blandte sig for dig
»Min Taare med det salte Hav.
»Gud Fader udi Himmerig!
»Lovpriset vær; du tog, du gav.
- »Den stærke Havmand, som et Lyn,
»Stak ned i Dybet paa en Hval.
»Jeg studsed ved det sieldne Syn.
»Han bragte mig til denne Sal.
- »Et Aar jeg er paa Havsens Bund,
»Og Rosmer trykker hver en Nat
»Eet isnet Kys kun paa min Mund,
»Og spørger: »Har du mig forladt?« «
- »Og skiøndt han er saa blid og mild,
»Saa svarer jeg dog altid: Nei!
»Da slukker sig hans Øies Ild,
»Han sukker dybt, og gaaer sin Vei.

»Da hører jeg ham Harpen slaae.
»Snart lyder den, som Kildevæld,
»Snart, som naar dybe Elve gaae
»Om Natten i det hule Field.«

Kong Uller smiler glad,
Af Fryd Elina skiælver.
Da skilles Havet ad,
Der sig som Luften hvælver.

En Sky, saa sort og stor,
Vandbuen giennembrød.
Sin Arm Elina snoer
Om Uller i sin Nød.

»See, Skyen vælter frem,
»Fly, Elskte! vær ei seen;
»Thi kommer Rosmer hiem,
»Han steger dig paa Teen.«

Fra Græsset Uller sprang,
Han paa sit Glavind slog:
»Det er ei første Gang,
»At jeg en Kæmpe vog.«

»Ak, var din Arm en Storm,
»Og var dit Sværd et Field,
»Den høie Rosmer Kong
»Du slogst dog ei ihjel.«

Ved skøn Elinas Ord
Kong Uller undres saare.

En Skræk ham giennemfoer
Ved hendes bange Taare.

»Nei, nei! du skal ei døe;
»Kom, jeg dig skiule maa.«
Den bange Fæstemø
Ham giemmer i en Vraa.

Da svulmer Hiertet ham,
Sin Harm han ei kan dæmpe.
Han siger: »Det er Skam,
»At vige for en Kæmpe.«

Da kommer Rosmer ind,
Hans Fodtrin ryster Jord,
Hans Aandedræt er Vind,
En Torden er hans Ord.

En Kratskov er hans Skiæg,
Hans Skiold et Klippelag,
Hans Kølle er en Eeg,
Hans Hielm et gammelt Vrag.

Da tier Uller stil,
Hans Kinder blier saa hvide;
Han lytter sagte til,
Ham lyster ei at stride.

»Hvo monne til dig komme,
»Mens jeg var høit paa Strand?
»Jeg lugter paa min Tomme,
»Her er en christen Mand.«

»Der fløi en Fugl herind
»Med Dødmands Been i Munde.
»Jeg smed det ud igien,
»Det snarest jeg kunde.«

Hun klapper ham saa snild,
Hun sætter Mad paa Bord.
Den Havmand blier saa mild
Ved skøn Elinas Ord.

Hun synger ham en Sang,
Hun reder af hans Haar
Det fæle Gruus og Tang,
Hun det i Lokker slaar.

Da bliver Rosmer fro,
Da det er jævnt og glat.
Saa lysteligt han loe,
At Muren revned brat.

»Og hør nu, Rosmer kiære!
»Negt ei min ringe Bøn:
»Du ikke grumt fortære
»Min Moders ældste Søn!

»Ham Havet drev herved,
»Han sidder i en Vraa.
»Han er i Nød bested,
»Han tør ei for dig gaee.«

»Elina! ei du græde!
»Er Rosmer da saa slem?
»Jeg skal ham ikke æde.
»Lad ham kun komme frem!«

Da fatter Uller Mod,
Han triner af sit Læ.
Han staaer ved Rosmers Fod,
Han sætter ham paa Knæ.

»Est du Elinas Broder?
»Da mig velkommen vær!
»Est du af samme Moder?
»Da est du Rosmer kjær.

»Vær freidig kun i Sind!
»Est du den ældste Søn?«
Han klapper ham paa Kind,
Den bliver guul og grøn.

Han sætter ham paa Kappe.
»Min Haand er altfor stor
»Til kiælende at klappe
»Saa spædt et lille Noer.«

Da blussed Uller rød,
Han drog sit Sværd i Harm.
»Nu skal du faae din Død!«
Det foer i Rosmers Barm.

Han rører ei en Mine;
Han sidder ganske tryg.
»Luk Vinduet, Eline!
»Nu stak der mig en Myg.«

Derpaa hun følger ham
Mildtsmilende til Senge.
Det er en sølvklar Dam
Imellem Blomsterenge.

Ned i sin vaade Vugge
Han stiger uden Harm.
De Elskte see ham dukke,
Og synke Barm til Barm.

Et Aar forgaaer paa Havets Bunde
I Elskovs Lyst,
I altid grønne Myrtelunde,
Bryst imod Bryst.

Da sukker Uller tidt af Længsel
Ved Aaens Bred:
»Ak, hvad er i et evigt Fængsel
»Selv Kiærlighed?»

Den vaade Muur, vel hundred Favne,
Adskiller dem
Fra hver en Fryd, de tungt maae savne,
Fra elskte Hiem.

»O, du som skienkte mig min Pige
»Saa huld igien,
»Skienk mig mit stolte Kongerige,
»Skienk mig min Ven!

»Lad ikke her vort Liv hendaane
»I Dæmringsskiær.
»Du røde Sol, du hvide Maane,
»Ak, var I her!«

Elina ganger snild at stande
For Rosmer ind.

»Stærkt higer op til hine Lande
»Min Broders Sind.

»Sin Længsel kan han ei fordølge.
»Du stærke Mand!

»Bring ham igennem Havets Bølge
»Paa tørre Sand.

»Giv ham en jernbeslagen Kiste,
»Opfyldt med Guld.
»For al den Godhed, du ham viste,
»Jeg blier dig huld.«

»Ak, dersom du mig huld vil blive,
»Beständig huld,
»Jeg gierne vil din Broder give
»Frihed og Guld.«

Elina med saa megen Liste
Tog Guld det ud;
Saa lagde hun sig selv i Kiste,
Den skønne Brud.

Høi Rosmer farer alt med Lempe,
Han er saa tryg;
Han løfter op den unge Kæmpe
Paa bredden Ryg.

Den tunge Kiste let han tager
I stærken Mund;
Derpaa han med sin Byrde drager
Fra Havsens Bund.

»Nu har jeg bragt dig op paa Landet
»Til Solen rød.
»Nævn aldrig, hvad du saae i Vandet
»Det blev din Død.«

Saa sprang han atter ud i Havet,
Det stod i Sky;
Af Bølgerne han blev begravet
I Morgengry.

Men da han ikke fandt Eline,
Da blev han bleg,
Da malte Kummer hver en Mine,
Og høit han skreg.

Dybt hørtes han i Havet larme
Med Arm og Been.
Tilsidst han blev af Qval og Harme
Til Flintesteen.

Lumsk dukker nu hans haarde Pande;
Nu er hans Lyst,
At lade Havets Snekker strande
Imod sit Bryst.

De Elskte ile froe til Lunden.
Bag Bøgen hvalt

De sætte sig. En Drøm forsvunden
Dem tykkes alt.

OLDINGEN VED WERTHERS GRAV.

Aftenrøden
Farver din Grav.
De gamle Linde
Omhvælte den.
Violerne
Bølge i dens høje Græs.

Du slumrer
Den roligste Slummer:
Dødens.

Skyggerne voxe,
Aftenrøden svinder;
Kun et blegguult Skiær
Tegner, hvor den svandt.
Skoven sortner.
Hist kommer en Flok
Karle og Piger
Fra Marken.
De standse deres Sang,
Og Pigerne
Pege hid til Graven
Med skiælvende Hænder,

Og gaae en Omvei
Af Frygt for Selvmorderen,
Som spøger i Skoven.

Werther!
De frygte dig,
Som hviler saa roligt
Mellem Blomsterne.

Dig gav Skiebnen et Hierte,
Som følte
Natur og Gud.
Det gav den Faa.
Dig gav Skiebnen det Held,
At finde et Hierte,
Som følte med dit.
Det gav den Færre.
Du var lykkelig;
Thi du nød
Kiærligheds Fryd,
Men jordiske Sammenstød
Hindred eders Siæle
I at forenes,
Uforstyrret
I Guddoms-Harmonie
Her.
Da kastede du din Jorddragt
I Graven,
Og ventede hende
Hisset,
Og fandt hende.
Nu frydes I.

Alderens Snee
Dækker min Isse.
Mit Hierte døer
Langsomt.
Min Vaar svandt hen
Unydt;
Thi jeg fandt Ingen paa min Vei,
Som følte med mig.
Jeg nød ikke
Kiærligheds Fryd.
Mig venter Ingen
Hisset,
Jeg forlader Ingen
Her.

Naar mit Hierte er brustet,
Og Menneskesværm
Trænger sig forbi min Marmorkiste
I Capellet,
Vil de sige:
Han var lykkelig!
Ak, hvo var lykkeligst:
Du eller jeg?

DIGTEREN I LEIRELUNDEN.

Phantasie! hvi river du mig
Til skønne Erindringer hen?

Gierne, gierne fulgte jeg dig,
 Men maa vende tilbage igien
 Til den kolde Tid, da din skønne Lue
 Hvirvler ei længer mod Himlens Bue.

Hvi aflokker, Harpe! din Sølvklang,
 Som bæver i Aften saa huld,
 Den modløse Sanger endnu en Sang,
 Mens Solen gaaer ned i sit Guld?
 Ak! bedre, du taus paa Egen hænger,
 Dine venlige Toner elskes ei længer.

Der var en Tid — ak, længst den svandt!
 Dens Minder dybt i mit Hierte gløde.
 Da agtedes Minnisang ei for Tant,
 Det var Jordens barnlige Morgenrøde;
 Naar Skialden sang med begeistret Røst,
 Da blussede hvert nærværende Bryst.

Kongen var stolt af at være hans Ven,
 Skøndt han afslog Glimmer og Rang.
 De skønneste Piger stimlede hen
 Og kyssed ham, naar han sang.
 Der sad han henrykt; hans skønne Vinding
 Var den Krands, de vandt om hans lokkede Tinding.

Harald og Frode! I muldne i Leer,
 Eders skønne Tider forsvunde.
 Sangen besiæler ei Kæmper meer
 Om det herlige Tafelrunde.
 See Ruinerne, hvor veemodigt de gløde
 I den sidste, glimtende Aftenrøde.

Kom, Harpe! Solen udslukkes brat,
Dens sidste Straaler kun virke;
Kom, vi vil slutte os inde i Nat
I Roskildes gamle Kirke.
Der vil jeg ved din dæmpede Klang
I Choret synge min Svanesang.

Min Røst skal mane Skyggerne frem
Fra Jordens fugtige Volde;
Fra Gravens gamle ærværdige Hiem
Skal de stige med Harnisk og Skiolde,
Og de blege Piger i Maaneskin
Skal atter smile med blussende Kind.

Saa har jeg dog siunget en eneste Stund
Paa en Tid, det var værd at siunge.
Farvel, du gamle, dunkle Lund!
Under Hvælvingen nu min Harpe skal runge.
Mellem Ridder og Hustru og Svend og Mø
Vil jeg synge og blusse og blegne og døe.

SKØITELØBEREN.

Fra Træet Rimens Blade
Faldt ned for sagte Vind;
Over den glatte Flade
Sig spredte Maanens Skin.
Den ranke Yngling rendte

Paa tynde, glatte Jern,
Saae paa det Lys, som brændte
I Borgen hist, saa fiern.

»Endnu hun sidder oppe;
»See, Straalen glimter mild
»Giennem de hvide Toppe
»Til Isens Maane-Ild.
»Endnu hun ikke sover —
»Ak, tænker hun paa mig?«
Hen ad de frosne Vover
Han henrykt skyder sig.

Sødtblussende han svæver
Ud paa den glatte Vei.
Det Lys, som hisset bæver,
Hans Øie slipper ei.
Hans Barm det gennemflammer,
Han føler ei til Kuld.
»Nu fletter hun i sit Kammer
»De Lokkers lyse Guld.«

Ak, mens hans Hierte luer,
Da pønser lumske Død:
De brast, de tynde Buer,
Han sank i Havets Skiød.
Medynksom Bølgen hæver
Det blege Hoved op.
Lyset saa roligt bæver
Endnu fra Skovens Top.

»O, Emma! hører du ikke

»Mit Dødssuk i Nattens Vind?«

Med matte, brystne Blikke
Han stirrer i Lysets Skin.
Derpaa han langsomt dukker,
Over Issen Bølgen slaaer.
Sig Lyset i Borgen slukker,
En Sky for Maanen staaer.

WIEDEWELT.

Natten blinker,
Stiernehæren vinker,
Eensom krummer sig den grønne Strand.
Duggen ene
Ned ad Pilens Grene
Falder i det stille, sølvblaa Vand.

Bølgen bølger
Rislende, og følger
Sagte Zephir, perleklar og skøn.
Lyset lyser
Natlighvidt, og gyser
Fra sin Sky til Kummers blege Søn

Krum af Alder,
Tungt hans Taare falder
I det dybe, ubekiendte Blaa.
Sagte flytter

Han sin Fod, og støtter
Sig til Staven. Issen er saa graa.

Modgang frister
Hiertet, Hiertet brister,
Døden slukker Øiets stærke Ild.
Svagt anspænder
Han de matte Hænder,
Strækker dem mod Himlen, rolig, mild.

»Ingen Klage!
»Talt er mine Dage;
»Jeg vil ikke længer dvæle her.
»Hellig Længsel
»Bryder Kummings Fængsel,
»Vinker mig til Nattens Sølvskiær.

»Dybt jeg skued —
»Høit Naturen lued
»I min Siæl med alt sit Trylleri.
»Sødt bevæget
»Jeg i Stenen præged
»Stærke Træk af Livets Harmonie.

»Haarde Stene!
»Mine skiøre Bene
»Smuldne snart dybt under Bølgens Leer;
»I skal stande,
»Helligt skal I sande,
»At jeg var, naar jeg er ikke meer.«

Vældig Længsel
Bryder Sorgens Fængsel;

Gamle Gubbe kan ei meer modstaae.

»Længslers Bolig!

»Rolig og fortrolig

»Favn mig med dit mørke Himmelblaa.«

Busken vifter

Maanen Farve skifter,

Dybt nedbøiet nærmer Musen sig,

Mat af Blikke.

»Søn! forlad mig ikke;

»Jeg er barnløs, naar jeg mister dig.«

Gubben famler,

Sidste Kraft han samler,

Sukker henrykt sin Gudindes Navn.

»Elskelige!

»Ei af denne Verden er vort Rige.

»Jeg gaaer hen, hvor der er intet Savn.«

Taus hun sukker.

Bølgen mildt sig lukker

Om den gamle Tindings sølvgraae Haar.

Hun forsvinder,

Dagen bleg oprinder,

Hist paa Frihedsstøtten Lærken slaaer.

Troskab græder,

I de hvide Marmorklæder,

Kold og bleg, den ranke, hulde Mø;

Haand paa Brystet,

Aldrig, aldrig trøstet,

Stirrer hun hen paa den sorte Sø.

EVENTYRET I DEN FREMMEDE STAD.

Og som jeg nu hen ad Gaden gik
I den fremmede Stad,
Da faldt paa en Mø mit dristige Blik;
Hun i Vinduet sad.

Jeg stod, og glemte at vandre hiem,
Saa elskovsvarm.
Over smekkre Midie bølgede frem
Den fulde Barm.

Hendes Øine var store, hendes Hænder var smaae,
Hun var saa rank.
Bort skulde jeg gaae, men jeg kunde ei gaae.
Hendes Øie sank.

Hver Dag jeg hen forbi Vinduet gik
I den fremmede Stad;
Hun skienkte mig altid et venligt Blik,
Før vi skiltes ad.

Min Cithar under Vinduet klang,
Var Natten smuk;
Hun lønned altid min Elskovssang
Med et sagte Suk.

En Midnat smelted den Huldes Aand,
Da Cithren lød;
Hun rakte mig kiærligt sin Liliehaand,
Den var saa blød.

En Rose jeg trykte i sneehvide Hud
Med brændende Mund.
Hun smilte, og saae saa venlig ud,
Saa bortsvandt hun.

Tungsindig tidt forbi speilklare Sø
Jeg tog min Vei,
Ukiendt med Hver, selv den elskede Mø
Jeg kiendte ei.

Jeg gik i Nætter og Dage tre
I den fremmede Stad;
Men ei længer jeg fik den Elskte at see,
Skøndt jeg sang og bad.

Den tredie Dag derhen jeg gik
Med tunge Skridt;
Da standsed i Vindvet mit matte Blik
Paa noget Hvidt.

O, da hæved sig atter saa glad, saa glad
Mit Hierte trangt;
Men, ak! det var ikke min Mø, der sad,
Med et Klæde langt.

Jeg gik i Nætter og Dage tre
I den fremmede Stad;
Men ei længer jeg fik den Elskte at see,
Skøndt jeg sang og bad.

Den tredie Nat derfra jeg gik,
Og vilde bort;

Da standsed i Porten mit matte Blik
Paa noget Sort.

Jeg hylled mig ind i min lange Talar
Med forvirret Sands.
En Liigkiste ud af Paladset man bar
Med en Jomfrukrands.

Jeg sneg mig bagefter i Fakkelskin
Med den Sørgerad.
I en Kirke de satte Kisten ind,
Og skiltes ad.

Taus skiulte jeg mig i et Pulpitur,
Saa kold og bleg;
Giennem Blyvindvet saae jeg, i sorte Natur
Blodmaanen steg.

Da vilde jeg rave til Kisten hen,
Som for Altret stod;
Men jeg hørte Noget at rasle igien.
Iis blev mit Blod.

Og grandt jeg en Yngling ved Kisten saae,
Bleg som en Aand.
Den duftende Krands han stirrede paa,
Med en Dolk i Haand.

»Dig har jeg nu givet til Døden hen,
»Troløse Mø!
»I Morgen din ukiendte, fremmede Ven
»Skal ogsaa døe.«

Da sneg jeg mig bag ham med harmfuld Aand,
Med Hevnens Lyst,
Og vristed ham Dolken af skiælvende Haand;
Den fandt hans Bryst.

Rødt strømmed hans Blod som en skummende Elv
Over Kisten lang.
Da tonede Orglet af sig selv
En Sørgeklang.

Jeg raved til Døren med bange Mod,
Kun lidet glad.
Inden Hanegal jeg atter forlod
Den fremmede Stad.

DEN GAMLE KÆMPE COMETES.

Jeg er en gammel Kæmpe stærk,
Mit Legem blusser sundt;
I kobberrøde Pandersærk
Jeg svæver Himlen rundt.

Mit runde Skiold er rødt som Blod,
Mit Glavind staaer i Glød.
Jeg svækker selv det bedste Mod,
Og bringer Skræk og Død.

Naar hvælveth Skiold bedækker mig,
Og jeg har strakt mit Sværd,

Da vandrer jeg forfærdelig
I Kamp og Heltefærd.

Saa vidt, saa vildt min Bane gaaer,
Jeg bliver aldrig træt.
Jeg pludselig tilsyne staaer,
Naar mindst man venter det.

Og seer jeg da, at Tapperhed
Og Kraft har Overhaand,
Da dybt mit Sværd jeg sænker ned,
Og styrker Heltens Aand.

Natur da stormer mod Natur
Udi sin hele Pragt,
Og bryder af sit Fangebuur
Med uindskrænket Magt.

Og ulmer da en Gnist af Ild
Fra Himlen i en Vraa,
Da stiger den, og brænder mild
Paa Evighedens Blaa.

Men seer jeg dorske Taageslør
Kun dræbe Straalen varm,
At Livet gisper mat, og døer,
Da blusser jeg af Harm.

Og kaster hen mit Luesværd
Paa gammel haanlig Viis,
Og synker Landet mere nær,
Og strækker ud mit Riis,

Og strengt hudfletter, Fod for Fod,
Vanartig Børneflokk,
Og gaaer med Riset, rødt af Blod,
Naar den er tugtet nok.

Tre Gange har jeg været her
Alt efter vante Viis,
De tvende Gange med mit Sværd,
Den tredie med mit Riis.

Den første Gang min Fryd var stor,
Jeg lyse Stierner saae,
Stærkt glimtende i Syd, i Nord,
Ret som paa Himlens Blaa.

Det var i Livets Ungdoms-Vaar,
En Rose frem sig skod,
Til Under for de sidste Aar;
Hvert Blad var Helteblod.

Den anden Gang ei Stierners Guld
Og Roser meer jeg saae;
Da stirred man kun længselsfuld
Til den, som hist mon staae.

Bevæbnet knælte fromt en Flok
Udi sin Sorg saa svar
Trindt om en kulsort Blomsterstok,
Hvis Rose visnet var.

Jeg græd, da jeg forsvundet saae
Den høie Kraft og Kunst;

Saa mørk man skued mig at staae
I taaget Taaredunst.

Jeg vinkte med mit gode Sværd,
Som med en Lue rød;
Da styrted de i Heltefærd,
At hevne Rosens Død.

Men, ak! det var det sidste Glimt
I matte, brystne Blik.
Jeg kom igien — og intet Skimt
Mig meer i Møde gik.

Thi vil jeg tugte streng og god,
Forjage dorske Ro,
Og giøde dig, o Jord! med Blod;
Deraf skal Roser groe.

Og Stierner atter lue frem,
For høit at staae i Glands,
Naar de har flettet gamle Hiem
Den gamle Blomsterkrands.

Men kommer jeg her seent igien
(Læg Mærke til mit Ord),
Og seer i dig bestandig end
Den kolde mørke Jord;

Da støder jeg med rædsom Gru
Mod dig min Barm saa bred,
At udi tusind Stykker du
I Dybet styrter ned.

TIL AMOR.

Af Syngespillet Freias Alter.

Ak, Amor! du fryder det unge Bryst.
Hvo kan vel lægge paa Hiertet Skiul?
Hvad Lyst er salig, som Elskovs Lyst?
Men, Amor! du ligner en Sommerfugl.

Du sidder saa nær, paa de Lilier nær,
Men sidder der kun saa kort, saa kort.
Din Vinge blaaner i Purpurskiær;
Men griber jeg til — o, da flyer du bort!

Ak, smut kun igiennem de spæde Løv,
De purpurne flagrende Vinger hæv!
Thi, fanger jeg dig — da gaaer af dit Støv,
Og du blier graa, som en Spindelvæv.

ROSEN.

Af Syngespillet Freias Alter.

Saa duggbesprængte staae de Roser her.
De lukte Urner huldt i Skyggen smile,
Mens Sølvemaanens kolde Straaler ile
Og blande sig med deres Purpurskiær.

De dufter under skyggefulde Træ'r,
I dem forgifter Eros sine Pile.

De nyde blussende en venlig Hvile,
I Søvn selv fortrylle de Enhver.

Og dog i Lundens lykkelige Bolig,
Her under disse stille, svale Tage
En Rose blusser endnu mere skøn.

Sov, søde Rosenknop! sov sødt og rolig!
O, maatte mit Sovvel et Kys ledsage,
Da var jeg Nattens lykkeligste Søn.

UFFE HIIN SPAGE.

Vermund gammel var og graa;
Træt af mange svare Krige
Sad han hiemme i sit Rige,
Blind, med Purpurkaaben paa.
Skialden monne Harpen slaae;
Naar han sang om svundne Dage,
Vendte Mindet flux tilbage,
Og det blinde Øie saae.

Saxers Konning, stolt af Sind,
Listig for sin Magt mon sørge,
Sendte Bud, lod Vermund spørge:
»Kan den herske, som er blind?«
En Herold i Salen ind
Traadte frem for Kongens Throne,
Hvor han sad med Spiir og Krone
Og med Haanden under Kind.

»Fred med Danmarks gamle Drot!
 »Hid til dig mig Sverting sender.
 »Uden Sværd ved dine Lænder
 »Taus du sidder paa dit Slot.
 »Mon det er for Riget godt,
 »At en kraftløs Olding bukker
 »Under Kronens Vægt, og sukker?
 »Gjør da Navnet Kongen blot?

»Dette er min Herres Bøn,
 »At du flux ham Thronen rømmer;
 »Som det sig en Olding sømmer,
 »Lever hen din Tid i Løn;
 »Eller ogsaa, at din Søn
 »Mod min Konnings Søn uddrager;
 »Hvo da Seierskrandsen tager,
 »Tager ogsaa Kronen skøn.«

Uffe, saa var Sønnens Navn,
 Giorde Kongen tidt bedrøvet;
 Mælet var ham plat berøvet.
 Tunge, smertelige Savn!
 Hiemme, Arm med Arm i Favn,
 Stille sad han, ei sig rørte;
 Stor han var, men aldrig førte
 Sværdet end til Landets Gavn.

Kongen ud i Taarer brast.

»Maa jeg Sligt mig lade sige?
 »Ak! i fordums Kamp og Krige
 »Slog jeg drabelig og fast.

»Hvi er svundet nu med Hast
 »Livets Kraft, som Dagens Straale?
 »Magtesløs jeg nu maa taale
 »Mine Fienders Overlast.

»Fuldvel snilde Sverting veed,
 »At mig mine Kræfter skuffe,
 »At min Søn er stum, at Uffe
 »Er min Ulyksalighed.
 »Odin seer fra Hlidskialf ned.
 »Blind jeg vil i Marken møde;
 »Den, som Niding er, skal bløde.
 »Bring din Husbond den Besked!«

»Herre!« lød Heroldens Svar,
 »Sømmer det sig Svertings Vælde,
 »Kraftesløse Gubber fælde?
 »Slig en Seir var vundet snar.
 »Send den Arving, som du har,
 »Lad ham ud i Kampen drage,
 »Lad ham efter Sværdet tage,
 »Før han efter Spiret taer.«

Alle Kongens gode Mænd,
 Støttet til de brede Sværde,
 Monne moxen sig forfærde,
 Stirred taus til Sønnen hen.
 »Odin før var Landets Ven,
 »Værned om vor gamle Ære,
 »Skal nu denne Skifting være
 »Morderen, som qvæler den?«

Som nu Blikket hen i Løn
 Med Fortrydelse og Lede,
 Med Forbittrelse og Vrede
 Vendte sig til Kongens Søn,
 Foer en Rosenfarve skøn
 I hans Ansigt op, og malte
 Kinden rød, og Læben talte
 Første Gang, ved Folkets Bøn.

- »Sikkert Sverting skal fortryde
- »Den Foragt, han viser mig.
- »Sandelig, jeg siger dig:
- »Ei min Stang hans Søn skal bryde.
- »Men vil han mit Hierte fryde,
- »Lad ham end til dette Værk
- »Bringe med en Kæmpe stærk;
- »Begges Hierteblod skal flyde.«

Høist forbauset ingen Mand
 Kunde sin Forundring hemme,
 Da de hørte Uffes Stemme,
 At han tale var i Stand;
 Thi fra første Ungdom han
 Mægted ei et Ord at sige,
 Og nu talte han tillige
 Kiækt og fagert for sit Land.

Saxeren i Skiægget loe
 Over den forvovne Tale;
 Men i alle Kongens Sale
 Blev man lystelig og fro.

- » Han vil stride Een mod To!
- » Han, hver ærlig Kæmpes Kummer,
- » Han er vaagnet af sin Slummer,
- » Skaffer Kongens Arne Ro!«

Bort fra Danerkongens Hal
Gik Herolden med sit Følge.
Kongen kunde ikke dølge
Egen Fryd blandt Glædens Giald.
» Du, som lød dit tappre Kald,
» Du, som ender Vermunds Qvide,
» Du, som Een mod To vil stride,
» Dig besynge skal min Skiald.

- » Min ulykkelige Søn,
- » Stum af Fødsel, svag af Evne,
- » Som sin Fader ei kan hevne,
- » Leve skal sin Tid i Løn.
- » Du bønhørte Svertings Bøn,
- » Du skal arve Vermunds Throne,
- » Bære denne gyldne Krone,
- » Denne Purpurkaabe skøn.«

Da i bræmmet Gyldenmor
Kongen saa at tale hørtes,
Hver en Kæmpes Hierte rørt.
» Ak, den blinde Gubbe troer,
» At ei Sligt i Sønnen boer;
» At det er en Andens Stemme!
» Lad os da hans Smerte hemme
» Flux med glade Trøstens-Ord!«

»Det er eders egen Æt,
 »Herre!« lød i Kongens Sale;
 »Han er viis, og han kan tale,
 »Han har Æren ei forgiæt.
 »Han sin Fader skaffer Ret.
 »Det var ham, som Ordet sagde;
 »Ilden, det i Øiet bragte,
 »Vidner, han vil holde det.«

Da Kong Vermunds Taare randt;
 Knæet vakled Læben bæved.
 Did han sine Hænder hæved —
 »Ak! I fare vel med Tant?
 »Men hvo ei sig grumt forbandt
 »Med min Fiende, den ei nøle!
 »Bring ham hid, at jeg kan føle,
 »Om I ogsaa tale sandt!«

Da nu Sønnen rolig stod,
 Stor og stærk og før af Lemmer,
 Og iblandt de andre Stemmer
 Høit sin Stemme klinge lod,
 Ravede til Thronens Fod
 Kongen ned, sin Haand han lagde
 Paa hans Skulder, græd og sagde:
 »Ja, det er mit Kød og Blod!

»Siig mig, Elskte! uden Blu,
 »Hvi fra dine Barndoms-Dage
 »Uden Fryd og uden Klage
 »Om saa stille vandred du?

»Stod, min Søn! da ei din Hu
»Til den tause Ro at bryde,
»Til din Røst at lade lyde
»I Naturens Røst, før nu?«

»Fader!« saa var Sønnens Svar,
»Sielden ei min Tunges Lænker
»Dine Fienders Raad og Rænker
»Pludselig opdaget har.
»Mens i Kraft du Kronen bar,
»Var min Røst til liden Nytte;
»Nu først kan den understøtte
»Haanden, som til Værge taer.

»Bringer hid, I raske Helte!
»Flux et Harnisk og et Skiold;
»Og en Glavind, stærk og bold,
»Binder hurtig ved mit Bælte.
»Ravnen skal ei længe svelte,
»Kommer Sverting for min Arm;
»Han skal føle Uffes Harm,
»I sit Blod han sig skal vælte.«

»Dernæst du mig ogsaa sige,«
Vedblev Gubben i sin Tale,
»Hvi du her i disse Sale,
»Uforsøgt i Kamp og Krige,
»Æsked To fra Saxens Rige!
»Hvis nu Begges Blod ei flød?
»Ak, min Søn! det blier min Død,
»Hvis du maa for Magten vige.«

Hertil svared Uffe saa:

- »Jeg den Skam vil nu aftvætte,
- »Som os Viggo før og Kette
- »Ubesindigt førte paa,
- »Da de mon Atisle slaae,
- »To mod Een, mod Kæmpe-Tro.
- »Jeg vil stride Een mod To,
- »Saa skal Rygtet glemt forgaae.«

Ind i Hallen nu med Hast
Man en prægtig Brynie bragte,
Om det brede Bryst den lagde,
Snørte den til Skuldren fast.
Ringen sprang, og Pladen brast;
Thi den fulde Barm i Trængsel
Taalte ei sit snevre Fængsel,
Den uvante Vaabenlast.

Nu en Brynie, giort af ny,
Støbt af Jern, man om ham spændte.
Men da Uffe Kroppen vendte —
Vred han sønder den, som Bly.
Kongen hørte dette Gny.
Da ham Sagen kom for Øre,
Lod han den af Salen føre,
Og sin Søn en anden flye.

Men da den nu ogsaa snart
Revned over bredden Skulder;
Da hver Pandsering med Bulder
Brast, og intet Baand blev spart;

Da det plat var aabenbar't,
At han Intet kunde føre,
Hvis han skulde Kroppen røre,
Herlig, men af Kæmpe-Art:

Da blev Kongen heel bedrøvet,
Kaldte paa sin Kammersvend,
Sagde: »Gak til Skabet hen,
»Hent mit Harnisk ufortøvet,
»Og min Hielm med Egeløvet,
»Og mit lange, stærke Skiold
»Til den Ungersvend saa bold!
»Brøster det — er Alt berøvet.«

Og den gamle Kæmpe gik,
Aabnede den lukte Kiste,
Og en Rustning flux sig viste
For det videlystne Blik.
Stærke Nagler, Prik ved Prik,
Lyste fra de gyldne Plader.
Tykke Skæl sad tæt i Rader,
Og sin Glands af Sølv fik.

Hvælv var den over Barm.
Asa-Thor i Guld det lued,
Bister han til Jorden skued
Høit fra Himlen paa sin Karm.
Med sin Hammer i sin Arm,
Med sit dobbeltsnoede Bælte
Vinkte han de vrede Helte
Flux til Kampens stolte Larm.

Bagtil var den reen og blank;
Ei den mindste Rift og Skramme
Giorde Vermunds Daad til Skamme.
Smal den ned i Midien sank.
Til en Kæmpe før og rank
Var den giort, ved stærke Lænder
Funkled steenbesatte Spænder;
Til en Herre fri og frank.

Hielmen, gylden, tung og lukt,
Var ei Dannished berøvet;
Ovenfor i Egeløvet
Ydun vandt sin skønne Frugt,
Der saa herligt og saa smukt
Voxer hist i Asers Have
Som Udødeligheds Gave,
Lige sød af Smag og Lugt

Skioldet, hvælvet, langt og stort,
Tungt, selv for en Kæmpe tapper,
Var med stærke Kopperknapper
Rundt besat, og kunstigt giort.
Endnu aldrig giennembor't,
Var det Sværdets Slag en Tøile;
Indenfor, den stærke Bøile
Blødt med Zobelskindet for't.

Blev nu disse Vaaben bragt
Frem for Dagens lyse Flammer,
Efter at i mørken Kammer
Mange Aar de havde lagt.

Uffe tog den gyldne Pragt,
Og hver Helt, som var tilstede,
Halv med Frygt og halv med Glæde,
Gav nu paa hans Gierning Agt.

Og med Fryd Enhver da saae,
At de Hoser, sølverhvide,
Sadde rummeligt og side.
Dernæst tog han Hielmen paa.
Op han monne Nettet slaae,
Og de gule Lokker rulled
Rigt og deiligt ned fra Guldets.
Det var skjønt, at see derpaa.

Men da nu det Harnisk blankt
Fast han vilde om sig spænde,
Og sig derpaa vilde vende —
Mærkte han, det var for trangt,
Heller ikke noksom langt;
Og i det han sig mon vride,
Brast det i den ene Side,
Og han drog sin Aande ang.

Kongen hørte Pladen briste,
Luften blev med Klage blandet.
Ingen bedre var i Landet;
Denne Prøve var den sidste.
Da nu Ingen længer vidste
Mindste Raad, da sagde Uffe:
»Frygten skal mig ikke skuffe,
»Lykken bør man altid friste.

»Kalder hurtig fra sin Esse
 »Hid den sorte Smed i Hast,
 »At han med sin Hammers Last,
 »Brynien her kan sammenpresse!
 »Lad ham nogle Nagler hvæsse,
 »Og dem rundt om Kløften slaae!
 »Saa vil jeg i Kampen gaae.
 »Lette Vaaben ei belæsse.«

Treen nu ind med hurtig Gang,
 Efter Sønnens kloge Tale,
 Flux en Smed i Kongens Sale
 Med sin Hammer og sin Tang.
 Jernet imod Guldets klang,
 Og den høie Hvælvings Brag
 Gientog lydt hvert Hammerslag,
 Mens han Brynien sammentvang.

Da den nu med megen Møie
 Halvt igien var bragt i Stand,
 Sagde Kongens Søn: »En Mand
 »Regner ikke Alt saa nøie.
 »Jeg forsigtig nu maa bøie
 »Over Skaden snildt mit Skiold.
 »Giv et Sværd nu i min Vold,
 »At min Fiende det kan døie!«

Mangt et stærkt og fagert Sværd
 Bragtes nu med sleben Klinge;
 Men naar han det vilde svinge —
 Sprang det i hans Hænder qvær.

Da nu Kongen denne Færd,
 Fik af sine Mænd at vide,
 Drog han Sønnen til en Side
 Hemmeligt, og talte der:

»Elskte Søn! for Sværdets Savn
 »Skal du ikke dig bedrøve.
 »Flere her du ei skal prøve.
 »Eet jeg kiender, Skræp ved Navn,
 »Som i Jordens dybe Favn
 »Ligger langt fra Sol og Dag.
 »Der jeg selv det giemte, svag,
 »Da det var ei meer til Gavn.

»Kostbar Klingen er og stor.
 »Hist i hine fierne Bierge
 »Gav mig det to kloge Dverge,
 »Smeddet under sorten Jord.
 »Udi ingen Kæmpes Giord
 »Stikker sligt, thi lod jeg skiule
 »Det i Jordens dybe Hule.
 »Blomster over Skatten groer.«

Lod sig dernæst hemmelig
 Nu den gamle, blinde Gubbe
 Føre hen, hvor tør en Stubbe
 Over Jorden hæved sig.

»Dette Træ er sat af mig,«
 Sagde Kongen, da hans Fod
 Stødte mod den visne Rod.
 »Her er Vaaben, Søn! for dig.

»Tag kun hurtig nu din Spade,
»Grav saa med Forsigtighed,
»Til den støder klangfuld ned
»Mod den haarde, Sværdeplade!«

Uffe giennem Jordens Flade
Grov nu paa sin Faders Bøn.
Varsom var den stærke Søn,
For sit Vaaben ei at skade.

Op fra Markens kolde Skiød
Skarpen Spade Jorden flytted.
Uffe stirred, Kongen lytted;
Endnu intet Vaaben lød.
Mere dybt at grave bød
Gubben nu, og see! en rusten
Glavind, udi Hialtet brusten,
Frem sig giennem Muldet brød.

Kongen hæved fro sin Røst:
»Nu du Vaaben har i Hænde,
»Som du kan mod Fienden vende,«
Trykte Sønnen til sit Bryst.
Ham var det kun liden Lyst,
Med sligt Sværd i Kamp at drage;
Taug dog, for ei bort at jage
Gubbens allersidste Trøst.

Men da han tillige saae,
At hans Glavind, løs af Ælde,
Let i Kampens stærke Vælde
Lod sin Tunge sønderslaae,

Vilde han dog prøve paa
Kraften mod et Træ, som ene
Stod, og strakte sine Grene
Grønt mod Himlens stille Blaa.

Da Kong Vermund nu fornam,
Hvad hans Søn forsøge vilde,
Sagde han: »Da var det ilde,
»Om min Skræp mig gjorde Skam.
»Fordum var den sielden tam.
»Ikke troer jeg, dette Gjemme
»Mægtet har dens Kraft at hemme,
»Og dens Eg at giøre lam.

»Lad da fare sligt Forsøg!
»Skiebnen kun derved du frister;
»Thi hvis denne Glavind brister,
»Flyer vort sidste Haab som Røg.
»Som en rovbegierlig Høg
»Vist den styrter paa sit Bytte.
»Lad da Sligt, som hverken nytte
»Kan for Alvor eller Spøg!«

Ynglingen betænksom stod:
Med en Brynie kort og brusten,
Med en Glavind løs og rusten,
Ud han skulde gyde Blod!
Dog forsvandt ei Heltens Mod.
Muntert sang den vevre Lærke.
Hiem fra Marken gik den Stærke
Med sin Fader, Fod ved Fod.

Og en Hær blev sammenkaldet,
For at gaae mod Svertings Hær
Hen til Eideren, for der
At bedømme Vaabenskraldet.
Piben lød, og Luren gialded,
Standset ved den brede Flod.
Paa den anden Side stod
Svertings Mænd, alt vis paa Faldet.

Men ret som et enkelt Frø,
Der paa Heden er at skue
Voxet til en eenlig Tue,
Midt i Elven stod en Ø.
Hverken Hustru eller Mø,
Kæmper ene den betraade,
Hvergang Sværdet skulde raade,
Og en Bersærk skulde døe.

Hen til denne Holm nu foer
Uffe med sin gamle Fader
I de brustne Pandserplader
Og med Sværdet i sin Giord.
Saxerne ham Døden svor.
Begge fra den anden Side
Mon de ham i Møde skride
Paa den elvomflydte Jord.

Vermund Kong, den gamle Mand,
Var i Hiertet heel urolig:
»Ei med Vaabnene fortrolig
»Er min Søn. Ak, falder han!«

Sætter ved den bratte Strand
Stolen med sin Hynde blød.
»Mærker jeg min Uffes Død,
»Styrter jeg mig ned paa Stand.«

Blev nu med et roligt Mod
Sværdet flux fra Hoften revet.
Ind, hvor Kredsen vidt var skrevet,
Kæmperne man træde lod.
Ilden i den Gamles Blod
Selv den hvide Lok foryngte,
Vildt den sig for Stormen slyngte
Hen, som Elven ved hans Fod.

Uffe, rolig, stærk og kold,
Traadte da saa trøst og fro
Mod de vrede Saxer to,
Hver en Kæmpe stærk og bold.
Ind paa ham med megen Vold
Hug de nu, mens Øiet brændte;
Da sin Skræp ei Uffe kiendte,
Bødte han kun med sit Skiold.

Kongen hørte Fiendens Hug
Hardt mod Sønnens Vaaben klinge,
Som med Skioldets haarde Ringe
Skiermed sig, og med sit Buk.
Vermund gav et ængstligt Suk.
Længer ud til vilden Strand
Trak sin Stol den gamle Mand,
Løsnede sin Krone smuk.

Men da Uffe mærkte snart
I det raske Kæmpeværk
Ved sit Slag, alt mere stærk,
Sværdets gode Kraft og Art,
Hug han drabelig og svart
Brat den Ene let, som Sivet,
Med sin Glavind giennem Livet,
At han styrted ned med Fart.

Vermund, som var Kampen nær,
Monne Mandefaldet høre,
Sagde med et henvendt Øre:
»Der fornam jeg Skræp, mit Sværd.«
Sønnens hæderlige Færd
Folkets Fryderaab udtrykte.
Da sin Stol fra Vandet rykte
Gubben, og fik Livet kiær.

Frem med megen Vælde brød
Svertings Søn nu, for at hevne
I det frygtelige Stævne
Sin Ledsagers bratte Død.
Sank da ned mod Hielmen rød
Uffes Glavind ufortøvet;
Brat paa Længden blev han kløvet,
Styrted i sit Blod, som flød.

Vermund i sit Purpurklæde
Sagde, vendt mod Slaget hen:
»Der fornam jeg Skræp igien.
»Skal jeg smile eller græde?«

En Herold for Kongens Sæde
Treen, og qvad det muntre Vers:
»Een paa langs, og Een paa tværs!«
Da græd Gubben høit af Glæde.

Og en vældig Vaabenlarm
Toned fra de Danskes Leir.
Hiem de Danske drog med Seir,
Tvungen Saxen gik i Harm.
Uffes Pande, stor og varm,
Friedes nu fra Hielmens Glands,
Køltes med en Egekrands,
Rakt ham af en Piges Arm.

Og de Danske drog tilbage,
Skialders høie Harper lød.
Over Kong Atisles Død
Hørtes Ingen meer at klage.
Froe var Vermunds sidste Dage,
Uffe blev en Kæmpe stærk,
Altid sindigt var hans Værk,
Derfor kaldtes han den Spage.

KNUD DEN STORE.

Kong Knud sad stor og mægtig paa sin Throne,
En Herre, drabelig og stærk og huld.
Den danske, britiske, den norske Krone
Var smeltet sammen i hans Krones Guld.

Høit i hans høie Sal klang Harpens Tone,
 Thi Skialdens Barm var af hans Idræt fuld.
 I Kirken selv lød Hymner til hans Ære,
 Thi kraftig han udbredte Jesu Lære.

Men Knud sad tavs og tankefuld i Sind,
 Ei blussed Læben, som hans Purpurklæde;
 Sørgmodelig han støtted Haand til Kind,
 Og ingen Deel han tog i Hoffets Glæde.
 De svundne Dages Idræt faldt ham ind,
 Da monne bittre Taarer Øiet væde.
 »Ak!« sukked han, »min Gud! kan du forgiette
 »Min Synd? kan du mit Regnebræt udslette?

»Min Ungdom svandt i Stolthed og Foragt,
 »Kiæk frem jeg gik; ak! nu jeg modløs græder.
 »For at forstærke min den stolte Magt
 »Forbandt jeg mig med Eadrik, den Forræder.
 »Den diærve Ulf i Kirken blev ombragt,
 »Hans røde Blod end Altertavlen væder.
 »Ei blot med Sværdet, tidt med mørke Rænker
 »Jeg vandred frem — nu det mit Hierte krænker.

»Men oftest dog med Manddom og med Sværd
 »Min raske Ungdom blot sit Værk begyndte.
 »At blive Danmarks gamle Krone værd,
 »Det var den Tanke dog, som frem mig skyndte.
 »Og derfor stormed jeg i Herrefærd,
 »Og derfor Heltens Syssel, Kamp, jeg yndte.
 »Da aabned sig mit Hierte for din Stemme;
 »Ak, hulde Jesus! kan du Alt forglemme?»

Som Kongen nu saaledes trøstløs sad
Med blege Kinder og med Graad i Øiet,
Mens hen ad Bænken i den lange Rad
Guldhornet gik, og Hvermand var fornøiet,
Da treen en Skiald for Kongen frem, og qvad:
»Min Konning! hvor er den, som du, ophøiet?
»Du tvang det stolte Nords udstrakte Lande,
»Ustraffet Ingen tør dit Bud modstande.«

Taalmodig, uden Harme, hørte Knud
Paa denne daarlige, forvovne Tale.
Hvad Skialden qvad, det raabtes snarligt ud
Af hver en Ridder i de blanke Sale.
Da blev den gyldne Stol paa Kongens Bud
Ført ned fra Borgen giennem grønne Dale
Til hviden Strand, hvor stolt og langsomt Vandet
Høit skylled sine Bølger op paa Landet.

Derpaa han lod med steenbesatte Baand
Den tunge Glavind ved sit Bælte spænde.
Med Kronen paa, med Sceptret i sin Haand
Han monne sine Fied mod Havet vende.
Hvad Tanke der besielte Kongens Aand,
Nysgierrig nu hver Hofmand ønskede kiende;
Men Kongen taug, og vandred med sit Følge
I Purpurkaaben mod den hvide Bølge,

Og satte sig saa i det gyldne Sæde
Blandt runde Stene paa det bløde Sand;
Ei, hvor bestandig Bølgens Brudd mon væde
Det ramme Tang med sit skumklædte Vand;

Ei heller der, hvor ei den kunde træde,
Paa den for fierne, den for høie Strand;
Men der, hvor Pilen med sit Hoved hængte,
Hvor nu og da kun Bølgen op sig slængte.

Der Kongen sad, og talte saa til Havet:
»Det Land, jeg sidder paa, tilhører mig.
»Med dig, o Sø! min Vælde er begavet;
»Thi lyd din Herre: ei du nærme dig!
»Din Bølge kræver jeg saaledes avet,
»At til min Fod den aldrig vover sig.
»Thi jeg behersker Nordens stolte Lande,
»Ustraffet Ingen tør mit Bud modstande.«

Men som sædvanlig gik den stille Bølge,
Sin vante Vei den end bestandig tog,
Af sin Natur den Intet mon fordølge,
Det ene Bølgeslag det andet jog.
Med otte kom den niende i Følge,
Der stærk og svanger op paa Kongen slog.
Ei til hans Fødder blot den op sig trængte,
Hans Scepter og hans Krone den besprængte.

Da reiste Kongen sig, saae til hver Side,
Og brød med Taarer høit saaledes ud:
»I Sandhed! hver en Christen burde vide,
»At der er Ingen mægtig, uden Gud.
»Han grundet Jorden, han lod Havet glide
»I evig Vexel ved sit stærke Bud;
»Han ene mægter Jord og Hav at tvinge,
»Mod hans er al min Vælde saare ringe.«

Med disse Ord han af sin Krone spændte,
Af Guld og Ædelstene tung og svar,
Derpaa han sine Fied fra Havet vendte
Og ydmygt Kronen hen i Kirken bar.
Der knælte han, og hver sin Synd bekiendte.
Mens Angerstaaren trilled heed og klar.
Paa den Korsfæstede i Martyrqviden
Han Kronen satte, bar den aldrig siden.

BORGRIDDEREN.

Hvor Stormen vældigt tuder,
Hist, høit paa Fieldet brat,
En Ridderborg udluder,
Bedækt med Mos og Krat.
De vilde Skovens Fugle
Har der et aabent Buur,
Høit skriger Nattens Ugle
Fra gamle brystne Muur.

De skarpe Tiørnebuske
Fortrænge mindste Sti.
De tunge Skyer ruske
Det høie Taarn forbi.
Den røde Muur sig splitter,
Hiemsøgt af Regn og Vind;
Igiennem Riften titter
Bleg Nattens Maane ind.

Dybt hen i Salen trænger
Dens Straale, mat og kold,
Til Væggen, hvor der hænger
Et gammelt rustent Skiold.
Det haver ei sin Lige
I Styrke, som i Vægt.
Det gik i gamle Krige
I Arv fra Slægt til Slægt.

Naar Maanens første Flammer
Da spille, som i Vand,
Paa Skioldets blanke Skrammer
Og paa den gyldne Rand,
Et Suk sig lader høre
Fra gamle Riddersal,
Og muldne Been sig røre
Dybt i den dybe Dal.

I dunkle Lund det toner,
Som Klokken sent i Qvæld;
Da suser Egens Kroner
Om gamle Skovcapel.
I siunkne Grav det bæver,
Det hvisler fiernt og nær.
En Ridder op sig hæver
Med Harnisk og med Sværd.

Han farer ei med Lempe,
Han bryder Qvist og Green.
Den drabelige Kæmpe
Gaaer over Elv og Steen,

Igiennem Tiørn og Hasler.
Krat om hans Brynie slaaer.
De blanke Plader rasler;
Han ind i Borgen gaaer.

Hvor Skioldet op er stillet,
Der standser han igien;
Stivt paa et blegnet Billed
Seer han med Længsel hen.
Det er en deilig Qvinde,
En prydet Ungdoms-Brud;
Men Fugtighed og Vinde
Har slukt det Meste ud.

Bleg Maanen staaer derude,
Og sender did sit Skin;
Igiennem brystne Rude
Den kysser hendes Kind.
Dybsindig og fornøiet
Paa gamle Contrafei
Seer han med Graad i Øiet,
Med Smiil, og gaaer sin Vei.

I næste Sal han træder
Med Øiet end i Graad.
Saa saare der ham glæder
Det gamle Huusgeraad.
I Riddersalen vanker
Den Kæmpe, stærk og stor,
Og sætter sig i Tanker
Ved trøsket Egebord.

Da flux hans Øie flammer;
Han iler, vred i Sind,
Mod lukte Rustningskammer,
Og sparker Døren ind.
Til sine Spyd han griber —
Da knækkes møre Stang,
Og Dødninguhret piber
Straadødens Varselsang.

Til Trøst hans Hierte trænger,
Han søger Harpen brat.
Hist i en Vraa den hænger,
Forfalden og forladt.
Før var den Sorgens Tvinger
Med sin den hulde Røst,
Nu plat forstemt den klinger.
Det skær ham i hans Bryst.

Hen for sin Viv han træder
Og stemmer den til Klang,
Derpaa han langsomt qvæder
En gammel trofast Sang.
Imedens Helten siunger,
Sødt klinger Harpens Guld.
Hans Qvad i Borgen runger
Saa reen og underfuld.

Til Kirken nu han iler
Med lange, tunge Skridt;
Der Midnatsmaanen smiler
Paa Korset, sølverhvidt.

Med Skræk de Straaler bæve
I det forfaldne Chor,
Thi tykke Spindelvæve
Forløseren omsnoer.

Huult lyder Vindens Brusen
I gamle Sacristie,
Høit synger Riftens Susen
Et evigt Litanie.
Da skiælver Helten saare.
For Guds eenbaarne Søn
Han synker ned med Taare
Og en andægtig Bøn.

Naar Østen frem da luer,
Han hen for Vindvet gaaer.
Mørk han til Jorden skuer,
Som dybt i Taage staaer;
Seer deres travle Hænder
Og deres Trællefærd,
Og harmfuld bort sig vender
Med Haanden paa sit Sværd.

Derpaa med stille Klage
Ned til den Dal saa lav
Gaaer Ridderen tilbage,
Tilbage til sin Grav.
Vestvinden vifter Sukket
Fiernt hen i Bølgedands,
Han svinder, klart bedugget,
I røde Morgenglands.

Fordum, hvor Stormen hviner,
Stod Borgen høi og stor.
End stande dens Ruiner,
Snart dør det sidste Spor.
Da viser man, hvorlunde
Sig Muren strakte hen.
De gamle Tider svunde —
Men Mindet er igien.

VAARSANG.

Nu er da Vaaren kommen,
Nu er os Busken Læ,
Og Nattergalen toner
Høit i det grønne Træ,
Og nysudsprungne Roser
Tæt ved hverandre staae,
Og klart de runde Vover
I Søverbækken gaae.

Og Aftenstiernen smiler,
Den vækker Elskovs Lyst.
O, see den smekke Pige
Hist med det fulde Bryst!
Og see de smaae Zephirer,
See, hvor de uden Larm
Det tynde Flor bortrive,
Som dækker hendes Barm!

O, Pige! søde Pige!
Nu har jeg lukt min Bog,
Jeg sidder ei og stirrer
Meer i det gamle Sprog;
Det Liv, som der jeg finder,
Det blomstrer ude nu.
Ak, kom, min Elskerinde!
Hvor længe tøver du?

Kiærminde, som kan skue,
Du Zephir, som kan staae,
Du Lilie, som kan lue,
Du Rose, som kan gaae!
Sødt synge Nattergale,
Naar Skoven sig har hvalt,
Du synger og kan tale,
Du søde Alt i Alt!

Ak, kommer og omringer
Den unge Sanger her,
Mens høit hans Lyra klinger
Bag disse Bøgetræ'r!
Om Amors Rosenlænker
Han henrykt synge vil.
Ak, kommer hid, og skienker
Et Kys ham for sit Spil!

See, Tiden gaaer tilbage,
Naar Løvet springer frem;
De unge gamle Dage
Staaer op fra mørken Hiem.

Slet Intet da jeg savner
 I Favnen af min Mø;
 I Skoven springe Fauner,
 Najader i min Sø.

Og Pan staaer kiæk for Skoven,
 Brat for en Tiørnehæk,
 Og jager Tidens Kloge
 Bort med en panisk Skræk,
 Som vil min Dryas dræbe,
 Min overgivne Faun,
 Og med en isnet Læbe
 Koldt spotter Elskovs Navn.

Af LANGE LANDS-REISE.

I Sommeren 1804.

TIL SAXO GRAMMATICUS.

Gamle Foliobog! nu lukker jeg dit Pergament-Bind.
 Langt nok drog jeg med dig, siddende stil paa min
 Stol;
 Nu jeg forlade dig maa; dog nei, vi skilles ei derfor:
 Følger Erindringen ei, selv naar Farvel der er sagt?
 Vær mig en Ledsager tro, hav dit Hiem i det hellige
 Minde,
 Følg mig, og viis mig omkring giennem mit Fædre-
 neland;

Trin, som en gammel huusvant Ven, beskeden tilbage,
Hvergang Besøg jeg faaer huldt af den unge Natur;
Men naar Farvel hun har sagt, naar sig nærme de
 mosgroede Mure,
Følg mig da trofast, min Ven! som i det taagede
 Veir.

Ledet af dig jeg stande for helligdæmrende Hvælvning,
 Hvor dine Heltes Been lagdes og smuldne til Støv.
 Lær mig af Bondens enfoldige Mund fortrolig at
 lokke
 Mangt et ærværdigt Sagn, Lyd fra den hensvundne
 Tid;
 At sig Oldtid kan blande med Nutid, og Nutid med
 Oldtid
 Kiærligt i blid Harmonie giennem det reisende Digt.

ISEFIORDEN.

Du gamle, sølvblaa, stille, klare
Isefiord, som Nordens Helte
Søgte før med Sværd ved Bælte,
Aldtid flux til Kamp og Fare!
Du, som stedse bar en Skare
Fordum af de brune Snekker!
Intet nu din Flade dækker. —
Tidens Tand kan Alting fure;
Styrtet er de gamle Mure.
Alt den mægter at beseire;

Selv det seiervante Leire
Sank, dets Glands som Heltens Øie
Sluktes, og de lave Vande,
Hvorhen Snekken før lod stande,
Kan nu ingen Kiøle pløie.
Selv den By, som Kongen bygged,
Hvor de dunkle Lunde skygged,
Ro, som roligt leve vilde
Ved den roligstille Kilde —
Roskild selv er overvunden,
Al dens Herlighed forsvunden,
Kun den gamle Kirke savner
Endnu ei sin høie Bue,
Ak! som taust og helligt favner
Asken af den slukte Lue.
O, hvisler kun veemodigt, Vover!
Hvor de gamle Helte sover;
Hvisler mod den mørke Hule,
Hiem for Kongerne i Thule;
Hvisler op med tunge Bølger!
Eder blidt min Taare følger.
Saa rul da, Vogn! fra disse Vande,
Ak! som sig med Taarer blande;
Og lad Strandens grønne Hække
Huldt den blanke Bugt bedække,
Skiult lad Vinden Bølgen fure,
Bring mig hen til hine Mure,
Kæmpestærke, tykke, røde,
Værn omkring de elskte Døde.
Lad mig der med Andagt skiælve,
Hvor sig Chorets Buer hvælve;

Hvor de tykke Piller favne
Støvet af de store Navne,
Som ei døer, ei blier forgiattet,
Naar min Old er længst udslettet.

ROSKILDE DOMKIRKE.

Alt rasler Nøglen i de tunge Døre,
Med Larm den rustne Laas nu op sig lukker,
Dens Gienlyd kan jeg dybt i Kirken høre.

Mod raske Lyd den gamle Hvælving sukker.
Alt staaer jeg paa de brede Rødsteens-Fliser,
Mod hvilke Loftet bøiet, hvalt sig bukker.

Den sorte Mand nu rundtomkring mig viser
I Hvælvingen, hvor Heltens Been er lagt,
Hvor stille Borger endnu Herren priser.

Du gamle Kirke, stolt og uden Pragt,
Taust vidne dine gothiskstærke Piller
Om Oldtids dybe Høitidsaand og Magt.

Siig, Taare! hvi du ned ad Kinden triller;
Siig, hvi saa brændende mit Blik du væder,
Da stolte Minder for mit Syn sig stiller.

Ak! ei af Sorg, af Ærefrygt jeg græder,
Mens jeg i det begravne Danmark gaaer,
Som efterlod til Evighed kun Hæder.

Med vilde, stærke Slag mit Hierte slaaer.
En barnlig Skiald, som Harpen kun kan røre,
De tunge Sværd jeg løfte knap formaaer;

Men for det Store gav mig Gud et Øre,
Skøndt selv ei Kæmpe, tolker jeg Bedrifter,
Og sene Slægter skal mit Drapa høre.

Den Aand, som luer i de gamle Skrifter,
Den svæver her i disse dunkle Gange,
Den sukker giennem Gravens dybe Rifter.

Saa ton da, Oldtid! giennem mine Sange,
At hvad du viser den henrykte Aand,
Den atter kan med Vellyst vise Mange.

Du leder mig saa kiærligt ved din Haand
Hen over disse halvudslidte Stene,
Som fængsler, ak! mit Blik med stærke Baand.

Thi under Pladen hvile Heltens Bene;
Enfoldigt staaer han med sin stille Frue
Udhuggen der paa Gulvet — men ei ene,

Thi som paa Marken Tue staaer ved Tue,
Saa stander Heltegrav ved Heltegrav,
Omfavnet af den høie Tempelbue.

Du faldt paa det fribaarne danske Hav,
Du hisset sank i Danerkongens Hære,
Du fromt og helligt bar din Bispestav.

For at udbrede Jesu rene Lære
Dit Liv svandt hen, derfor blandt disse Helte
Du hviler broderligt til evig Ære.

Ugudeligste Frækhed kun kan vælte
Den Liigsteen bort, hvor Kæmpen nu ei meer
Til Forsvar rive kan sit Sværd fra Bælte.

En Rustning-Skikkelse jeg hisset seer
Med intet Legem i. Dens Barm ei slaaer;
Men Morgensolen hen paa Hielmen leer,

Og siger: Saadan Heltens Minde staaer;
Selv naar til Støv hans Legem længst er blevet,
Ei Tidens matte Haand hans Død formaaer.

Det Navn; som Sagas Griffel dybt har skrevet,
Det sletter ingen Alders Taager ud,
Det lever herligt, som det før har levet.

Skiøndt Fanen hist er vorden til en Klud,
Saa vidner dog den lange, stærke Stang,
At Fienden blegnet faldt paa Heltens Bud.

Hiin Glavind truer end med Undergang,
Skiøndt sort og rusten den paa Kisten hviler,
Og Guldet bortslidt er af stærke Fang.

Hvor selsomt Solen ind i Kirken smiler!
Som Oldtid smiler i den nye Tid,
Saa smiler Nutid ind, hvor Oldtid hviler.

Ak, see den blinde Snedkers fromme Flid!
Et Taarn af bløde Træ til Herrens Ære
Han trolig skar, og satte her det hid,

At paa hans Andagt Tegn det skulde være.
Skiøndt dunkelt var hans Syn, lys var hans Siæl,
Da famlende hans Hænder det mon skære.

Med Farve dækt er Kirkestolens Pæl;
Hvor saae jeg Egeplanken selv dog gierne
Paa dette Sted, hvor hellig er hver Fiæl!

Om Nutids Glimmer og om Oldtids Kiærne
Taust vidner dette rødblaa Stolestad,
Hvor Overfladen skal om Alting værne.

Meer op jeg triner i den lange Rad.
Høialtret der med Andagt nu jeg skuer,
Hvor gamle Konger knælte ned og bad.

Dit hele Levnet, elskte Jesus! luer
Paa Altartavlen, som sig blank oplader,
Og spreder ud sin Glands i Kirkens Buer.

Med Haab og Trøst jeg i dit Smiil mig bader
Hvo hviler her bag Altrets lune Ly?
Hvo giemmes bag de gitterslyngte Plader?

O, Margareta! du, som Danmarks Sky,
Liig Maanen, huldt med Modersmiil adskilled,
Her slumrer du, du Nordens stolte Ry!

Og blegt og rankt dit moderlige Billed,
Med Kronen om de lange Hovedhaar,
Er oven lagt, i hvide Klæder hildet.

Bag dig det høie, sorte Gitter staaer,
Og værner om det Sted, hvor Oldtid boer,
Hvor ældste Levning endnu ei forgaaer.

Med Gysen træder jeg i dunkle Chor,
Som ved en Troldmands Bud i Østerland,
Hvor lutter Underværker mig omsnoer;

Thi Phantasien Intet vise kan,
Af Tiden uafhængigt meer og Ælde,
End disse Piller, smykt med Farvevand,

Som spotte Døden og dens stærke Vælde,
Som stande henved tusind lange Aar,
Mens Tiden ingen Steen har kunnet fælde.

Paa Støtten Harald Blaatand malet staaer;
Den støbte Kiste Tveskiøgs Fader giemmer,
Indmuret, som hans Navn, den ei forgaaer.

Skraas overfor, hvor Pillen op sig stemmer,
Der favner Muren, o Svend Estrithsøn!
Den sidste Rest af dine trætte Lemmer.

Og ret for dig din Dronning, huld og skøn,
Ved Harald Blaatands Side venligt stander;
Tinkisten slutter hendes Been i Løn.

Den fromme Vilhelms Aske her sig blander;
Han ved din Side staaer med Bispestav,
Hans Nærhed om din dybe Guds frygt sander.

Men alle Fire ned fra eders Grav
I skue paa det stolte Marmor rolig,
Som Efterslægten eders Afkom gav.

O, hvor sig Loftet hvælver her fortrolig
Mod Pillerne, som rage dristigt frem!
Det gamle Chor er Helligdommens Bolig.

Hist aabner sig en liden Brædelem.
Uskyldighedens Engel huldt beskiermer
De danske Kongers Børn i Dødens Hiem.

En Kugle hist i Muren jeg mig nærmer,
Den knuste Brystet paa den tappre Juel.
Han hviler nu, hvor ingen Fiende sværmer.

Hvad træder her jeg paa? Et ydmygt Skiul,
En smal og ringe Sandsteen, glat og lige,
Beskeden ruger over Graven huul.

O, Taare! du behøver ei at snige
Dig langsomt frem, hist siger Tavlen mig:
Her hviler Saxo i de Dødes Rige.

Din Indskrift selv du, Ædle! satte dig,
Dit Navn ei trænger til i Steen at hugges;
Lad Ridderen beholde Sligt for sig.

Et Gitterværk nu atter seent oplukkes.
Fra Femte Fredrik bring mig hisset ned,
At sødt mit Blik med Veemod kan bedugges.

Her slumrer med sin Hustru blidt i Fred
Den Fierde Christian, som skal elsket være
Af hver taknemlig Dansk i Evighed.

Hist, hvor hans ædle Fædre høit til Ære
Et herligt Hvilested af Steen er sat,
Skal end med Andagt mine Been mig bære.

Og nu, I elskte Liig! god rolig Nat.
Tilgiver Skialden, som sit Fied lod lyde
Ved stillen Grav! Dog I har alt forladt;

Thi I har seet Begeistringstaaren flyde.

ANDERS-SKOV.

Hist, hvor Høien venlig skraaner,
Hist, hvor Horizonten blaaner,
Og sin Glands af Solen laaner,
Stod et gammelt Kloster trygt;
Blidt indkrandset, venlig, rolig,
Rundt af Dalene fortrolig,
Gudsfrygts tarvelige Bolig,
Af de grønne Træ'r omskygt.

Mangt et Aar var længst forsvunden,
End det urørt stod i Lunden,
Hellig Fromhed lagde Grunden,
Til Guds Ære blev det bygt.

Anders bort sit Øie vendte
Fra den Pragt, som Hiertet blændte,
Som med Fristelser omspændte
Siælen, Ondskabs bange Rov;
Agted ei de gyldne Klæder,
Vandred til de stille Steder,
Hvor i Andagt Fuglen qvæder
Psalmer til Gud Herrens Lov.
Der lod han i dunkle Skygge
Sig et helligt Kloster bygge,
At de fromme Brødre trygge
Kunde boe i tausens Skov.

Ridderen med Falk og Hunde
Blev nu fra de dunkle Lunde,
At det rene Hierte kunde
Følge Fromheds høie Bud.
Der, hvor Jægerhornets Toner
Forhen klang i Skovens Kroner,
Hvor for Fuglen lumske Doner
Sattes, lød nu intet Skud.
I de dæmringsløste Skove
Turde ingen Larm sig vove,
At de fromme Fædre love
Uforstyrret kunde Gud.

Hele Vaarens Fugleskare,
Ræd for Larm og Støi og Fare,
Fløi nu paa de Vinger snare
Til den stille Munkebo,
Hvor de loktes ei i Nøden,
Hvor de uden Frygt for Døden
Kunde slaae i Morgenrøden,
Uforhindret, sødt i Ro.
Hvergang Klosterklokken ringed,
Nu hver Fugl, saa let bevinget,
Høit sig op mod Himlen svinged,
Sang saa lysteligt og fro.

Fromme Bønder did hendroge,
Op de deres Hytter sloge
Der, hvor Munkene forjoge
Overlast og Voldsomhed;
Ind de vel ei turde vove
Sig i Anders' fromme Skove,
Men ved Søens blanke Vove
Satte de sig hisset ned.
Oldingen dem tidt besøgte,
Deres Tro han fromt forøgte,
Gavmild deres Kirke smykte
Med det Kors, hvor Jesus led.

Hvergang nu en jordisk Smerte
Ængsted deres syge Hierte,
Kloge Raad han venligt lærte,
Deelte ud sin Lægedom;
Hvergang Mismod, Qval og Kummer
Giorde Luften qvalm og lummer,

Vaktes Siælen af sin Slummer,
Blev det godt, naar Anders kom.
Hvergang til den sidste Hvile
Trætte Legem hen mon ile,
Lod han brystne Øie smile,
Uden Frygt for Herrens Dom.

Ak! forgieves vil du søge,
Vandrer! end de gamle Bøge,
Som forbandt sig at forøge
Kølighed ved Klosters Fod.
Yngste Qvist, som da mon skyde,
Monne Stormen længst nedbryde,
Da kun lumske Orme tyede
Til den trøsket-hule Rod.
End vel i de grønne Dale
Klostret staaer, men stolte Sale
Paa det samme Sted nu prale,
Hvor de ringe Celler stod.

Bonden end med Andagt skuer
Hen til Kirkens hvalte Buer,
Himlen i hans Hierte luer,
Naar han nævner Anders' Magt.
Kiøbstedsfolket, plat og sløvet,
Fromhed, Kraft og Tro berøvet,
Sølvets Slaver, slængt i Støvet,
Nævner det kun med Foragt.
Skialden, ak! hvis Blik saalænge
Paa de gamle Mure hænge,
Griber i de stemte Strænge,
Blusser, sødt til Sang opvakt.

Hist, hvor Axet Jorden dølger,
 Hist, hvor Øiet blidt forfølger
 Agrens tunge, gule Bølger,
 Sort et Kors paa Høien staaer,
 Hellig Anders reist til Ære,
 At hans Aand kan altid være
 Egnen nær, og Omsorg bære
 For sin Ager, Aar for Aar.
 Hvergang Blomsten Engen spætter,
 Hvergang unge Løv sig fletter
 Huldt i Mai, da først sig sætter
 Nattergalen der, og slaaer.

KORSØR.

Her er altsaa den By, hvor Jens Baggesen fødtes?
 Hvor liden,
 Faldefærdig og mørk; comisk som Stabelstad dog!
 Bølgerne slaae paa dens Bred, melodisk, naar Veiret
 er stille;
 Kommer der svageste Storm, bruser det grumset
 med Slud.
 Blæsten ryster dens inderste Tømmer, bestandig den
 frygter
 Døden, og lever dog end, skøndt kun et sørgeligt Liv.
 Yderst paa Siællands Kyst, naar mod Land den vender
 sit Øie,

Smiler mod Marken den tør, munter og dansk jovial;
Men naar til Vandet den seer, da blegner den søsyg,
forvirret,
Stranden urolig og vild aflokker Kysten en Klang.
Underlig blandede By! uagtet din Svaghed og
Brusen
Maa jeg dog have dig kjær, enten jeg vil eller ei.

SVENDBORG SUND.

Saa venlig er Morgenens, Skyerne staae
Og svale for Solheden køligt paa Himlen;
Fra Kirken hist lyder den hellige Bimlen,
Og Voverne rulle halv graae og halv blaae.
Saa lad da nu Kiølen i Bølgerne gaae!
See Svendborg, hvor med sine Spiir den bortiler;
Og Søndagens Morgen os hellig tilsmiler,
Og skumklædte Dynger paa Forstavnen slaae.

Som Vand i en Urne med Blomster omsat,
Saa favnes af brogede Strandbredde Sundet.
Naturen opvaagner, som nylig var blundet,
Rødmusset den stiger af qvægende Nat.
Og hisset staaer Kirken ei længer forladt,
En Bønderflok kommer af Mænd og af Koner,
I Helligdragt lyde de Klokkernes Toner.
Sanct Jørgen opliver hvert Hierte saa mat.

Sæt Seilet kun til da, du beklædte Dreng!
Før Smakken hen over de spillende Vande
Til Øen, hvor Løv sig med Blomsterne blande,
Og reder for Freia en duftende Seng.
Sagtmodige Bølge! med Vælde dig slæng;
Pust, Stormvind! i Seilet med fuldere Kiæve,
At Bakken vi naae, hvor sig Hytterne hæve
Saa fromt og enfoldigt paa luftige Væng.

Men vogt dig dog, Søgut! Skiøndt Farten er god,
Skiøndt riflet kun Vinden Smaabølgerne furer,
Den skaldede Dødmand dog lumselig luror,
Ei Vandet ham lædsker, men Menneskeblod.
Skiult stemmer mod Grunden han steenfaste Fod,
Og venter, at Snekken mod Issen skal bruse,
At kullede Tinding den grusomt kan knuse,
Og adsplitte Vraget paa sørgende Flod.

Hurra! der er Land, nu er Faren forbi.
Knap staaer jeg paa Taasinges grønklædte Tuer,
Før strax jeg en Busk af Kiærminderne skuer,
Der smile til Himlen i sød Sympathie.
Fra trælbundne Stavn skal min Haand jer befrie,
Og høit paa min Hat skal jert Hoved I bære,
Lidt nærmere Himlen, Smaablomster! og være
Kiærminder om Farten, som nu er forbi.

THORSING.

Venligt vinkte paa grønne Strand de knudrede Bøge,
Selsomt det blomstrende Løv vifted, og hvalte sig
kiækt,

Fuglen i Toppene sang, giennem Blomsterne risled
en Kilde,

Alt (saa tyktes det mig) tolked et ældgammelt Sagn.
Og for det forskende Blik, som utrættelig skued did-
henvendt,

Flux sig forvandlede hvert Træ, blev til en drabelig
Helt.

Toppen blev til en Hielm, dens Løv til en vaiende
Fiærbusk,

Og til et Pandser af Staal glatted sig rynkede Bark.
Grenen strakte sig ud som en Arm med en blinkende
Glavind.

Saa stod Kæmpen med eet kiæk for det undrende
Syn.

Længe jeg stirred, før ret jeg blev vaer, kun Alt var
et Blindværk;

Dog som et Varsel endnu Synet jeg agted, og taug.
Og hvor hurtig forklarte sig Alt, da jeg undrende
hørte

Øens sandfærdige Navn: Thorsing, ei Taasing,
forvendt.

Thorsing! Herlige Thor! saa stod dit hellige Tempel,
Midt i de Danskes Hiem, hisset paa Bakken maaskee?
Nu begriber jeg først mit Syn, hvi de vinkende Bøge
Tyktes mig Kæmper i Jern, rusted' med Glavind og
Skiold.

Nu jeg begriber Foræringens høie Betydning, da
fordum,
Ø! du blev Helten til Løn, Manddom fik Mandigheds
Hiem.

Thi Kong Christian stod høit i sin Hal, med et
faderligt Øie
Vendt imod Kiøgebugt; Stunden var vigtig og stor.
Juel var giordet til Strid, rask blussed den dristige
Kæmpe,

Lokkerne flagrede vildt, Kamplysten stod i hans Blik.
»Niels!« lød Konningens Ord, og hans Haand laae
paa Kæmperens Tinding,
»Gak nu med Gud, min Søn! rust dig, og vent paa
mit Vink.«

Og nu stod Dankongen, og saae, og beregned, og
pønsed;
Fienden ei laae ham tilpas, Juel endnu Vinket ei fik.
Pludselig dundred Kartoverne dumpt i den svulmende
Havbugt,

Og over oprørte Vand slyngte sig Røgskyen hen.
Blussende Konningen stod i sin Borg med vredeligt
Aasyn,
Harmfuld skiælved hans Haand under det speidende
Glar.

Danerflaaden tog Flugt (saa syntes det), Krigsluen
brændte,
Dristig paa egen Haand frækt af en Undersaat tændt!
Da Skioldungen ham svor, i usigelig Harme, ved
Himlen:

»Slagen skal du, Niels Juel! hænges i Galgen med
Jern«.

Men, som det pleier at gaae (hvert Land udklækker
sit Væsen),
Huusvant fra Lodbroks Tid Øboen pladsker til Søes;
Saadan gik det saa tidt, og saa gik det her, thi Niels
Juel kun
Flygted paa Skrømt, for at slaae Fienden for Alvor
paa Flugt.
Og da bedækt nu med Støv og med Sved og med
Blod han paa Land steg,
Knælende ned for sin Drot, fuldvel sin Brøde bevidst,
See! da græd Dankongen; thi ret som en Misdæder
knælte
Ydmyg den herlige Helt, vented sin Dristigheds Løn.
Kiærligt han tog ham i Favn, som en Fader han
løfted sin Finger:
»Niels! Niels!« smilte han blidt, »nys jeg en Lænke
dig svor;
Den skal du faae.« Men flux af sin Hals tog Kon-
gen en Kiæde,
Tung af hiin rødeste Guld, rundt med Karbunkler
besat,
Hængte den trindt om Heltens Hals; og det blom-
strende Thorsing
Blev den Galge, hvori herlig Forbryderen hang.

FAAREVEILE.

Hvor Bøgeskoven slipper
Hist paa den grønne Jord,
Hvor tørstigt Faaret tripper
Ned mod den lille Fiord,

Hvor Ingen meer kan seile,
Et gammelt Taarn man seer;
Det kaldes Faareveile,
Thi det mod Veilen leer.

Saa trofast det sig hæver
Alt med sit smekkre Spiir,
For ingen Storm det bæver.
Saa underlig man blier.
Hvo er vel dets Besidder?
Blandt Hytters lave Skok
Det kneiser, som en Ridder
Midt i en Bønderflok.

Afsted! Vi os vil skynde
Hen mod den gamle Muur,
Som med ærværdig Ynde
Staaer i en ung Natur.
Nu er vi der; snart finder
Vi Riddersalen hvalt. —
Hvordan? mon Borgen svinder?
Er denne Indgang Alt?

Er alt det Andet revet
Af yngre Eier ned?
Kun Taarnet reddet blevet
Ved sin Ærværdighed?
Man Jord i Graven finder;
See, hvilket Blomsterliv!
End os om Vandet minder
Kun hist og her et Siv.

Her er en Bro, her flyder
Endnu lidt Mosevand.
Men, tys! Velkommen byder
Os hist en gammel Mand;
Bort fra de stærke Rester,
Som endnu ei er Gruus,
Han leder sine Giester
Ind i det stille Huus.

Med Straa er Taget tækket,
Men Stuen høi og stor.
See, hisset staaer alt dækket
Det giestfri Kaffebord;
Og Husets blide Qvinde,
Skøndt gammel, dog ei svag,
Hvor mildt hun staaer derinde,
Og byder os God Dag!

Paa Vindvet hen sig trænger
Den grønne Green saa nær;
O see, hvor fuld den hænger
Af modne Kirsebær!
Hvor Solens Flamme blinker,
I Frugtens Purpurbarm!
Hvor Træet venligt vinker
Os med sin kølne Arm!

See Havens brede Gange,
Hvor luget og hvor net!
I ingen engelsk Slange
Den skyder sin Bosquet:

Ærværdig, streng og lige
Sin jævne Vei den gaaer;
Et yndigt Blomsterrige
Paa hver en Side staaer.

Hen til en Plads jeg kommer,
Hvor grønne Tørv jeg fandt;
Her bleger heden Sommer,
Hvad travle Vinter spandt.
Alt, hvad i dunkle Stue
Løb giennem snelle Hiul,
Det farver Solens Lue
Nu med et Lilieskiul.

Hvor rask sig Busken reiser
Høit i den fro Natur!
Frisk, tætindflettet, kneiser
Den nysudsprungne Muur.
Hvor snildt den Grændsen dækker,
Og skiuler snevre Vold
Med sine grønne Hækker
Og svalen Sommerskiold!

Hvor høit sig Løvet hvælver
I denne dunkle Gang!
Hvor kiærligt Bladet skiælver,
Ved Nattergalens Sang!
Her staaer et Bord, af Ælde
Mosgroet, men uden Meen;
Det trodser Tidens Vælde
Med hugne Qvadersteen.

Men siig os dog, hvorlunde
Alt kunde plat forgaae,
Hvi Taarnet ene kunde
Igien af Alt bestaae?
Hvordan skal jeg forene
Dets Præg fra gamle Nord
Med Hytten, disse Grene
Og dette sieldne Bord?

Da atter ud os bragte
Til Taarnet Gubben hen;
Sin Haand paa Stav han lagde,
Og svarte saa igien,
I det hans blide Øie
Mod Himlen hæved sig,
Hvor Spiret i det Høie
Sig reiste ridderlig:

»I mange Aar jeg sidder
»I denne Bolig her.
»Engang en gammel Ridder
»Har bygget Taarnet der.
»Han gjorde disse Grave,
»Som deres Volde slaae
»Nu trindt omkring min Have,
»Hvor grønne Hækker staae.

»Med høie Bastioner
»Han snild sin Vold forbandt,
»Og stærke Malmkanoner
»Blev sat paa hver en Kant;

»Et Taarn af al Formue
»Han reiste her fra Jord,
»At langt han kunde skue
»Ud over Mark og Fiord.

»Som allerbedst den Herre
»Fik giort, hvad her vi see,
»Da, som tidt skeer desværre!
»Kom Døden med sin Lee;
»Den ændser ingen Skandse,
»Dens Haand er grum og stærk,
»Den lærte ham at standse
»Midt i sit skønne Værk.«

Saa ved den Gamles Tale
Jeg Alt at vide fik.
Da fra de grønne Dale
Jeg hæved did mit Blik,
Hvor over Portens Bue,
Som paa forgyldte Bierg,
Jeg saae en Farvelue,
Og læste: Hardenberg.

Var det den gamle Ridder,
Hvis Arbeid vinkte mig?
O, hulde Fugleqvadder!
Nu først forstaaer jeg dig.
Ham var det, som udførte
Sit Værk med dristig Aand,
Til grusom Døden rørte
Ham med sin kolde Haand?

Han ledte denne Mose
I Graven fra sin Port,
Men blegned som en Rose,
Og fik kun Taarnet giort?
Blev grumt af Døden røvet
I hviden Pandsersærk,
Og lod os staae bedrøvet,
Ved det begyndte Værk?

Farvel! Jeg bort mig vender
Fra denne Bygning kiær.
En Hardenberg jeg kiender,
Som ligned denne her;
Et Omrids ud blev kastet,
En Indgang Borgen fandt;
Men grusom Døden hastet —
Og Novalis forsvandt.

Farvel, du stille Have!
Nu jeg dit Blik forstaaer.
Farvel, I siunkne Grave
Fra svundne Manddoms Aar!
Farvel, du blide Qvinde!
Du Olding! Mark og Væng!
Med stille Veemodsminde
Jeg rører Harpens Stræng.

FAAREVEILE SKOV.

Tykke, veldædige Bøge! mosdækkede Stene!
Smilende Stund!

O, hvor du favner mig køligt med løvfulde Grene,
Hellige Lund!

Her under Stammen af dig, medens Fuglene tone
Elskov og Spøg,
Sødt vil jeg hvile, her under din hvælvede Krone,
Knudrede Bøg!

Salige Tempel! Kun Fuglenes venlige Qvidder,
Dæmpet og svag,
Lyde med Zephirens Vift, mens i Skyggen jeg sidder,
Blomstrende Dag!

Lessing! din Nathan skal hen mellem Bøgene træde,
Ud fra min Bog;
Blid og ærværdig, som de, skal den Ædle mig glæde,
Sindrig og klog.

Modige, herlige Kæmpe, i Sværmen gigantisk,
I Dæmringen klar!
Hvo har selv lært dig at gøre Forstanden romantisk?
Svar mig! o, svar!

Tier, hovmodige Bøge! og sætter en Dæmning
For eders Krav;
I har ei tryllet mig ind i den salige Stemning:
Lessing den gav.

Ham har jeg læst, og venligt nedsvømmede Taaren
Under hans Sang.

Qvægsom og venlig og dæmpet, som Skoven i Vaaren,
Zitharen klang.

Lad dig da stemme, min Luth! Medens Bladene gyng
Blødt, som et Hav,

Vil jeg min Tak, min Beundring, min Kiærlighed synge
Hen mod hans Grav.

Lessing! du stod, som en Stjerne bag Skyernes Vrimmel,
Eensom i Gru;

Høit blandt de evige Lys paa den evige Himmel
Funkler du nu!

GIPSBILLEDET.

Men hvo er da den Mand, som staaer
Paa Skabet her i dette Kammer?
Naar tændt af Poesiens Flamme
Hid til mit Skriverbord jeg gaaer,
Saa seer betydningsfuld til mig
Den gule Buste, dækt med Støvet,
Snart veltilfreds, og snart bedrøvet,
Alt som min Musa ytrer sig.

»Den Gipsfigur, som hisset staaer?

»Ja, Himlen veed, hvem det kan være.

»Jeg troer, de kalde ham Voltaire.
»Han solgtes os for nogle Aar.
»Til Døren kom en tydsk Soldat;
»Man køber let, hvad Armod byder.
»Her sattes han; fra den Tid bryder
»Man sig kun lidt om den Krabat.«

Saa talte Husets Søn, og gik.
Ha! skulde det i Sandhed være
Den frosne Spottefugl Voltaire?
Han skal ei møde meer mit Blik.
Den tomme Siæl, han skal hernel,
Som vilde Kunst og Fromhed døde,
Og troede fræk, paa Alt at bøde
Med usle Stumper Vittighed!

Jeg Busten tog, dens Klang var hæd.
Jeg tørte Støvet af og Osen,
For ret engang at see Franzosen
Ind i sit Abekatte-Fiæs.
Jeg Busten frem for Dagen tog,
Dens Aasyn jeg betragted nøie —
Da trængte Taaren i mit Øie,
Og Øiet brændte, Hiertet slog.

O, Himmel! hvad er det jeg seer?
Dig, Elskte! kunde jeg miskiende?
O, lad min Angerstaare brænde
Fromt paa dit Billeds døde Leer.
Johannes Ewald! det var dig,
Som smiilte, naar min Musa smiilte,

Som standsed mig, naar Aanden hvilede,
Som styrked, og som hæved mig?

O, staa bestandig, hvor du stod,
Og styrk din Ven, din yngre Broder!
Vi fødtes af den samme Moder,
Thi dansk er Begges Digterblod.
Naar Folket om sin unge Skiald
En broget Blomsterkrone vikler
Af Roser, Lilier og Aurikler,
Han en Cypres dig flette skal.

MORGENVANDRING.

Saa huldt til den hellige Bøgeskov
Det vinkte mig,
O, Jord! hvor end aldrig den tunge Plov
Havde furet dig.
De hulde Smaablomster saa venligt stod
I dunkle Ly,
De smilte saa inderligt ved min Fod
Mod Himlens Sky.

Til Skoven jeg giennem en Mark monne gaae.
Da fik jeg see
En vældig Steenhob paa Marken staae,
Mellem Høie tre;

Den stod saa ærværdig, graalighvid,
En aflang Ring.
Her holdtes der vist i gammel Tid
Et Kongething.

Paa Kampestenen, som hisset staaer,
Stolkongen sad
Med Krone, Scepter, i Zobel og Maar,
Saa faderglad;
Og hver en Kriger alvorlig treen,
Fredsæl i Aand,
Og satte sig rolig paa sin Steen
Uden Sværd i Haand.

Paa Høien hisset stod Kongens Gaard
Med stærken Muur.
Hist havde hans Datter, den væne Maard,
Sit Jomfrubuur.
Og paa den tredie et Tempel stod,
Berømt i Nord;
Der offredes rygende Bukkeblod
Til Asa-Thor.

O, venlige Mark! o, Lund saa prud!
Græskølne Væng!
Overalt havde Flora pyntet ud
Sin Brudeseng.
Paa Marken kneiste de røde, blaae
Kornblomster frem.
Jeg maatte standse, jeg maatte staae,
Og hilse dem.

Velkommen atter igien i Aar
Paa grønne Jord!
Hvor lifligt I op i den unge Vaar
Blandt Kornet groer!
Som Stierne I blinke, blaåt og rødt,
Blandt gule Lyn.
O, hvor fortryller mig barnligsødt
Jert Sommersyn!

»Ak, Digter! du har kun lidt Forstand.

»Ak, Herregud!

»Du skulde kun see vor Eiermand,

»Hvor han seer ud.

»Hvergang han seer os, han kalder os Tant,

»I Øiet en Torn;

»Han kalder os Helvedes Klint iblandt

»Det velsignede Korn.

»Den største Naade, han viist os har

»I dette Liv,

»Er det, at han stundom af Lommen taer

»Sin Foldekniv,

»Og skær sig en Haandfuld, stor og tung,

»Under vranten Snak,

»Og blander os i en Sælhunds-Pung

»Blandt Røgtobak.

»Han siger, at, smøget paa den Maneer,

»Vi arme Skrog

»Efter fattig Leilighed Verden teer

»Nogen Nytte dog.

»For Resten vor Skiønhed, rød og blaa,
»Er hap som hip.
»Alt Nyttigt bør giennem Munden gaae,
»Det er hans Princip.«

I arme Stakler! den arme Mand!
De arme Mænd,
Som uden salige Glæder kan
Gaae Livet hen,
Som ei begribe, hvad Gud har giort,
Som ene veed,
At Munden er den nærmeste Port
Til Salighed!

Smaablomster! ak, som det eder gaaer,
Saa gaaer det mig.
En stakkels Poet som en Kornblomst staaer,
Og græmmer sig.
Det nærrende Korn kun i Veien han er;
Hvad retter han ud?
Han hæver sit barnlige Farveskiær
Kun fromt til Gud.

Kom, Blomster! vi høre tilsammen vi,
Kom, vakkre Glut!
Og slyng dig med tryllende Sympathie
Om denne Luth,
Og bæv, som Zephir bevæged dit Blad,
Ved Strængens Klang;
Saa synge vi hver vor Skaber glad
En Morgensang.

AFTENVANDRING.

Luunt bæved Vinden i de grønne Straae;
Den høie Hvælving, reen og himmelblaa,
Udstrakte sig med Aftenherlighed,
Mens langsomt Solen gik i Vesten ned,
Og kasted venlig, medens ned den gik,
Igiennem Skyen hen sit Purpurblik,
Og sendte sine Straaler til Farvel
Som Roser i den milde Sommerqvæld.
Paa Himlen Maanen som en Dødning stod,
Og suged Sundhed ind af Solens Blod.
Den kom til Live; alt som Phøbus sank,
Blev Luna mere frisk og mere blank.
Nu stod hun høit paa Hvælvingen, og saae
De tvende Vandringsmænd paa Veien gaae.
En Skov os mødte, stor og velbekiendt;
Nu Veien giennem Markens Korn var endt,
Den skraaned, og en Huulvei os indbød
At vandre ned igiennem Skovens Skiød.
Fortrolig i det dunkelgrønne Læ
Sig hvælved lavt det tykke Bøgetræ,
Og Blomster voxte hyppigt fiernt og nær,
Og blandte sig med Solens Efterskiær.
Men over os det dunkle Hyldeblad
Den kolde Maane skilte langsomt ad,
Og straaled underlig og elskovsfuld
Paa det smaragdne Tæppes Fletteguld.
Den sendte med sædvanlig Venlighed
De lange Straaler giennem Skoven ned;
De lange Skygger tæt ved Siden stod,

Som sorte, hvide Spøgelser det lod.
Da svulmed heftigt Philomeles Bryst,
Den hæved jublende sin Natterøst.
Fra alle Skovens Kanter svarte da
En vennesalig Nat-Harmonica,
Og tusind Kryb, som hist i Noahs Ark,
Bevæged froe sig under Træets Bark.
Da blev jeg pludselig ved Maanen klar
En purpurfarvet Valmuskare vaer;
Først kiendte jeg den ei, thi hvor jeg stod,
Den forekom mig som en Plet af Blod,
Men da jeg tydelig den skued nok,
Var det en blid, uskyldig Blomsterflok.
Den vinkte mig saa venligt, og en Duft
Steg langsomt i den kolde Aftenluft.
Jeg døsigt blev. Det røde Purpurskiær
Bad mig at synke ned og hvile der.
Da vendte jeg mig henrykt til min Ven;
Min Glæde vilde mødes glad igien,
Og Læben aabned til det Spørgsmaal sig,
Om Blomsterflokken trylled ham, som mig;
Om ei han vilde hvile lidet her
I Hvælvingen paa dette Purpurskiær.
Men hvor forundret blev jeg, da jeg saae
Den kolde Sved paa blegen Pande staae!
Han skiælved, og med krampeagtigt Mod
Han trak mig vaklende paa snaren Fod.
Han saae sig ofte bleg og frygtsom om,
Om Ingen efter os i Hælen kom;
Og var ei rolig, uden Frygt, før vi
Stod atter hist paa Marken glatte Sti,

Som sig uskyldigt under Himlens Blaa
Til Hiemmet snoede blandt de stille Straae.
Der stod han nu, og hæved ræd sin Røst,
Men først et langsomt Suk steg af hans Bryst;
Et Blik til fjerne Skov han kasted hen,
Og talte, mens han gik afsted igien:

- »I Skovens Huulvei, som sig hisset snoer,
- »Er der begaaet mangt et rædsomt Mord.
- »En Søn og Fader vandred engang der,
- »Da Himlen stod i samme Aftenskiær;
- »De kom i Trætte (Grunden ei man veed),
- »Den strenge Gubbe kom i Hidsighed.
- »Han slog sin Søn; den voxne Ungersvend
- »Forbittret blev, og slog til ham igien;
- »Da blødte Faderen — usalig Kiv!
- »I Græsset ned han sank, og lod sit Liv.
- »Den Blomsterplet, hvorved du nylig stod,
- »Var fæle Blomster, det var Faderblod.
- »Fra den Tid, siger man, den unge Mand
- »Fortvivled, og gik plat fra sin Forstand.
- »Han svandt bag Skovens tykke, dunkle Ly;
- »Hvor af han blev, veed Ingen i vor By.
- »Men det er skeet for mange, mange Aar,
- »Og endnu, siger man, at tidt han staaer
- »I Skoven under Nattergalens Sang,
- »Og truer Maanen med en blodig Stang,
- »Fordi den giennem Hyldebusken ned
- »Paa Purpurpletten seer med Venlighed.«
- Saa talte han, og drog mig flux med Sky
- Fra Marken til det sikke Nattely.
- Men underlige Drømme for mig stod,

Og Angest giæred i det rørte Blod.
Snart saae jeg Scylla og Charybdis staae
Med sorte Fielde høit i Bølgen blaa,
Og hørte skingrende Sireners Sang,
Som blandte sig med Bølgens Trylleklang.
Snart saae jeg Circe kryste Blomstergift
I Bægret til Ulysses. Skyens Rift
Mig viste Finnekoner i en Hal,
Som kogte Seid ved høie Tordenskrald,
Og bar i gyldne Fad med Smil paa Kind
Den lumske Ret for stærken Kriger ind.
I hver en Krog jeg saae en skummel Dverg;
Jeg saae Fru Venus i sit Venusbierg;
Jeg Eva saae i dunkle Sommerlæ
At plukke Frugten af det lumske Træ;
Med Blinken Sølvet viste sig for mig,
For hvilket Judas solgte Gud og sig —
Kort, al den Koglen, hvorved Livet dør,
Som skiuler sig forførerisk bag Slør,
Og frister vellystfuld og indbildt øm,
Den stod for mig i denne fæle Drøm.
Jeg atter Maanen bleg i Drømme saae;
Den monne ned mod Retterstedet gaae,
Som uden Porten paa en Bakke stod
Med hvide Hovedskaller om sin Fod.
Der den paa sorte Stang, til Skræk for mig,
Som et afhugget Hoved satte sig,
Og smilte hæsligt over Mark og Væng
Ind til mig giennem Vindvet i min Seng.
Jeg skiælved ved det stygge Kogleri,
Men vaagned ved en freidig Melodie

Af Lærker, som fra Kornets Bølger sprang,
Og sang i klare Luft en Morgensang.
Ved Solens kiække Smiil forsvandt min Frygt;
Jeg reiste mig, og bad til Himlen trygt.
Men aldrig oftere jeg Veien gaaer,
Hvor Maanen som en Hex bag Træet staaer,
Hvor Giggleskygger svæver om min Fod,
Og Døden rækker mig Papaver-Blod.

FREIDIGT SOMMERLIV.

Hvor deilig er Naturen, og hvor rolig!
Høit hvælver sig den grønne Blomsterbolig,
Svagt Sommerfuglen spæde Græs nedtynger,
Og Bækken risler blaa, mens Fuglen synger.

Ned fra Olympen Flora venlig kommer.
Mildt bølger i den unge, friske Sommer
Gudindens blonde Lok; for Vinden svinge
Sig tunge Ax, som gyldne Ørenringe.

Livstykket svulmer græsgrønt for mit Øie
Omkring Gudindens trinde Liliehøie,
I Maanskin Bølgerne sig langsomt vælte,
Og spinde hendes Liv et Søverbælte.

See muntre Satyr hist med Bukkefødder,
Hvor han bag Busken gaaer og knækker Nødder.

Se Faunerne, hvor de paa Høien dandse,
Og binde Dionysos Vedbendkrandse.

I Skoven dybest inde Pan jeg skuer.
Han smiler, dog jeg for hans Aasyn gruer.
Hiin unge Faun, den venlige, den lille,
Han lærer paa sin Syrinx nu at spille.

O, Piger! lader det et Varsel være,
Lad Syrinx' bittre Skiebne eder lære,
Ei at foragte Elskovs varme Bønner,
Og ei at spotte Skovens raske Sønner.

Hun flygted daarlig ud af Gudens Arme,
Som brændte inderligt af Elskovsvarme;
Da blev hun til et Siv, af Skum indsløret,
Og Vinden klaged sørgeligt i Røret.

Og til en Fløite gjorde Gudens Hænder
Det arme Siv; endnu hans Hierte brænder,
Naar han om Aftnen under Egens Kroner
Aflokke Fløiten søde Veemodstoner.

Saaledes ogsaa Daphne maatte bøde,
Kold for Apollos høie Morgenrøde.
Nu maa hun lønne hver en Harpes Tone;
Jeg haaber selv en Krands af hendes Krone.

Men stille! Artemis paa Høien løber.
Hvor tryllerisk hun sig i Skyen svøber!
Igiennem Skyens Rift og Skovens Bue
Hun ryster vildt sin Fakkels blege Lue.

Alt Hecate hen over Engen træder,
Og ind i Skumring sine Urter klæder;
Til Duft hun Natviolen sødt bevæger,
Og lukker Jomfruosens Purpurbæger.

Med langsom Gang hen over Mark og Floder,
Erindringens Gudinde, Musers Moder,
Den stille Mnemosyne mig besøger,
Og læser høit for mig i gamle Bøger.

Hvor Natten hisset, sortindsløret sidder,
Og lytter taus til Nattergalens Qvidder!
To Børn hun breder sine Vinger over,
Eet lader, som det sov, det andet sover.

Det første vaagner snart med Morgenrøden,
Det andet vaagner ei, thi det er Døden.
Det første rører, venligt som en Engel,
Mit Øie med sin lange Valmustængel.

Hvo kommer hist? I hulde Smaae med Vinger
Af giennemsigtigt Flor! siig, hvad I bringer.
Et Skuespil I op for mig vil føre?
Jeg hører eder med mit indre Øre.

I vakkre Glutter! Nogle staaer i Lue
For mine Blik med Harnisk og med Bue;
I Træet klattre Nogle, Nogle svømme
I Bækken om, og raabe: »Vi er Drømme!

»I Fald du bare smukt vil ligge rolig,
»Da skal du blive snart med os fortrolig.

Vor Leg skal glæde dig; men dine Blikke
Maae være lukte, vaagne maa du ikke.«

O, søde Drøm! Jeg skuer grant i Aanden
Den gamle Oldtid række Fremtid Haanden,
Mat synker Døgnet ned, som vilde hindre,
Og tætføret seer jeg Begge tindre.

Hvad lysner hist i Østen? Ak, hun stiger,
Den rosenrødeste blandt alle Piger,
Aurora! Hun forsvandt? En Yngling kommer,
Hans Blik opliver flux den muntre Sommer.

Han griber i sin Harpes gyldne Strænge,
Og Dagen skylder ham ei Svaret længe,
Det lyder høit fra Field, fra Biergets Gruber,
Og skingrende fra tusind Fuglestruber.

Men ogsaa mig du skienkte Mund og Tunge,
Phøbus Apollo! for din Lov at siunge.
Min Sang skal strømme ud fra Skovens Krone,
Og lyde mod din gyldne Himmelthrone.

Tak for din Gnist af Ild, af Morgenrøde!
Det, som du gav, det stræber dig i Møde,
For atter til sit Middelpunkt at ile,
Naar du mig rammer med de gyldne Pile.

VENNERNES ANKOMST.

Søen strammer ud sit Klæde,
Himlen farver Søen blaa.
Klare, lyse Bølger smaae
Ganske blye paa Landet træde;
Breddens Blomstersiv de væde,
Trække sig saa uden Brag
Atter hen saa sølversmukke
I det stille Hav og vugge
Mod den klare Sommerdag.

Snekken hist paa Vandet flyder.
Som en Svanes hvide Krop
Puster stolten Seil sig op;
Langsomt Kiølen Bølgen bryder.
Hid den sig mod Landet skyder
Med det røde Purpurflag.
Let en Flok Zephirer følger,
Flaget mildt i Luften bølger
I den klare Sommerdag.

Skynder eder, sagte Vinde!
Skyder Snekken hurtig frem
Giennem Bølgen til sit Hiem,
At jeg ved mit Bryst kan finde
Snart min Ven og min Veninde.
Vind, hvi est du dog saa svag?
Seer du ei, hvor de med Glæde
Vinke med det hvide Klæde
I den klare Sommerdag?

Ak! hvi kan jeg dog ei svømme
Flux med Støvler og med Frak
Mod den alt for sene Smak
Giennem de krystalne Strømme?
Hulde Venskab! du kan dømme,
Hvor det er en ængstlig Sag,
Længe hist at see de Kiære,
Og ei nær hos dem at være
I den klare Sommerdag.

See, nu vende de tilbage!
Nys de var ved Landet fast.
End de gjøre maae et Kast,
For Zephiren at bedrage.
Ingen Dag er uden Plage;
Det er en for afgjort Sag.
Plage! siig, hvor kan du nænne
Selv at plage mig paa denne
Himmelklare Sommerdag?

Tys! Zephirens røde Kinder
Svulmer op med mere Magt.
Neppe har jeg Ordet sagt,
Før min Ret til Klage svinder.
Nu kan Snekken uden Hinder
Nærme sig med dæmpet Brag.
Snart jeg dem i Favn kan ile;
Da vil først min Glæde smile,
Som den klare Sommerdag.

Vivat! Ud paa Land de stige.
Nu velkommen da igien,

Kiære, længstforønskte Ven!
Længstforønskte, kiære Pige!
Nu kan jeg med Sandhed sige,
Trykt i Venskabs Favnetag:
Fast er Glæden i sit Sæde;
Thi foruden Venskabs Glæde
Hvad er selv den bedste Dag?

AFTENSANG.

Hvor sødt i Sommer-Aftenstunden,
Naar Solen mat til Hvile gaaer,
Og medens dybt i Bøgelunden
De kiæle Nattergale slaaer,
At høre Harpens dumpe Klang
Til en livsalig Aftensang!

O, grib nu i de stemte Strænge!
Bryd, fromme Siæl! din snevre Muur,
Indspær dog Fuglen ei saa længe
I det beklemte Fangebuur;
Lad den i Aftenrødens Guld
Mod Himlen flagre andagtsfuld.

Thi hvergang hisset Aftenrøden
Nedsvinder under Skovens Krands,
Da minder den vor Siæl om Døden

Og Evighedens lyse Glands.
Svulm da, min Aand! mod Himlen her,
Som Bølgen mod sit Rosenskiær.

Grib sødt i Harpen, fromme Pige!
Høit bæve lad dens rene Klang,
Og syng, mens disse Straaler vige,
Den sidste, store Aftensang,
Som rørt vi sang for mangel Ven,
Som siunges skal for os igien:

»Hvo veed, hvor nær miger min Ende?
»See, Tiden meget hurtig gaaer.
»Hvor let og snart kan det sig hænde,
»At jeg herfra at vandre faaer!
»O, Gud! gjør da for Christi Blod
»Min sidste Afskedstime god.«

Ja, dette Purpur, denne Lue,
Ja, denne Kiærlighedens Glød,
Som blusser dybt i Vestens Bue,
Som minder Støvet om sin Død,
Og Siælen om sin Evighed,
Det er dit Blod, din Kiærlighed.

O, bad mig da i dine Flammer,
Nedgangne Sol! husval min Barm,
Og tryk, til Dødens Lee mig rammer,
Mig venligt i din varme Arm,
Og i min Afskedstime god
Styrk Hiertet med dit Purpurblod.

AARETS EVANGELIUM I NATUREN OG MENNESKET.

Eftersommeren 1804.

CHRISTI FØDSEL.

Hver Vaar, naar Taagerne flygte hen,
Da fødes det lille Barn Jesus igien.
Den Engel i Luft, i Lund, i Elv,
Det er vor Frelser, det er ham selv.
Derfor Naturen saa huldt og skønt
Sig fryder og klæder i Haabets Grønt.

For unge, uskyldige Hyrder brat,
Som stirre til Himlen i klare Nat,
Guds Engle da trine paa Marken ind;
De svæver og bæver i Maaneskin,
Og siunger: »I Dag er en Frelser fød
»Af Vaarens, den hulde Marias, Skiød.

»Den reneste Dugg er hans eneste Drik,
»Til Himlen stirrer hans fromme Blik,
»Til Himlen han rækker sin barnlige Haand,
»Til Jorden bundet med Rosenbaand;
»Hans Lallen er Zephyr, hans Vugge Straae,
»Hans Øie funklende Himmelblaa.

»Ak, Hyrder! ganger i Bethlehem ind,
»Og rører det kolde, forhærdede Sind,
»Og beder dem ud paa Marken gaae,
»At skue det Barn i de spæde Straae,

»At dets uskyldige Smil og Røst
»Kan hæve til Himlen det jordiske Bryst.«

Saa svæve de Engle til himmelske Hiem;
Men Hyrderne vandre til Bethlehem,
Og sige, hvad dem er saligt hændt,
Og vorde bespottet og Ryggen vendt.
Saa vandre de atter paa Marken ud,
Og knæle for Barnet, og troe paa Gud.

Og Stiernen blinker paa Himlen frem,
Og vinker de Konger af Østens Hiem.
Og Straalerne kommer i fromme Chor,
Og synker ydmygeligt ned til Jord,
Og prise Frelserens hellige Navn,
Som smiler i Moderens skønne Favn.

Og reise sig atter fra sorten Muld
Som Blomster i Purpur og Fløil og Guld,
Uskyldige Børn, saa fromt, saa smukt,
Halv stigende, halv mod Jorden bukt,
Og række de Urner, saa sødt forgyldt,
Med Virak og duftende Myrrha fyldt.

MARIA.

Mild og varm
Med det søde Barn i Arm,
Ung, uskyldig, huld og skøn,

Smiler Naturen til sin Søn,
Lægger ham ved sit fulde Bryst.
Fuglesang er hendes Røst,
Hvid, som Lilien, hendes Haand,
Himmelblaat hendes Klædebon,
Øine, som Havet dunkelblaae;
Bølgende Taarer i Øiet staae.
Haaret er Solens Straaleflod,
Kinden Morgenens Rosenblod.
See, hvor i Ætherens Sølvelflor,
Sødt hun vugger det spæde Noer!

JOSEPH.

Fra svundet Aar
End den tørre, brune Stubbe staaer,
Skygger med sit visne Løv
Om det spæde Blomsterstøv,
Er en gammel Stav, hvoromkring
Ranken slynger en frodig Ring,
Er i Hytten det tørre Mos,
Værn for Storm og Solens Blus;
Gammel, trofast, blid og rund,
Men en Pleiefader kun.

DEN HELLIGE FAMILIE.

Nu Blomsten leer, den skielmske Lille,
Hist i sin Moders grønne Skiød.
Den gamle Green, for Blade død,
Sig helder bag ved Rosen rød;
Og medens Bækkens Vover trille,
Paa Mosset glindser Duggens Taare,
Thi Barnet glæder Gubben saare.

Elisabeth hist see vi staae
Som graalig Sky paa Himlen blaa.
Hun gjør Besøg, hvor hine bygge,
Og møder Jorden med sin Skygge.
Hun har til Jesus-Rosen sendt
Zephyr-Johannes velbekiendt.
De lege nu i Græsset sammen,
Hvor yndigt! til de Ældres Gammen.

Johannesbarnet, lille, spædt,
Snart voxer op, i Stormen klædt;
Da bruser han med mere Vrede,
Da renses han den tykke Luft,
Paa det sig Himmelrosens Duft
Kan saligt over Jorden brede.

BARNET LÆRER I TEMPLET.

Oldingen i Skoven gaaer,
Rørt han her for Kilden staaer;
Unge Vove vover kiæk

Fra sin sølverklare Bæk
Høit at tale Viisdoms Sprog.
Gamle Mand er ei saa klog.
»Yndighed, Sagtmodighed,
»Mandig taale, hvad man leed;
»Mellem Torne sig at snoe
»Venlig, kiæk, Naturen tro,
»Fra det Udspring, Himlen gav,
»Til vort Hiem, det store Hav;
»Række Brødre Lædskedrik,
»Synge Glæden, som forgik,
»Sødt forfriske Nabostraae,
»Speile sig i Himlens Blaa —«
Saadan Tale, mild og stolt,
Kilden har i Skoven holdt.
Kiærlig Moder Alnatur
Søger nu sin Yndling puur,
Hører Barnets Viisdomsord;
Og igiennem Skyens Flor
Smiler Øiet over Vang,
Til den Lilles fromme Sang.

JOHANNES I STORMEN.

Bort nu, I Øgleunger! bort!
Forpester ei længer med Gift den hellige Luft!
Styrter hisset i Mosen! fort!
Flyer for den liflige Blomsterduft!

I eder, Taager, lure kun Lumskhed og Død,
I dæmpe den hellige Morgenglød,
Som Herodes I dræbe de diende Smaa,
At Jordens Skønhed maa plat forgaae.
Men den trives, og snart jeg den vier til Daab.
Bort, giftige Taager, som true mit Haab!

Bruser, I Ege! ryster den løvrige Lok!
Knager dybt ind i den mægtige Blok.
Høit vil jeg raabe fra drivende Sky,
Medens i Kløfterne Dampene flye.

Nu døe, hvad ei lever og aander med sundeste Blod!
Alt Øxen ligger ved Træets Rod,
Og hvilket Træ, som Frugt ei bær,
Afhugger jeg til Roden qvær,
Og kaster det paa Ilden her.

Bort nu, fort!
I Tudser, I Øgler, I Slinger!
Snart forsvinder det natlige Mulm med Anger,
Snart lovpriser sin Gud den bevingede Sanger,
Høit nu Johannes fra vrinskende Ganger
Styrter hver Orm
Ned med sin Storm.
Hyler, I Øgleunger! afsted!
Drivskyen brager, Gud Herren er med!

FLUGTEN TIL SKOVEN.

Hvor blevst du, hulde Aand?
Hvor blevst du, Jesu sød,
Som strakte høit din Haand
Til Gud fra Jordens Skiød?
Ak! i de svedne Straae
Jeg finder dig ei meer;
Men hist i Skovens Vraa
En Yngling jeg dig seer.

Saa smekker og saa skion
I dunkle Skyggers Hegn
Du vanker om i Løn,
Og skyer den hede Egn,
Hvor stolte Pharisæ'r
Forblinder golde Muld,
I sit Skarlagenskiær,
Med brede Bræmmer Guld.

Nu Heden virker alt for stærk,
Fordærver Vaarens unge Værk,
Og Blomsten visner, Græs blier guult,
Og Træet revner, trøsket huult.

Forsvunden er det grønne Friske,
Violen paa den tørre Strand
Misunder hist i Bækkens Vand
De lykkelige muntre Fiske.

Dog tys! Johannes kom igien,
Alskabningens trofaste Ven.
Nu vederqvæger han vor Egn
Ei vred som Storm, men mild som Regn.

JOHANNES DEN DØBER.

Lad mine klare, kølige Draaber
Svale den brændende Sommer!
Jeg blødgjør Naturen, Skabningen haaber,
Hvergang jeg qvægende kommer.
Arme Væxter, som ei kan trives
Paa denne tørre, solbare Grund!
Sødt af min Morgendugg skal I oplives.
Hvi staaer I ei hist i den kølige Lund?
Jeg er afmægtig, med Vand kun jeg døber,
Snart det borttørres, udøst af min Haand;
O, men den Himmelske hist, som Zephyren røber,
Som bygger sig Slotte
I Skovenes Ly, i den dunkle Grotte,
Han er større, han døber med Aand.

DEN HIMMELSKE DAAB.

Qvægende sødt de klare Perler bæve,
Køligt de giennem mit luftige Legem gaae.
Let forfrisket jeg vil mig af Badet nu hæve
Med min husvalede Æther blaa.

FRISTELSERNE I ØRKEN.

NØDTØRFTIGHEDEN

til Blomsten ved Bækkens Bred.

Hvi stander du der
Ved phantastiske Bæk,
Og skiuler dit Skiær
Bag en tornfuld Hæk?
Af Somrens Blik
I gavmilde Stund
En sparsom Drik
Her nyder du kun.
Barnagtige Smil!
Hvad nytter I til?
Kom, skynd dig, iil!
Jeg dig omskabe vil.
Bliv nærende Korn;
Sug Veemod ei sødt
Af Maanens Horn!
Sligt Liv er dødt.
Faa Marv og Kraft
I Solens Favn!
Din nærende Saft
Da virker Gavn.

BLOMSTEN.

Frister, onde Frister, lad i Ro mig staae.
Troer du ei, jeg hisset seer de svedne Straae?
Grum den strenge Sol har meiet Alting af.
Hvad du kalder Livet, synes mig en Grav.

Mildt mig Almagt satte hen ved Bækkens Siv,
 Brudte Straale her ei røve kan mit Liv.
 Alt forstokkes hist, hvor Heden mægter hen;
 Uskylds fagre Rose her ei falmer end.
 Troer du da, af Brød at Livet næres kun?
 Nei, af hvert et Ord, som gaaer af Herrens Mund.
 I den store Bog, Naturens fromme Chor,
 Er min tause Blussen og et helligt Ord.
 Fly fra Lundens Hvælving, fra min stille Bo,
 Frister! onde Frister! lad mig staae i Ro.

*

*

*

VELLYSTEN

til Fuglen i Toppen af Træet.

Hvortil de Sange? hvortil de Spring?
 Hvortil de forfængelig-høie Sving?
 Forvildede Barn! brug din Fornuft.
 Hvortil det Liv i den tynde Luft?
 Siig, hvi altid op du stræber?
 Hvortil de Psalmer paa de fromme Læber?
 Livet ei i tynde Intet boer,
 Men paa den rige, axefaste Jord.
 Fortro dig til mig!
 Jeg omskaber dig,
 Mere skøn, end før du var,
 Mere lykkelig.
 Seer du ei hiint Slangepar,
 Som i varmen Sand hist vælter sig?

Seer du den vellystige Mine?
Seer du de spraglede Farvers Pragt,
Langt mere levende, langt skønnere, end dine?
Seer du med Glæden den trofaste Pagt?
Med hele Kroppen de favne den glødende Jord,
Mellem Blomster og Urter i Vellyst de langsomt
sig snoer,
Favn mod Favn,
Fortryllet, indflettet, nedsiunken i Glædens Havn.
Fly den intetsigende Duft,
Sving dig ei meer i den kølige Luft,
Styrt dig, styrt dig i Lysternes Rige;
Og trylles du ei —
Flyv atter din Vei!
Du har jo Vinger, du kan jo stige.

FUGLEN.

Kom ei med den frække Tale,
Med de høistforvovne Ord!
Her i denne grønne Svale
Sødt og sorrigfrit jeg boer.

Høit i det azurne Rige
Fra den tause, dunkle Skov
Lader jeg min Psalme stige
Til min Skabers Priis og Lov.

Ei mit spæde Legem taaler,
Lave Dunst! at nærmes dig.
Høit i Morgenrødens Straaler
Mine Lemmer bade sig.

Taagen i den dybe Mose
 Vilde blinde snart mit Blik.
 Duggen paa den unge Rose
 Er min Føde og min Drik.

Koldt jeg gyser ved at tænke
 Mig i dette fæle Dyb,
 Bugnet under Lysters Lænke,
 Mellem Jordens lumske Kryb.

For mit Blik er kun at skue
 Denne vellystfulde Dal
 Som et Helvede, hvis Lue
 Vinker mig til evig Qval.

Havde du mig først dernede —
 Ha, jeg seer, hvor lumsk du leer!
 Til min eenligfromme Rede
 Hæved jeg mig aldrig meer.

Ei jeg kunde bort mig vriste,
 Vellyst gjorde Vingen lam.
 Jeg min Gud vil aldrig friste,
 Ene vil jeg tiene ham.

*

*

*

ÆRGIERRIGHEDEN

til Ynglingen.

Hvi gaaer du halvvaagen
 I Taagen?
 Hvi søger du dunkle Skygger,

Hvor Uglen bygger?
Hvi sluttet du ind af Krat og Busk og Elv?
Hvi slutter du dig i dig selv,
Foragter den Glæde, som huldt dig favner,
Higer efter den, som du savner,
Daarlige Yngling! vaagn af din Drøm,
Følg, følg den rivende Strøm;
Da hæve dig høit de Bølger,
Som nu dig forfølger.
Gjør dig ei selv det værre;
Vær Tidens Træl, saa er du dens Herre.
Lyd mit Raad; jeg er den gode Hyrde,
Letter huldt din Byrde.
Følg mit Fied, gæk med mig op
Her paa denne Biergetop.
See ned i Dalen. Hvor de lege,
Sig bevæge,
Frugter bryde,
Nyde!
Med Krog skal man Fisk angle,
Børn med en Rangle;
Tag denne Rangle af min Haand,
Og tien og tilbed mig, jeg er den gode Aand.

YNGLINGEN.

Viig bort fra mig, Satan! thi der staaer skrevet:
Du skal tilbede Herren din Gud, og tiene hannem
alene.

BIERGPRÆDIKEN.

(Den gamle Skov giennem Hornet.)

Lad mine dunkle, bølgende, grønne Kroner
 Vinke dig bort fra Larm og bedøvende Toner!
 Toner ene fra Fuglens uskyldige Strube
 Trylle dig i min alvorlige, hvælvede Grube!

Hvislende Hæk,
 Kølighenrislende Bæk

Surre, som fromme Bi fra den eensomme Kube!

Siger den Gysen, som ryster de inderste Grene,
 Medens du vanker her stille, modløs, ene,
 Siger den ei dig, at Livet er meer end en Skygge?
 Lærer du Tryghed ei af de Stammer saa trygge?

Saa, som de staaer,
 Stode de hundrede Aar,

Vente nu roligt paa Døden i dæmrende Skygge.

Glem da nu her for din Nødtørft et Øieblik Sorgen,
 Tænk ei med Ængsten i Dag paa den Dag i Morgen!
 Denne Hvælving, mod Himlens kun trang og liden,
 Fierner dig dog med sit Løv fra Rummet og Tiden.

Sæt dig i Læ
 Under mit venlige Træ!

Sæt dig! Du har jo Violer og Roser ved Siden.

Seer du ei Spurven hisset saa muntert at hoppe,
 Qviddrende høit, i de øverste, farligste Toppe?
 Den er rolig, dens Bryst ei Sorger beklemme;

Frygter ei for at falde, Gud kan den ei glemme.

Det er dens Trøst,

Det gyder Ro i dens Bryst,

Fattige Fugl, som den er, uden Skjønhed og Stemme.

Den er rolig, og du? du er angst og bange?

Frels dig, frimodige Siæl! vær ei Kummerens Fange.

Seer du den Dal, som hist giennem Træerne bryder?

Seer du, hvor Lilier, Græs og Violer den pryder?

Ikke de saae,

Ikke til Høsten de gaae,

Dog deres himmelske Fader dem klæder og fryder.

Skulde han dig da, sit Billed, ei fryde, ei klæde?

Skam dig, visk Taaren af Øiet, byt Kummer med Glæde!

Hør paa den rislende Bæk, hvor melodisk den falder,

Hør paa de Smaafugles Sang i den kiærlige Alder,

Ætherens Blink,

Blomsternes barnlige Vink;

Hør det, og see! Det er Gud, det er Herren, som
kalder.

Lad ei den modløse Sløvhed din Styrke forhaane!

See mine Træer, som høit over Biergene skraane:

Flittige Biergmænd Saltet af Gruberne bryde,

At med sin Smag og sin Kraft det kan Mennesket fryde.

Hvad er det Alt,

Siæl! mod dit herligste Salt?

Taber det Kraften, ak! hvad er da lifligt at nyde?

Lad ei dit indre Lys af Taager indhylles!
Natten kun sortner, at Stiernen kan mere forgyldes.
Seer du det mørkt omkring dig? velan, ei du gyse!
Hæv da din Aand, lad som Solen paa Himlen den lyse!

Høit paa det Blaa

Kiæk lad den varmende staae,

At ei i dæmrende Mulm dine Brødre skal fryse.

Adrig de smaalige Sysler mod Jorden sig bøie,
Vend til de store Bedrifter dit undrende Øie!
Kummer, Armod og Qval ei din Taare kun vinde,
Ogsaa ved Livets uskyldige Leg bør den rinde,

Vindenes Suk,

Blomsternes vinkende Buk,

Pigernes salige Smiil, og ved Tidernes Minde.

Ringe Dyders Fortræfflighed op du ei læse,
Ei for hver given Skierv i Basuner du blæse!
Mærker du Regnen, hvor køligt og sødt den falder?
Venlig til Live dens Perle Smaablomsterne kalder,

Taler dog ei,

Tier, og drager sin Vei.

Raab over Sligt er Beviis paa forfængelig Alder.

Vil med din Gud du dig inderligt, trofast forene,
Sælg da dit Huus, thi med ham kan du Mammon ei tiene.
Seer du Oldingen hist, hvor hans Fødder sig flytte
Langsomt og fromt? Hans Hænder til Staven sig støtte.

Ryggesløs Larm,
Frækhed har saaret hans Barm,
Gammel og graa har han bygt sig i Skoven en Hytte.

Du, som er ung, som er kiæk, som er freidig til Mode,
Flygt ei til Skoven, drag Sværdet, og kæmp for det Gode!
Tilgiv din Næste, naar du kun fornærmet er vorden;
Men vær det Nedriges Rædsel, en Hævner paa Jorden!

Luften er qvalm,
Bortsvier Blomsten til Halm;
Da kommer luttrende, rensende, Lynild og Torden.

Kiærlige Siæl! ak, lad min Natur dig henrive.
Luk dine Øine for Tant, og lad lukte dem blive;
Men lad med Andagt, med brændende Andagt dem skue
Dybt i Alkiærligheds evige, straalende Lue!

Da skal din Aand
Bryde de jordiske Baand,
Svinge sig høit imod Himlenes hvælvede Bue.

Elskte! den Løn, som dig venter, den salige Glæde
Kan ingen Tunge, kan ikke Naturen udqvæde.
Bølgernes dæmpede Rislen og Fuglenes Tone,
Hyrdernes Viser og Vinden i Bladenes Krone,

Alt er kun Klang,
Enkelte Lyd af den Sang,
Som af Cheruberne synges om Skaberens Throne.

MIRAKLERNE.

Hvor Sangersken glædeligt toner,
Hid venligt i Myrternes Ly
Til Skovens husvalende Kroner
Fra lumre Forsamling du flye!

Kom, bad dig fra Foden til Issen
I Bækken, som bugter sig hen;
Og est du værkbruden og vissen,
Du faaer dog din Sundhed igien.

Og mens du bag Grenene sidder,
Paa denne mildtskraanende Høi,
Og hører paa Fuglenes Qvidder,
Langt fiernet fra Daarernes Støi;

Og drikker Zephyrernes Sødme,
Mens Kilden sin Cithara slaaer,
Og indsuger Rosernes Rødme,
Mens Solen i Purpur opgaaer;

Da, medens ham Sangersken priser
Fra duggsprængte, duftende Jord,
Din Jesus dig kiærligt bespiser
Alt med sit udeelbare Ord.

Det hvisler i Bladenes Hvislen,
Det klinger i Skovenes Klang,
Det risler i Bølgernes Rislen,
Det synger i Hyrdernes Sang.

Og sad her den talrigste Vrimmel,
Hvor henrykt nu sidder kun du,
Det salige Brød af hans Himmel
Blev nok, og tilovers endnu.

Ved Bækken hist henne du finder
Den klare, den ætherne Aand.
Det Vand, som saa perlende rinder,
Det bliver til Viin i din Haand.

O, kom, du som halter i Blinde,
Kom, sæt dig ved Bøgenes Rod;
Dit Syn du vist atter vil finde,
Og fast skal du staae paa din Fod.

Og døde forhærdet end længe
Dit Hierte koldtisenende hen,
Sin Grav det dog snarlig skal sprænge,
Og lue mod Himlen igien,

Thi Herren er ikke en Cain,
Der dræber af Nag og i Løn.
Kom, grædende Enke af Nain!
Her finder du atter din Søn.

Mens Maanen med Straalerne bæver,
Og stiger af Bølgenes Skiød,
Hans Aand dig saa venligt omsvæver,
Han sover, men ei han er død.

O, Jesus! dit Tempel du bygger,
Hvor Blomster og Bølgerne leer.

Dig hist mellem Træernes Skygger
I Salomons Omgang jeg seer.

Der dine Disciple sig samle,
Du trykker dem fast til dit Bryst.
Med Andagt de Unge, de Gamle,
Da lytte saa fromt til din Røst.

Og Børn, som Guds-Englene ligne,
Dem ta'er du paa Skiødet, de Smaa;
Jeg seer dig dem helligt velsigne,
Og smile til Himmelens Blaa.

PHARISÆEREN.

Hvad vil du mig, du stolte Sommerstraale?
Jeg Sympathie med dig har aldrig havt.
Min Isse kan din hede Brand ei taale,
Den svækker Kraften, selv i Feberkraft.
Dit Solstik martrer kun, som skarpe Naale,
Og tærer bort al Livets Ungdomssaft;
Det bringer med sig Støv og Qvalm og Tørke,
Og gjør et Paradiis til Sahras Ørke.

Din frække, vilde, ubetvungne Lue
Forjager Helligdommens Dæmringsskiær.
Med dorske Blik du troer dig Alt at skue,
Dog er din Middag Nattens Mørke nær.

Du lyser op af yderste Formue,
Og brænder Stæder af, som vilden Hær,
Og kalder Mørkheds Børn, hvo ei sig bøie
For, Afgud! dig, du med det frække Øie!

Almuen blændes af din stolte Flamme,
At synke ned for dig, den troer en Dyd;
Og medens dine Purpurlapper bramme,
Frarøver du dem Fromhed, Tro og Fryd.
Hver Helligdom for dig maa staae til Skamme,
Du haaner Skønhed, Viisdom, Spil og Lyd,
Og troer en bedre Lyst at tilberede,
Naar mat de gisper i din Middagshede?

Ha! fly til hine grændseløse Lande,
Hvor Blomsten døer, hvor ingen Lyd er hørt,
Hvor Hvirvler Støv med heden Luft sig blande,
Af en forpestet Vind i Veiret ført.
Der brænd og lys; men skaan de hulde Strande,
Af Rosenhækker og Kiærminder slørt.
Der ryst din Fakkell paa den golde Hede,
Og vilden Afrer skal din Ild tilbede.

Dit hedefyldte, dumme, drukne Øie
Den hulde Farveglads ei see formaaer;
Hvor Sol ei brænder over golde Høie,
Der Overtroens Midnatstaage staaer!
Den hele Jord din Straale skal ompløie,
Men Tidsler er din Høst fra Aar til Aar;
Og dog din Middagsbrand, som døsig oser,
Skal foretrækkes Morgenrødens Roser?

Dog brænd og bram i straaibræmmet Kaabe!
Din Ild skal slukkes, og din Magt ei staae.
Din Guddom skal ei Afmagt meer anraabe,
En kølig Luft skal over Egnen gaae,
Og bringe Livet atter til at haabe,
Og qualmen Hede kiæk tilbageslaae,
Og svale Jorden med sit Perleklæde,
Og vække Spirerne til Held og Glæde.

SADDUCÆERNE.

See her os arme Stubber staae
Iblandt de svedne, visne Straae.
See vore runkne, gustne Løv,
Fortært af Orm, bedækt med Støv.
See hist den hvasse, nøgne Torn,
Hvor Jomfrurosen stod tilforn.
Den Blomst, som endnu hisset staaer,
Som Jomfrurosen snart forgaaer.
Alt er i Verden kun et Spil,
En Klang med ingen Mening til.
See Bækken hist i heden Sand,
Den svinder under Solens Brand.
Den Sommerfugl, som nys var glad,
Som flagred om i Solens Bad,
Kun saare kort sin Lyst den nød,
Nu hviler den, thi den er død.
Et Øieblik er Jordens Fryd,

Et Bølgeslag, en Tones Lyd.
Et Øieblik er Jordens Liv,
Et Pust, som knækker svage Siv.
Hvortil da disse Planer lagt?
Hvortil det Skrig paa Kraft og Magt?
O, Stolthed! lad mit visne Løv
Kundgiøre dig, at du est Støv,
Et Fnug, som sig for Vinden snoer,
Og synker atter ned til Jord.
Hvortil da dette Grubleri,
Om du est evig eller fri?
Du lever, siden du blev fød;
Naar du est død, saa est du død.
At du opstande skal igjen —
Hvor kom det fra, hvor vil det hen?
Den een Gang visne Blomstertop
Den blomstrer aldrig atter op;
Snart i dens Sted en anden groer,
Og sletter ud dens sidste Spor.
Det, som du blier, det est du nu,
Og aldrig Mere vorder du.
Thi nyd dit Liv, mens det bestaaer,
Og græm dig ei, at det forgaaer:
Det Øieblik, som flyer, som kom,
Det er din hele Eiendom.

NICODEMUS.

Hvor smuk er Aftenstunden!
Nu synker Solen, det er kølt i Lunden.

Den dufter frisk; paa grønne Straae
Det er ei fugtigt end at gaae.
Paa Marken hist jeg hører Faaret bræge.
En Times Tid jeg vil mig vederqvæge.

Har man sin Dont forrettet,
Og Dagens Byrde fra sit Hierte lettet,
Saa blier man hen ad Aften træet,
Da kan man ikke sandse ret.
Naar ei man gavne kan og virke mere,
Det tilladt er, i Skoven at spadser.

Jeg negter ei, det Grønne
Har noget Yndigt, som jo alt det Skønne.
Her kunde selv man fast faae Lyst
At synke til Naturens Bryst,
Og tolke Følelsen, som mangen Rimer,
Naar man har Tid, i sine Frihedstimer.

Jeg Lysten ei kan tæmme;
Men høres maa for Guds Skyld ei min Stemme:
I Staten var mit Held forspildt,
Man holdt mig for en Sangerpilt.
Hvo Skønhed tolker, i Naturen skuer,
Den til Forretninger ei længer duer.

Thi gaaer jeg med det stille;
Og hører jeg paa Nattergalens Trille,
Da skeer det i en sildig Stund
Bag Grenen i den mørke Lund,
At ei jeg røbes skal af mine Lige,
Hvad vilde de til slig en Vandring sige?

Saa kom, Natur! Mit Øre
Jeg laaner dig, du maa mit Hierte røre.
Fortæl de Eventyr, du veed,
Om Uskyld, Skjønhed, Evighed!
Og spotter du end Tidens Trællelænke,
Jeg vil dig dog Opmærksomheden skienke.

DEN HELLIGE STEMME.

Hør mit Ord i Nattens Vind,
Lad det af dit Hierte mødes:
Ingen gaaer i Himlen ind,
Som paa ny ei barnlig fødes.

NICODEMUS.

Du tvinger mig til Latter;
Hvorledes kan den Fødte fødes atter?
Nu æres jeg, en voxen Mand
I Embed, Velstand, med Forstand,
Og skulde forfra dog som Barn begynde?
Vil du mig Sværmerier her forkynde?

DEN HELLIGE STEMME.

Kiød er Kiød, og Aand er Aand.
Snart udslettes Jordens Farve.
Hvad som fødes ei af Aand,
Det kan aldrig Himlen arve.
Tidens Lænke dig omsnoer,
Evighed er dig en Gaade?
Hvem ei Lys i Hiertet boer.
Nyder ikke Lysets Naade.

NICODEMUS.

For dunkel, maa jeg sige,
Vil nu din Sang sig i mit Hierte snige.
Jeg elsker Alting med Fornuft,
Og griber ei i tomme Luft.
Af Viisdoms sunde Kilde vil jeg drikke,
Men giekkes her med Talemaader ikke.

DEN HELLIGE STEMME.

Mægtig bruser stærken Vind;
Hørte du den mægtig bruse?
Hvorfra kom den stærke Vind?
Hvorhen vil den atter suse?

NICODEMUS.

Det trækker her i Lunden.
Jeg frygter, mig forkøler Aftenstunden.
Jeg atter gaaer til muntre Stad;
Her føler jeg mig lidet glad.
Til Følelser jeg mig ei meer indvier;
Det er jo dog kun Barndomsphantasier.

DEN HELLIGE STEMME.

Flygter du, naar jeg kun toner
Jordens Qvad i Skovens Kroner?
Ha, hvad blevst du, hvis dig klang
Evighedens Himmelsang?

SIMON PEDER.

Milde Morgenvinde, linde,
Køle heden Sommerluft,
Kruse Havets Vande, blande
Sig med Lundens Blomsterduft.

Lilien op sig lukker, bukker
Under Sommerfuglens Vægt.
Rundt i muntre Klynger synger
Hele Skovens Fugleslægt.

Morgen-Purpurkuglen, Fuglen,
Langsom hiin, og hiin med Iil,
Lover over Havets Vover
Gud med Sang og Rosensmil.

Medens Lærken synger, gynger
Baaden i det stille Vand.
Ved sin Angel rolig, trolig
Sidder ungen Fiskermand.

Men, som han fornøiet Øiet
Kaster hen paa Sol og Jord,
Synes ham hans Øre høre
Som et sammenblandet Chor,

Hvori Blomstervrimlen, Himlen,
Bølgen, Fuglen høit paa Qvist,
Og den Duft, som viger, siger,
Hvad han aldrig før har vidst.

Alt eet Sprog kun maler, taler
Selv det hemmelige Sprog.
Øiet rundt sig vender, brænder
I Naturens store Bog.

Og mens Blikket stirrer, dirrer
Bogens Træk i gylden Glands;
Og hvorhen han skuer, luer
Nu en venlig Blomsterkrands.

Først en Flok af blide, hvide
Lilier staaer ham ganske nær;
Tvende blaae Kiærminder finder
Øiet i det hvide Skiær;

Og ved dem to søde, røde
Roser, klædt i Jomfrupragt.
Gyldne smaae Aurikler vikler
Sig i den foreente Pagt.

Og af Tulipaner baner
Sig en broget Sværm sin Gang.
Medens Skyggen lindrer, tindrer
Solen, lyder Fuglesang.

Og for Peders Øie føie
Lilier sig til Lilie blid;
Og mens Blomsten viger, stiger
Frem en Yngling, liliehvid.

Og de blaae Kiærminder svinder
I hans Øine himmelblaae;
Kindens Rosenbuer luer
Der, hvor nys han Roser saae.

Og de smaae Aurikler vikler
 Sig i gyldne Lokker grandt.
 Tulipaner bølge, dølge
 Skuldren i et let Gevandt.

Og de høie Straaler bøie
 Om hans Tinding sig med Lyst.
 Og den Sang, som lyder, bryder
 Ud nu i hans hulde Røst:

Seer dit forhen blinde Øie nu engang sin Skaber dog?
 Har det endelig da lært at tyde dette stumme Sprog?
 Finder det i Blomsterflokkens Glands, i Fuglens muntre
 Sang,

Kildens Røst, i Skovens Svale, Vindens Pust og Solens
 Gang,

Tidens gamle Runestene, Bardeharpens høie Lyd,
 Skialdens Sang, den Vises Grublen, Heltens Daad og
 Qvindens Dyd,

Ikke blot en Glands, som slukkes, ei et Liv, som
 dræbes brat,

Men en evig Dag, som bryder selv igiennem Gravens Nat?

Men en Hær af lyse Straaler, funklende fra Pol til Pol,

Som i sikker Retning samles i en skøn Forenings-Sol?

Skuer du din Skabers Finger, som i Alting peger frem

Og hver Aand, som opad stræber, viser til sit rette Hiem?

Saae du, da den tykke Taage fra dit kiække Øie faldt,

At for sig er Alting Intet, men i Alt er Alting Alt?

O, da læg din ringe Mede, kast den hurtig fra dig her;

Fisk du ikke meer skal fange, du skal fange Mennesker.

PAULUS.

I de hede Middagstimer Ynglingen i Staden gaaer.
 Skyggen søger han forgieves; hist en gammel Kirke staaer.
 For i Kølning at forfriskes, træder han i Kirken ind,
 Og den høitidsfulde Hvælving taler mægtig til hans Sind.
 Alt er som i Graven stille, det i Dag er Søndag ei;
 Hist en Krands om Daaben finder han endnu af
 visne Mai.

Giennem broget Vindve Solen skinner paa den hvide
 Steen,
 Som med Munkeskrift bedækker gamle Ridders muldne
 Been.

See, da smeltes ham hans Hierte; Længsel føler han
 og Haab:

»Er som Barn jeg ikke viet til min Gud i denne Daab?

»Var det ei for Altret atter, jeg mig fromt med ham
 forbandt,

»Og hvor ofte kom jeg siden, mens de vilde Dage svandt?

»Mellem Støi og frække Sværme spotted jeg paa Daar-
 skabs Bud

»Ofte disse hellige Skikke, ja det Helligste: min Gud!«
 Meer ham Taaren ei tilsteder, Ruelsen ham byder: ti!
 Hist paa Altret ligger Biblen, og hans Øine see deri;
 Og de Ord, han læser, tyde fuldeligt hans Tilstand nu,
 Thi det er et venligt Varsel: »Saul, hvi mig forfølger du?«
 Da med kraftig Anger kaster han paa Knæ for Altret sig:
 »Nei, du Himmelske!« han raaber, »jeg vil ei for-
 følge dig.

»Dig, hvem jeg i Livet hylder, i Naturen, i Bedrift,

»I de gamle Skialdesange, i den vise Hednings Skrift,

- »Skulde jeg dig ei tilbede, Herre! hvor du straalers ned
»Faderligst, i reuest Lue, kaldt af Jesu Kiærlighed?
»O, tilgiv min fordums Letsind! see, jeg lyder kiæk
dit Bud!
»Jeg vil elske, jeg vil virke, jeg vil døe for dig, min Gud!«

JOHANNES EVANGELIST.

Hvad er det hist, som ringer?
En Aftenklokke dybt i Skoven klinger;
Saa længsel- og saa veemodsfuld den klager,
Og fierne Fielde blaae dens Lyd gientager.
Dybt mellem Skovens Kroner
Den lokker mig med sine Sølvtoner.
Her maa jeg vist den søge,
Ved Bækken, mellem disse gamle Bøge.

I Solens Aftenluer
Et aabent, rødt Capel jeg hisset skuer.
Igiennem rene Blaa saa sødt til Himlen
Dets Klokke sender op sin dumpe Bimlen.
Med høie Liliestængler
Det prydet er, og friske Rosenhængler;
Og Bækken rundt sig slynger
Om Altrets Fod, og fromt sin Psalme synger.

Paa Altret op er stillet
Det hellige, betydningsfulde Billed:
Jeg seer paa sorten Kors sig ynksomt bøie
Den hulde Jesus med sit brystne Øie.

Nu Kilden meer ei murrer,
Og Klokken tier, Turtelduen kurrer;
En Eremit fremtriner
I lange Klædebon med blide Miner.

Er det med Jammerklager
En Olding graa, som Verden nu forsager,
Som Nag har qvalt, som er andægtig bleven,
Og angre vil den Synd, han har bedreven?
O, nei! jeg henrykt skuer
En Yngling skøn, hvis fromme Øie luer;
Afmægtig ei han bæver,
Med Kraft sin Haand mod Himlen høit han hæver.

Glat er hans hvide Pande,
Paa den har Lasters Præg ei kunnet stande.
Hans Kind er frisk, en Jomfrurose lukket,
Som Lysters Gift ei falmet har og dugget;
Hans dybe Blik ei skiælver,
En rolig Bue sig om Øiet hvælver.
Hans Haar i gyldne Strømme,
Som Straaler skilt, fra runde Tinding svømme.

Hans hulde Stemme lyder:

- »Min Jesus! ene du mit Hierte fryder.
- »Her bygged jeg dit Huus, her kan jeg vanke,
- »Hvor ingen Larm forstyrrer fromme Tanke.
- »Kun da jeg roligt hviler,
- »Naar ved dit Bryst jeg i dit Øie smiler,
- »Naar i dets milde Luer
- »Din Miskundhed, din Kiærlighed jeg skuer.

»Du gaaer mig tidt i Møde,
 »Min Jesus! thi du opstod fra de Døde.
 »Din Elskov Alt omfatter,
 »I hvert et Øieblik du fødes atter.
 »Kun Tiden og Naturen helligt maler
 »Det store Ziffer, som din Glands udtaler;
 »Selv i mit Hiertes Kammer
 »Er du det Lys, det fromme Lys, som flammer.«

 TRANSFIGURATIONEN.

Yndig er en Aftenvandring
 Under dunkle Skovetop;
 Men nu vil jeg til Forandring
 Stige did til Bierget op.
 Her alt Skyggen længe dækker
 Dalen med sin Vinge bred;
 Men hvor Bierget høit sig strækker,
 Er ei Solen gaaet ned.

O, hvor herligt saa at stande!
 Taagen skiuler Skov og By,
 Men om Fieldets rene Pande
 Svæver ingen Taagesky.
 Rask endnu, saa let, saa tapper,
 Som en Steenbuk, som en Vind!
 Nu ad Klippens Kæmpetrapper
 Svang jeg mig til Biergets Tind.

Ja, her nærmer jeg mig Himlen,
Her er Stiernen bedre seet.
Hisset synker Jordevrimlen,
Jeg mig føler en Prophet.
Helligaand, hvem mine Læber
Nævner alt for mat med Ord!
Her du for den kiække Stræber
Viser dig forklaretstor.

Ei i Tordenskyens Bragen,
Som paa Sinai, med Blink,
For en Flok, som uopdragen
Misforstod kun dine Vink:
Mild jeg seer paa Firmamentet
Dig i Lysets Klædebon;
Haabs-, Erindrings-Testamentet
Engle bringe med i Haand.

Hisset Moses med det gamle,
Med Forgangenhedens Sprog;
Her sig Fremtids Blade samle:
Evangeliernes Bog.
Dette Skrift Elias bringer,
Som blev salig uden Død,
Som sig svang paa Kraftens Vinger
Til sin Gud fra Jordens Skiød.

End for svag er du, min Vinge!
End jeg gaaer i Støvets Ham,
End kan jeg mig did ei svinge;
O, men synke meer, var Skam!

Vel, saa skal mig Klippen bære,
Hytten, nær den rene Sne;
Her er saare godt at være,
Her kan jeg Gud Herren see.

DEN HELLIGE NADVER.

Hvor flygted du, venlige Aand,
Som strakte til Himlen din Haand,
Sødt baaren
I Vaaren?

Til Skov og Grotte staaer ei meer din Hu;
Der er saa dødt, der er saa vandkoldt nu.

Ingen hulde Blomster meer!
Barnligt ei Naturen leer;
Bleg og guul hun viser sig,
Skranten og frugtsommelig.
O, men see den modne Frugt,
Hvor dens Kinder rødme smukt!
Af den matte Moders Skiød
Tager jeg dig, Glut saa rød!
Glemmer hende over dig,
Thi din Vellugt tryller mig.

Runkne Træ! som du, jeg staaer
I den store Urtegaard,

Trænger magtesløs, som du,
 Til en jordisk Næring nu
 Kom! forny den svundne Saft,
 Giv mig atter Marv og Kraft!
 Ydmyg, mens jeg nyder dig,
 Knæler jeg, en Plante liig;
 Føler mig et Fnug, et Støv
 Mellem dine visne Løv.

Hvor du qvæger, milde Rod!
 Jeg fik atter Liv og Mod.
 Som du hæved dig i Kraft,
 Hæver mig din sunde Saft.
 Store Kredsløb! Intet deelt,
 Alt omfavnet til et Heelt!
 Store Legem! ak, af dig
 Har en Mundfuld styrket mig.
 Lifligt var dit Himmelbrød —
 Men hvi er din Skønhed død?

Stille! Hvilken Sødme!

Hvilket Skiær i den gustne Natur! hvilken Rødme!
 Hvilken Anelse hæver den mørke, den modfaldne Tanke?
 Hvad titter, hvad rødmer, hvad leer bag den bug-
 nende Ranke.

Skønne, saftsvulmende Drue!

Du livner den kolde Natur med din Lue.
 De vægtige, funklende Lokker du ryster.

Smilende Viin!

Purpurrubin!

Med Andagt i blinkende Kalk jeg dig kryster.

Den Engel, som i Vaaren smilte,
Som lumre Sommer lærte flye,
Som i de dunkle Skygger hvilte,
Her funkler i en Purpursky.

De milde Blus, de svale Bølger,
Den lette Æther, Vaarens Ven,
Det Blomsterflor, som Jorden dølger —
Alt finder du jo her igien.

Det Haab, du har i Vaaren fundet,
Blev mat i Sommer, meer i Høst;
Lidt efter lidt det var forsvundet,
Og Tvivl kun ængster nu dit Bryst.

Da Himlen sig fra Jorden skilled,
Da sank din Aand igien til Jord.
Det himmelske, det rene Billed
Ei længer i dit Hierte boer.

Det Barnlige var længst forsvundet;
Nu gaaer du bleg mod Jorden bukt.
Med Høsten har du dig forbundet,
Og ædt af giftig Kundskabs Frugt.

O drik! at du kan atter glemme,
Hvad koldt kun Hovmod lærte dig!
Da vaagner atter Livets Stemme,
Da seer du atter Himmerig.

Hvis ei du vorder Barnets Lige
Og bryder Stoltheds kolde Pagt,
Da seer du aldrig Himmerige.
Det har din hulde Frelser sagt.

Tag Kalken i de fromme Hænder,
Som stivnes i den kolde Høst;
Den blide Engels Kys da tænder
Vist atter Vaaren i dit Bryst.

Din siunkne Tro paa ny fremluer,
Dybt i din Barm den fæster Rod.
Drik, medens du til Himlen skuer,
Thi det er Jesu sande Blod!

JUDAS ISCHARIOTHES.

(Egennytten og Fortvivlelsen i den sildige Høstnat.)

[JUDAS.]

Skulde jeg slig Konning ære?
Nei, jeg er ei længer ung;
Det vanærer mig at bære
Denne lidetfyldte Pung.

Dine vilde Phantasier
Skal ei længer nytte dig.
Bort, I Ungdoms Sværmerier!
I skal ikke fængsle mig.

Hvad er Ord? En Lyd, som svinder.
Hvad er Dyd? Blandt Ord et Ord.
Hvad er Gud? Et Glimt, som blinder.
Hvad er mit? Den rige Jord.

SATAN

igiennem Stormen.

Hvad er Fuglen meer, end Krybet?
Hvad er Æthren meer, end Muld?
Hil dig, Søn! søg du kun Dybet;
Dybet flammer rigt paa Guld.

JUDAS.

Hvad var det? Søn blev jeg nævnet!
Hvo var det, som for mig stod?
Jesus! ved dit ringe Levnet,
Feberagtigt blev mit Blod.

Men min Frygt jeg kiæk vil døde,
Ei jeg kysser meer din Søm.
Bedre Drik og bedre Føde
Jager bort hver Feberdrøm.

Hen til Jordens rige Vise
Vinker Mynten mig, saa rød;
Den mig bedre vil bespise,
End du med dit Himmelbrød.

Jeg mig skammer for din Naade,
Frygter ei din Arm saa lam.
Flux jeg vil dig nu forraade,
Saa aftvætter jeg min Skam.

SATAN

med vild Latter.

Hunrig Luften sig har hvælv
Rundt om Jordens fede Dal.
Hvad er Himmel imod Helved?
Hvad er Glæden imod Qval?

JUDAS.

Rædsomt Stormens Vinge bruser,
Stiernen rød paa Himlen staaer,
Fæle Hviin i Gierdet suser,
Mens til Caiphas jeg gaaer.

SATAN.

Sorte Engle, hen I brage
Over midnatsdunkle Jord!
Naar han kommer bleg tilbage,
Vil vi synge ham et Chor.

JUDAS.

Længer ei jeg nu skal trænge.
Det er skeet, det er fuldbragt!
Denne Pung med blanke Penge
Vidner om min nye Pagt.

DE SORTE ENGLE.

Vee dig! Vee! hvad har du vovet?
Vee! hvad har du overtraadt?
Ham, som du saa varmt har lovet,
Ham, ham har du nu forraadt!

JUDAS.

Rædsomt Stormens Vinge bruser,

Stiernen rød paa Himlen staaer,
Fæle Hviin i Gierdet suser,
Mens fra Caiphas jeg gaaer.

DE SORTE ENGLE.

Stormen har sit Glavind draget.
Stormen var det stærke Riis,
Hvorned Adam blev udjaget
Af sit skønne Paradiis.

Stiernen, som saa rød er blevet,
Er den blodige Rubin,
Som for Beltsazar har skrevet:
Mene Tekel Upharsin.

JUDAS.

Vee mig! Vee! de skarpe Tiørne
Saare mig i dunkle Nat.

DE SORTE ENGLE.

Mindes du de vrede Biørne,
Som Elisa hevned brat?

JUDAS.

Ha, jeg flygter! Himlen vredes.
Ha, jeg flyer dig, Stierne rød!

DE SORTE ENGLE.

Cain gjorde ligeledes
Efter Abels lumske Død.

JUDAS.

Ti, du Nattens vilde Hvinen
At til Gud jeg bede kan.

DE SORTE ENGLE.

Mindes du i Helvedpinen
Bønnen fra den rige Mand?

JUDAS.

Ei jeg vil mig meer formaste,
Pungen kaster jeg i Dynd.

DE SORTE ENGLE

med Skoggerlatter.

Judas! kan du ogsaa kaste
Bort din skammelige Synd?

JUDAS.

Havet bruser, Storme tude,
Himlens blege Dødning leer.
Det er ude, det er ude,
Der er ingen Redning meer.

*

*

*

Vaade Piil i Nattens Taage svaier,
Dybt den visne Green mod Jorden vaier,
Som sig hæved før saa grøn, saa let;
Nattens Magter harmes ikke længer.
Helved kræver ikke meer sin Ret:
Blegt og blodigt brystne Legem hænger.

GETSEMANE OG GOLGATHA.

Ei længer Druens Purpur luer,
Den milde Himmels sidste Smil.
Hvorhen det matte Øie skuer,
Det træffer Saar af Dødens Piil.
Den kolde Dugg, som Skoven væder,
Paa gule Løv med Zittren staaer;
O, Jesus! det er dig, som græder
Udi den visne Urtegaard.

Hvor er den Ild, som venligt ulmed?
Er den bag vaade Grene slukt?
Hvor er det søde Blod, som svulmed?
Som funkled i den klare Frugt?
Umaadelige Bægre bramme
Blandt Skaren, ryggesløs og vild;
Thi brænder nu med Helved-Flamme,
Hvad før har smiilt som Himmel-Ild.

Den hulde Blomst de snart mon glemme,
Dens Himmelvink de ei forstod.
De overdøved Hiertets Stemme,
Drak ryggesløse Druens Blod.
Din Godhed, Skaber! og din Naade
Den store Sværm ei skøjnte paa;
Med Haan den Alt med Fødder traade,
Og spotter nu de visne Straae.

Derfor paa disse skumle Steder,
Ved denne nøgne Tornehæk,
Medlidende Natur! du græder

I Kedrons veemodsfulde Bæk.
Ei for dig selv din Taare strømmer;
Nei, for den hele stolte Slægt
Den bittre Kalk du taust udtømmer,
Og bugner under Korsets Vægt.

For til Opmærksomhed at drive
Den Flok, der ei din Skønhed saae,
Du lader dig af Torne rive
Og Haglens blege Bøddler slaae.
At Døden hver en Fryd begraver,
At evig Glands kun hist er til,
Det viser du, mens du tillaver
Det store Vinterskuespil.

Du vender dig med blege Kinder
Fra de fortabte, blinde Faar.
Medlidende, din Taare rinder,
Og høit du sukker, mens du gaaer.
I Sneen dine Kinder blegne,
Hvor Rosen lued før saa smuk,
I Regnen dine Taarer segne,
I Stormen dør dit sidste Suk.

Ja, Jorden i sit Sørgeklæde
Gientager aarlig Jesu Død:
Høit Englene fra Skyen græde
Af Medynk over Livets Nød.
Den stærke Storm dig, Himmel! hevner,
Fordi man yttred Haan mod dig.
Som Templets Forhæng vældigt revner
Den frosne Jordbund ængstelig.

Det skyller ned med isne Vande,
Og reent udslettes Livets Fied;
En eneste, uhyre Pande
Bedækker store Rettersted.
Og bladløs staaer blandt nøgne Stene,
Hvor Vaarens Glands længst iled fra,
Det sorte Træ med tørre Grene,
Som Korset hist paa Golgatha.

DISCIPLENES JUBELHYMNE.

Vi vil ei forsage!
Som de fagre Dage
Jesu Liv henrandt.
Vintertiden kommer,
See, den skønne Sommer
Blegned, og forsvandt.
Torn og Stub for Blomst og Knop!
Men det tykke Forhæng revned,
Tiden har ham hevnet.

Satan vældigt kæmper,
Lyset tidt han dæmper,
Men det dræbes ei.
Høit mod Himlens Buer
Snart i andre Luer
Søger det sin Vei.
I sin Død, saa hellig sød,

Stiger det, som Morgenrøden,
Seirer selv i Døden.

Med andægtigt Øie
Blikket hen vi bøie
Paa den store Tid,
Da den hulde Naade
Ned til Jorden traade
Som en Yngling blid.
Yngling skøn! du varst Guds Søn;
Derfor er vor Trøst, vor Ære
Nu dit Navn at bære.

Korset, som du slæbte,
Ei din Guddom dræbte
I sin bittre Favn.
Hvad som ei kan fødes,
Det kan aldrig dødes,
Evig er dets Navn.
Himmel-Ild, veldædig, mild!
Briste kan dit svage Kammer;
Men din Lue flammer.

Spredt blandt Jordens Vrimmel,
Blev dit Lys, o Himmel!
Samlet i din Ven.
Da hans Læber isned,
Da hans Hierte visned,
Spredtes det igjen;
Men den Barm, saa huld og varm,

Ak! som kunde Alt forbinde —
Der var Himlen inde.

Derfor ned vi bøie
Her med hævet Øie
Dybt det stolte Knæ,
Strække vore Hænder,
Medens Taaren brænder,
Mod dit visne Træ.
Bleg og hvid i Dødens Strid,
Viis, Natur, i Martyrnøden
Jesu Ro i Døden.

Blus, I Roser røde!
Jesus aldrig døde.
Smil, du Himmel blaa!
Styrter ham til Fode!
Jesus er det Gode,
Det kan ei forgaae.
Uforsagt mod Helveds Magt!
Giøglespil er Satans Vælde,
Den kan ei os fælde.

Lad da Medgang smile,
Lad da Modgangs Pile
Tørne mod vor Barm;
Lad da Somren lue,
Lad da Vintren true
I sin bistre Harm;
Lad da brat i Mulm og Nat
Livets skønne Tider blegne!
Gud er allevegne.

Naar Naturen isner,
Selv naar Tiden visner
Uden Blomst og Lyst,
Dog hans Smil vi skuer,
Dog hans Elskov luer
Inderst i vort Bryst.
O, der staaer en evig Vaar;
Paradiset, længst forsvunden,
Der er atter funden.

Midt i Vintrens Ørke,
Mellem Iis og Mørke,
Knyttedette Baand.
Inderligt vi brænde;
Han vort Hierte tænde
Med sin Helligaand!
Du est nok, vor lille Flok!
Af dit Frø i nøgne Mose
Spirer Fremtids Rose.

PAASKE.

En bedre Fremtid Himlen lover:
Det er ei Død, kun Hvile blid;
I Graven trætte Legem sover,
Udmattet af den sidste Strid.
Da Engle sig fra Luften svinge
I Sneens Dragt til Graven ned,

Og dække den med deres Vinge,
Og sætte sig omkring dens Bred,
For selv den strenge Kuld at tvinge
Ved Favnetag til Skaansomhed.

Og til de Sørgende de siunge:

»I Elskelige! græmmes ei;
»Snart blomstrer frem igjen den unge,
»Den hellige, den lyse Mai.
»Den Evige dig ei forlader,
»Du seer ham atter, før du troer;
»Han foer til Himlen, til sin Fader,
»Han stiger atter ned til Jord.
»Snart Blomsten sig i Duggen bader,
»Og taler henrykt uden Ord.

»Og ofte vil tilbagevende
»Et Sindelag, som Vaaren skönt.
»Den værste Storm og Kuld faaer Ende,
»Og Solen farver Græsset grønt.
»Som Rosen, da vil Kiærligheden
»Udfolde sig til Livets Trøst;
»Paa Jettekampen følger Freden,
»Paa bitter Smerte søde Lyst,
»Og evig blomstrer, som et Eden,
»Uskyldighed i Godheds Bryst.«

PINDSE.

Saa staae vi nu i Vaaren da, den samme,
 Hvorfra vi udgik! Det er atter Vaar.
 Med Seier straalér Kiærlighedens Flamme
 Og endt er nu det lille Jordens Aar.
 Det hvide Vinterslør Maria hæver,
 Som over hendes Rosenansigt hang.
 Nu siunger Nattergalen, Løvet bæver,
 Og brat forstummer dristig Skialdesang.
 O, I som nylig hørte Skialden siunge!
 Miskiender ei den fromme Phantasie;
 Thi taler hver Discipel ei sin Tunge?
 Og fik han ei sit eget Sprog, som I?
 Han følte paa sin Isse Luen flamme,
 Begeistring løste ham hans Tungebaand.
 Forskielligt Jordens matte Læber stamme,
 Mangfoldig viser sig den Helligaand.
 Her Baldur har forenet sig med Braga,
 Med Billeder udsmykket Tidens Muur;
 Og gierne, Jesus! sig din hellige Saga
 Forened med den hellige Natur.

FORTRØSTNING.

Til Henrik Steffens.

Naar eensom og alene
 Jeg giennem Landet gaaer,
 Og for de gamle Stene
 Med barnlig Andagt staaer,

Og paa den Troskab tænker,
Der kraftig ind dem gav,
Taknemlig, uden Lænker,
At pryde Heltens Grav;

Naar under Kirkens Bue
Jeg stander høit omhvalt,
Og seer den fromme Lue,
Der har beseglet Alt,
Hvorledes Alt forfalder,
Hvorledes sørgelig
Den fromme Manddomsalder
Bag Støvet skiuler sig;

Naar da jeg bleg har fundet,
At Kraften længst gik ud,
At Fromhed er forsvundet,
At Faa kun troe paa Gud;
Naar da jeg hen vil ile
Udi din Favn, min Ven!
For ved dit Blik at smile,
Og hente Kraft igien;

Og naar da nu jeg finder,
Du est der heller ei,
At sørgende Kiærminder
Kun blaane paa min Vei,
At Intet mig omgiver,
Som støtte kan min Fod;
Naar nedtrykt da jeg bliver,
Og taber plat mit Mod:

Da giennem Buskens Gitter
Hun trænger ind til mig,
Og rækker mig sin Cither —
Og jeg er lykkelig.
Hver Fryd da frem jeg qvæder
Hen i mit dunkle Ly,
Og alle svundne Glæder
Omringe mig paa ny.

TIL CAMMA RAHBK.

Paa hendes Fødselsdag, den 19de October 1804,
i et Exemplar af Schlegels Spanisches Theater.

At det er gaaet dig, som mig, Veninde!
At denne Slud og disse kolde Vinde
Dit Ønske lokker tidt til Syden ned;
At Kraften i de norske Kampefelde
Du ønsker blandet med den Herlighed,
Der blusser frem i Sydens Blomstervælde:

Det kan vist ingen Dannemand fortryde,
Og meget mindre grusom dig forbyde,
At kunstigt i din Blomsterurne du
En sielden sydlig Blomst med Glæde planter,
Naar Stormen raser her i al sin Gru,
Naar Livet fryser, og Naturen skranter.

Snart svøber mørk og graadfuld Vinterdagen
 Det store Liig ind i sit store Lagen,
 Og Stormen orgler frem et Sørgechor;
 Men lad Naturen rædsomt sig forvilde,
 Du drager fra det sørgelige Nord
 Til Dantes Lund, Petrarcas varme Kilde.

I Vest for disse skønne, blide Steder
 Et Land sig strækker, som Naturen klæder
 Med Purpurtæpper, med Smaragd og Guld.
 To Templer reise sig i denne Zone,
 Som Sanggudinden bygged elskovsfuld,
 Eet for Cervantes, eet for Calderone.

En sielden sindrig Smed, Hefaistos' Lige,
 Høit i Germaniens udstrakte Rige,
 En Sølvnøgle glat, med gyldne Lag,
 Har smedd det til den ene Dør, Veninde!
 Modtag den af din Ven paa denne Dag,
 Indflettet med en lille blaa Kiærminde.

JULEVISE.

I Dag nu for næsten to tusinde Aar
 Da laae i den lune, den sydlige Vaar
 De venlige Hyrder paa Marken og saae
 Til funklende Stierne paa Himmelens Blaa.

Hver Hyrde, saa kraftig og munter, som varm,
Sad med sin Hyrdinde ved kiærlige Barm,
I Maaneskin sad de, ved rislende Bæk,
Og plukkede Himbær af bugnende Hæk.

Men svulmende Himbær, skøndt afplukket nys,
Var Intet dog mod de livsalige Kys,
De venlige Haandtryk, de kiærlige Blik,
Som alt de imellem af Pigerne fik.

Saa laae de og spøjte, uskyldigt og frit,
Og leged, og snakked, og kyssed saa tidt,
Og dandsed i Maanskin, og tumled sig om,
Til Englene til dem fra Himmelen kom.

Ak! meget forandres i to tusind Aar.
Her Vinter det er, naar i Syd det er Vaar.
Vi er ingen Hyrder. Den bidende Vind
Har drevet fra Marken til Stuen os ind.

Forsvundet er længst det idylliske Liv.
Nu staar Cavaleren for Damen saa stiv,
Og Damen er knibsk paa Anstændigheds Bud,
Og saaledes gaaer det, Dag ind og Dag ud.

Men reent dog Naturen fornægter sig ei,
Tidt vender den om paa vildfarende Vei,
Og een Gang om Aaret den gottes sig ret,
Og løsriver Stivhedens trange Corset.

Og det er om Julen; da byder den Lyst
Ved Mindet om Hyrden ved Kiærligheds Bryst,

Da giemme vi Bæltet, som fængslede nys
Den frygtsomme Pige, og faaer os et Kys.

Af Kiærlighed bragt til Fortvivlelsens Top,
Vi flygte bedrøvet, og hænger os op;
Og Glutten fortryder sin Grumhed paa Stund,
Og afbider Strikken med blussende Mund.

Da sætte vi os om Forundringens Stol,
Liig Straaler omkring den velsignede Sol,
Og undrer os over fordærvede Skik,
Og al den Forkeerthed, i Fior vi begik.

I Mangel af Maane vi nøies med Lys,
Med Brænde bortfjerne vi Vinterens Gys,
En Harpe maa gielde for rislende Bæk,
Og Viinflasken bøder paa Bærret i Hæk.

Og saa er vi Hyrder, saa trykker vor Arm
De søde Hyrdinder til bankende Barm.
Uskyldighed kommer fra Himmelen ned,
Og seer paa vor Glæde, og glædes derved.

VAHL.

Dækker Graven, grønne Urter smaae!
Eders Ven, som elskte jer saa saare,
Han er død. O, ryst fra Himlens Blaa,
Høie Gran! din tunge Veemodstaare.

Hvide Rose med det blege Smiil!
Sødt indslyng dig med den friske røde;
Vinder eders Krands omkring den Døde!
Duk dit Hoved dybt, og græd, o Piil!

Smaae Violer, hulde Børn, som sødt,
Medens Foraarsvinde venligt lufte,
Under Græsset, svalt og luunt og blødt,
Staaer, og see saa fromt til Gud, og dufte:
Samler eder ved hans Hovedsteen,
Lampen liig, som under Gravens Bue
Brænder for den Dødes trætte Been
I en dødligblaa, men hellig Lue!

Eders Elsker havde intet Guld,
Uden Pryd var Kistens sorte Tilie.
Gyldne Gyldenlak! vær du da Guld;
Vær du Sølv, du sølverhvide Lilie!
Slyng hans Navn, han var en Blomst, som du,
Reen, uskyldig, elskovsfuld og stille;
Kraftig var hans Aand, og blid hans Hu.
Hvide Lilie! lad din Taare trille.

Flora! du, som hist i Østens Hiem
Har din rigelige Blomsterbolig!
Drag fra Østen, gak for Graven frem,
Hvor din Ven i Norden slumrer rolig;
I dit Fyldehorn tag Urter med
Rundt fra alle Jordens grønne Skove,
Strø dem yppigt paa hans Hvilested,
Smiil, og græd, og ønsk ham sødt at sove.

Hædre saa din Offerpræst! Hans Villie
 Ene var, at blive Flora kjær.
 Gud, som klæder Markens sorgfri Lilie,
 Klædte ham, imens han vandred her.
 Stille var hans Liv, kun Faa ham kiendte,
 Skøndt Europa lydt gientog hans Navn.
 Trofast dog han sin Gudinde tiende.
 Flora! tryk din Elsker i din Favn.

Ei til Mennesket, men kun til eder,
 Spæde Blomster! Skialden sig har vendt,
 At hvert Foraar fromt I tilbereder
 Eders Ven et herligt Monument.
 Eviggrønt, o Vahl! og Granbar vinde
 Hver en Vinter om din Urne sig;
 Men med Vaaren, Jordens Elskerinde,
 Hundred tusind Blomster favne dig!

TIL CALLISEN.

Siunget af hans Lærlinge, da han fratraadte Embedet.
 Den 29de Marts 1805.

Asklepios sad i Olympen, og saae
 Medynksom til Menneskets Smerte;
 Den gienlød fra Jorden i Ætherens Blaa.
 Da rørtes hans himmelske Hierte.

Han svang sig fra Fieldet med omvundne Stav,
Og fløi i sit flagrende Klæde;
Da saae han saa mangel en nykasted Grav,
Og hørte de Smaabørn at græde:

»Vor Fader er borte, vor Moder er død;
»Nu har vi slet Ingen tilbage.
»Selv kan vi ei kæmpe mod Jammer og Nød;
»Vi ere for smaae og for svage.«

Da svulmed den Vældiges himmelske Bryst,
Han raabte med faderlig Harme:
»Skal Pluto da ustandset nyde sin Lyst
»Ved Døden, som qvæler de Arme?«

Da søgte han efter den sindrige Aand,
Som kiæk kunde Døden bestride,
Og magisk gienbinde de løsnede Baand,
Til Under for Jorden hiin vide.

Og som nu den Himmelske svæved omkring,
En Præst sig at finde paa Jorden,
Da standsed hans Vinge sit vældige Sving,
Da, Elskte! han saae dig i Norden.

Han saae i dit Øie, det funkled med Ild,
Besindighed stod i din Mine;
Han saae i din Barm, og den aabned sig mild
Af Medynk for Brødrene dine.

Da gav han dig henrykt sin hellige Stav,
Og tog dig i Armen, og iulte.

Fælt hylede Døden fra revnede Grav,
Men saligt Hygea nedsmilte.

Asklepios foer med sin kaarede Ven
Fra undrende, studsende Thule;
I Skoven hos Chiron han standsed igien,
Ved Oldingens hellige Hule.

Den dæktes af Urter og qvægende Frugt,
Den krاندstes af Blomsterne vilde;
Men inderst i Hulen sad Gubben saa smukt
Ved Sundhedens rislende Kilde.

Han lærte dig kiende hver hemmelig Kraft,
Som voxer i Field og bag Hække;
Han lærte, med Urternes krystede Saft
Den ringlende Beenrad at skrække.

Da, Callisen! blevst du beundret og stor
Ved Arnen, i Leirenes Telte;
Og hele Europa saae hen mod vort Nord:
»Har Danmark saadanne Helte?

»Vi veed, det har Kæmper, som, tordnende frem,
»De Levende Døden kan give;
»Men Vee, hvis desuden det ogsaa har dem,
»Der bringe de Døde til Live!«

Dit Rygte udfoldede fiernt sig, som nær;
Thi skalst du en Egekrands bære!
Du lærte det undrende Folk, hvad det er,
At gjøre sit Fædreland Ære.

Nu dine Disciple saa tæt om dig staae,
 Og skuer i dig et Exempel,
 Hvordan man bør hædret og elsket og graa
 Forlade det sørgende Tempel;

Og sværge dig helligt ved Alteret her
 Med høi og med bævende Stemme:
 At gaae i dit Spor, og at vorde dig værd
 Og aldrig dit Minde at glemme.

ISLAND.

Island, hellige Ø, Ihukommelsens vældige Tempel,
 Hen til din fiernede Kyst vifte Gud Bragi min Sang!
 Altid en kraftig Ild udvikled din skinnende Fieldiis,
 Bredt det bølgende Hav freder om Oldtidens Aand.
 Der iblandt Askurs Æt fremblomstred de herligste
 Skialde;

Er ei i Nordens Natur Hekla som Genius størst?
 Aand og Natur sig forened, og vist ei hændelsesviis
 Bygged et Tempel sig der Saga med Griffel og Skiold. —
 »Men Aarhundreder svandt, og det Skum, som ruller
 i Taage
 »Fra den besqulpede Bred, møder fra Island kun nu.«
 Daare! vend dit Blik, og hvis det kan stirre mod Solen,

Vend mod Italia det, hør af det undrende Folk:
 Helten af bristende Marmor staaer atter op fra de Døde,
 Thor med sin Hammer har vakt Grækernes Guder
 til Liv.

EWALD.

Ewald! naar dig jeg mindes, da mørknes mit Øie
 med Taarer;

Rosen med nagende Orm falmet paa Heden jeg seer.
 Skiebnen satte den hen i Lyng, og den drivende
 Regnsky

Skienkte den, sparsomt kun, enkelte qvægende Stænk.
 Kroget da skød den sig frem, halvvisnet sank den
 mod Jorden;

Endnu dog uskadte en Knop stod paa fortørrede Stilk.
 Nornen i søverbølgende Klædebon foer over Heden,
 Saae den ved Midnattens Lys qvalt mellem Tidsler
 at staae.

Sødt hun da smilte; men klar stod i Øiet en funkende
 Taare,

Taaren paa Knoppen nedfaldt tung, og den aabned
 sig brat.

Og til Forundring en Rose sig herlig udfolded i Purpur;
 Endnu de seneste Aar qvæger dens liflige Skiær.

Ewald! stor var din Aand; skiøndt lænked' de lam-
 mede Hænder,

Herlige Toner dog steds lød fra den bævende Stræng.
 Ret som Idunna du sad, i en Jotuns goldeste Field-
 kløft,
 Fængslet, med Taarer paa Kind, Æblerne skiult i
 dit Skiød.

O, betydningsfuldt var dit Liv, du salige Martyr!
 Stærke Laocoon du med det omsnørede Bryst!
 Stor var Slangen og grum, som ompændte de kæm-
 pende Muskler,
 Midgardsormen det var, Jordens omringende Qval.
 Hellige Skiald! din Død var Baldurs: den grusomme
 Skiebne
 Slukked i taagede Tid Fromhedens reneste Ild.

VAAREN.

Alnaturen er nu kun en andagtjublende Kirke,
 Kiærlig den hellige blaa Hvælving omfavner Alt.
 Fromt Smaablomsterne parviis her i de grønlig Stole
 Sætte sig, Række ved Rad, pyntet i Helligdags-Dragt;
 Og i det dunkle Chor synger Fuglen sit høie *Te Deum*,
 Zephir, den Helligaand, venlig omsvæver det Alt,
 Byder hvert Blomster i Ydmyghed ned sig til Jorden
 at neie

For den Almægtiges Navn. See, hvor de adlyde fromt!

GRAVMINDE.

Juli 1805.

Umærket som en stille Blomst du stod,
 Du lued ei med Rosens Purpurblod,
 Og ei med Liliens Skiær, det hulde, hvide;
 Men yndig, som en grøn, beskeden Urt,
 I Skyggen frem du voxte reent og puurt,
 Og Alle kaldte dig den Venneblide.

Du blev ei brudt; men til dit svale Ly
 For Solens Hede saaes Hyrdinder tye,
 Og qvæged Øiet i dit kiærligt Grønne.
 Som en Reseda, uden ydre Glands,
 Men sød og liflig for den indre Sands,
 Enhver dig elsked for dit indre Skønne.

Et langt og sundt og venligt Liv du nød,
 Sig ingen Storm i dine Blade brød,
 Du visned smilende, nu sødt du sover.
 Mildt Herren tog det Liv, som mildt han gav;
 Nu dufter Natviolen paa din Grav,
 Og Nattergalen synger ovenover.

HIEMVEE.

Halle. Efteraaret 1805.

Underlige Aftenluft!
 Hvorhen vinker I min Hu?
 Milde, lune Blomsterdufte!

Siig, hvorhen I bølge nu.
Gaaer I over hviden Strand
Til mit elskte Fødeland?
Vil I der med eders Bølger
Tolke, hvad mit Hierte dølger?

Matte Sol! bag Biergets Stene
Luerød du daler ned;
Og nu sidder jeg alene
I min dunkle Eensomhed.
Hiemme var der intet Field;
Ak! saa er jeg ude vel,
Skal i Nat ei barnligt blunde
I min Herthas grønne Lunde.

Norges Søn! jeg vel kan mindes,
Du har sagt med smeltet Bryst,
At i Hiemmet ene findes
Rolighedens stille Lyst.
Schweizer, som paa Klippen boer!
Du har talt de samme Ord.
Selsom Længsel drev med Vælde
Eder til de vante Fielde.

Troer I da, kun Klippen ene
Præger sig i Hiertet ind?
Ak! fra disse nøgne Stene
Vender sig mit bange Sind.
Synger Granens, Fyrrens Lov!
Hvor er Danmarks Bøgeskov?
Gustne Flod, som mat sig krummer,
Dysser ei min Siæl i Slummer.

Hiemme rinder ingen Floder
 I en sid og leret Grav;
 Livets Kilde, Glædens Moder
 Breder sig, det sølvblaa Hav,
 Slinger sig med venlig Arm
 Om sin Datters fulde Barm,
 Og ved Blomsten sig forlyster
 Paa Siølundas unge Bryster.

Stille! stille! hisset gynger
 Baaden mellem Siv og Krat;
 Sødt en Mø ved Cithren synger
 I den tause, lune Nat.
 Hvilke Toner! Milde Lyst,
 Hvor du strømmer i mit Bryst!
 Men hvad savner jeg, og græder,
 Mens hun dog saa venligt qvæder?

Det er ei den danske Tunge,
 Det er ei de vante Ord,
 Ikke dem, jeg hørte siunge,
 Hvor ved Hytten Træet groer.
 Bedre er de vel maaskee,
 Ak, men det er ikke de!
 Bedre, troer jeg vist, hun qvæder;
 Men — tilgiver, at jeg græder!

Tager ei min Sang for Andet
 End et ufrivilligt Suk!
 Længselsfuldt heniler Vandet,
 Aftnen er saa blid og smuk.

Mangen saadan Aftenstund
Sad jeg i min kiære Lund;
Mindet vender nu tilbage,
Det var Aarsag i min Klage.

Tidlig misted jeg min Moder,
O, det gjorde mig saa vee!
Danmark er min anden Moder,
Skal jeg meer min Moder see?
Livet er saa svagt og kort,
Skiebnen vinker længer bort.
Skal jeg med den sidste Varme
Trykke mig i hendes Arme?

TIL HANNA STEFFENS, FØDT REICHARDT.

Paa hendes Fødselsdag, den 21de November 1805.

Kiære Hanna! iblandt kiære Dage
Er dog een især blandt alle kiære,
Som os dobbelt dyrebar maa være,
Som fortienet allerførste Rang;
Een og tyve Gange lagt tilbage
Er den første Dag af dine Dage.
Maa jeg dig en lille Sang frembære?
Vil du gierne lytte til min Sang?

Deilig, som en Foraarsblomst af Jorden,
 Voxte frem du i din Faders Have,
 Vaarens yndigste, den bedste Gave;
 Hulde Blomst! du var din Gartner kiær.
 See, da kom en Pilegrim fra Norden,
 Tankefuldt hans Øie saae mod Jorden,
 Saae din Tryllekalk, og til en Slave
 Giorde ham dens unge Rosenskiær.

Hvor forundret blev han ved at finde,
 At en anden Blomst ham kunde binde:
 Til en fiern, en himmelsk stod hans Minne,
 Til Philosophiens Urne blaa;
 Men nu saae han henrykt dig i Møde,
 Og det Blaa fortrængtes af det Røde,
 Lifligt straalte du hans Blik i Møde,
 Rose! du var ene den, han saae.

Jorden var han sindet om at vandre,
 For at skue Malm og Jord og Stene,
 Til den luftblaa Himmelblomst alene,
 Til den fjerne Viisdom stod hans Hu;
 Men nu stod han under grønne Grene,
 Huld Nærværelse forjog hans Længsel,
 Til et Frihedstempel blev hans Fængsel,
 Tempelets Gudinde var kun du.

Og den vise Troldmand, som med søde
 Toner vidste Blomster frem at lokke —
 I hans Bed de stod i rige Flokke,
 Aabned Kalken under Lyrens Klang —

Han til Nordens Yngling Blomsten rakte;
Taus han den til sine Læber bragte,
Ved hans Hierte nu dens Blade gløde,
Troligt følger den ham paa hans Gang.

Og nu er den sølvblaa Længsel svundet,
Rosenrøde Lyst har Seier vundet;
Ved sin Arne, lykkelig omslynget,
Rolig sidder Vandringsmanden nu.
Der kan han sin anden Guddom dyrke;
Rosens Dufte ham livsaligt styrke,
Tre Aar har den alt sig huldt forynget
Ved hans Bryst i stille kiærlig Blu.

Rene Blomst! du ei min Ven forlade,
Slyng omkring hans Tinding dine Blade,
Køl ham, naar han dybt og stille grunder,
Skienk ham mangel fager Rosenknop.
Da skal aldrig Modet ham forlade;
Uden Vandring, uden did at træde,
Trofast, tro i Kiærlighedens Sæde,
Skal han sikkert naae til Biergets Top.

Og den blaa, den fjerne Blomst, den kommer
I den sene, men den modne Sommer,
Sænker saligt ned sin høie Stængel,
Slynger sig om Rosens Purpurfavn.
Ømt fortroligt skal sig Begge møde,
Og det Blaa skal blandes med det Røde,
Og forenet nævne som en Engel
Afrodites og Athenes Navn.

VAAR-ELEGIE.

Min Veninde Karen Margareta Rahbek tilskrevet.

Weimar. 1806.

Lad under Lyrens fortrolige Klang mig spørge dig,
Camma!

Har alt den tidlige Sol venlig din Hauge besøgt?
Ligger du alt paa Knæ for de røde, violne Levkoier,
Som du med egen Haand planter i Digterens Jord;
Som du, en smilende Dronning liig, fra tyngende
Stavnsbaand

Gierne befri'r? Siig, brød Vinterens Fængsel du alt?
Duftede de fyldige Blommer, de herlige Kroner, som
nylig

Matte bag Vinduet stod, frodigt nu op i det Blaa?
Eller er det for tidligt, og nøies du end med at skue,
Hvordan Auriklens Lok krøller bag Bladene sig?
Ordner du i dit Lysthuus Frø med linnéiske Navne,
Som af den smilende Ven Holbøll Gartner du fik?
Voxer endnu i sædvanlige Form de hegnende Græs-
straae

Frem, eller bragte dig alt — klog paa saamangen en
Kunst —

Faderen Tegninger med i Aftenstunden, naar Solen
Langsomt daler, og køl er den besværlige Vei?
Lokker alt Søndermarken dig grøn? Har Træernes
Knopper,

Nyfødte Kyllinger liig, faaet de tidligste Duun?
Eller standsed i Harm, over Amagerland, over Havet,
Boreas spirende Liv grumt med sin Vredes Basun?

Ak! hvi kan sig mit Legem dog ei, som min Siæl,
over Land og

Bølger svinge? Da var hurtig Besøgene giort.

Mangen Qvæld, naar I eensomt sad i den skumrende

Dæmring,

Treen jeg da pludselig midt i eders studsende Kreds,
Nød de Bær, som af Rahbek selv med blottede Tinding
Ufortrøden var plukt, Middags-Luen til Trods.

Under det giestfri Tag svandt Aftenen mildt, og Lyæus
Lokked med spillende Viin Latter og Munterhed frem.

Camma! hvælvede Lyras Klang her mægter ei vældigt
Voxende Hiemvees Qval ret dig at tolke; den skal
Heller ei barsk forstyrre dig Vuggesangen, jeg sender,
Rafaels Engle kun bør lee mellem Blomsternes Pragt.

Mægted jeg derfor endog i buonarotiske Farver

Diærvt dig at male mit Savn, skal dog en Skildring

som sliig

Ei min Vaar-Elegie forstyrre. Du modtage venlig

Denne min Blomsterkost, sendt fra det fremmede Land!

Men naar Solen i Aften klar bag Skovene daler,

Naar i sit krusede Sølv smiler germaniske Flod,

Ak! da længes jeg saare til eder, til Fader paa Bakken,

Og til de Kiære, som boe hist i den landlige By.

Varsler en venlig Aand eder aldrig om Broderens

Skiebne?

Mærker I aldrig hans Suk stundom i Aftenens Vind?

Nu, saa lader da denne min Sang i sværmske Toner

Høit jer forkynde: Fra dem, Hiertet i Sandhed har

kiær,

Skiller ei lyneborgiske Sand, ei baltiske Bølger

Trofaste Vandringsmand, mægter ei schweizerske Field

Aanden at rive, skal ei den stoltestkneisende Gubbe,
Montblanc, Biergenes Drot, skille, skjøndt skiægget og
bred,

Kronet med Sne, mellem eder og mig han træder,
endskøndt han

Sender sin Døttreflok listigt i Møde mig der.

Dog skal ei Roser og sølvblaa Luft, ei Skiønhed og
Farver

Blege det nordiske Lands Diser; ei Granerne skal
Glemmes i Romas Dal; Brunetten de hulde Blondiner
Ei fordunkle mig skal, Myrter i kølige Lund

Af Erindringen ei fortrænge den hellige Bøgskov,
Hvor mig det tidligste Digt Hamadryaden har lært.

Ingen Ørn kan flyve saa høit, som Tanken; den
 svæver

Over det kiækkeste Field, spotter den dybeste Kløft.
Som en venskabelig Due med Brev om Halsen, den
standser

Ikke sin Gang, før den seer Hytten i velkiendte Hiem.

BAKKEHUSET.

Du kiære Høi, saa nær ved den,
Hvor først min Barndom er forsvundet!
Som Omgang knytter Ven til Ven,
Saa har Naturen jer forbundet.

Du kiære Høi, saa nær ved min,
Dog ukiendt længe, saare længe,

Som for min Tunge Sydens Viin,
Og for mit Øre Harpens Strænge!

Du kiære Høi, som vinkte mig,
Saasnart Apollo mig oplued,
Da fiernt min Musa viste sig,
Da giennem Slør jeg hende skued!

Da stod du mig et Pindus liig,
Og sympathetisk du mig vinkte,
Og andagtsfuld besteg jeg dig
Naar Vinteraftnens Stier blinkte.

Du kiære Høi, som skienkle mig
Min dunkle Ungdoms første Leder!
Du Tryllebiereg, som aabned dig
Med endnu større Herligheder:

Ei blot en Leder, men en Ven,
Ei blot en Ven, men en Veninde,
Ei en Veninde blot, o men
En huld og trofast Elskerinde!

Du kiære Høi! modtag mit Suk,
Og undskyld for de elskte Venner,
At ei min Sang er nær saa smuk,
Som al din Herlighed fortiener.

RAFAELS MADONNA I DRESDEN

1806.

Der stod hun — nei, hun svæved
Paa spæden Jomfrufod,
Og Morgenvinden bæved
I Slørets Sølvflod,
Og sædeligt sig slyngte
Det røde Purpurhæng,
Mens hun paa Armen gyngte
Den tankefulde Dreng.

Hun stod ei som en Moder,
Men som en Søster skøn;
Det Barn var hendes Broder
Langt meer, end hendes Søn.
Hun hæved ei sit Øie
Mod Himlens fjerne Blaa;
Hun lod det ei sig bøie —
Sødt hen hun for sig saae.

Saa venlig og saa rolig;
Et Smil paa Læben loe;
Uskyldig og fortrolig,
Saa salig pigefro;
Saa skøn — ak, kan min Tale
Dig det beskrive vel?
Det kan kun Engle male,
Som Englen Rafael.

Hvad da mit Hierte fatted,
Derfor er intet Navn.
Jeg følte sødt erstattet
Et langt og vældigt Savn.
Jeg stod for min Gudinde,
Jeg saae min Muse lee;
Jeg lod min Taare rinde,
Og lod mit Øie see.

Mod hendes Bryst mon helde
Sig Jesus tankefuld;
Skiult laae hans Guddomsvælde
Bag Barnlighedens Huld.
Jeg saae, hvad der staaer skrevet,
Nu tydelig og nær,
At Ordet Kiød er blevet,
Og boede blandt os her.

Med Lokker sølverhvide
Nedknælte Sixtus da,
Og paa den anden Side
Den fromme Barbara.
Han hæved trofast Øiet,
Hun slog det bønligt ned;
Hist mandig Viisdom bøiet,
Her qvindlig Blysomhed.

Og dybt i Grunden lutter
Cheruber i det Blaa,
Og nedenfor to Glutter
Med brune Vinger paa.

Med Haand paa Kind, alene,
Som Voxne grubled de.
To Aar kun var den ene,
Den anden høiest tre.

Den ældste var Fornuften,
Han stadig for sig saae.
Den yngste saae i Luften —
Hvad mon han tænkte paa?
Ak, paa sin Liliestængel
Og andet Rangleri;
Det var den lille Engel
For Kunst og Poesie.

Den lille Engel svæver
Nu om sin Malers Grav,
Og Harpestrængen bæver
Til Tak for hvad han gav.
Men Harpens Toner svinde,
Forglempt er Sangens Søn,
Naar endnu din Gudinde
Staaer hellig, ung og skøn.

Og selv naar Tavlen falder
Ned i sit Støv til Jord,
Skal dog den sidste Alder
Dig kalde høi og stor.
Et værdigt Eftermæle
I Krøniken skal staae,
Og sene Slægt besiae
Til i dit Spor at gaee.

SKOVKIRKEN.

I Gudbrandsdalen stod en eenlig Hytte,
Hvis Eier ei var bleven Dødens Bytte,
Da Pesten dybt sin Vinge synke lod,
Og bragte Giæring i det friske Blod
Og Skræk og Qual og Vaande,
Hvorhen den gustne Hex henblæste med sin Aande.

De friske Normænd, vant', at Luft hiin rene
Omboltre skulde Fieldets høie Stene,
Som Fluor sank; den vamle Hede kom,
Og gjorde Bierget nøgent, Dalen tom,
Og lagde Alting øde,
Som naar en Nattefrost afsvider Dagens Grøde.

Den stærke Arm, som rask og uforfærdet
Var vant at styre Plougen, svinge Sværdet,
Blev mat. Ei Foden mægted meer at gaae.
Øiet blev rødt, og Læberne blev blaae;
Og Norges Piger svunde,
Som Roser i de vaade, kolde Nattelunde.

Den Barm, hvis Skønhed hele Jorden hylder,
Svandt ind, og steg igien med sorte Bylder;
Og Kæmpens Hals, der nys med Sundheds Lyst
Det snilde Hoved bar paa stolte Bryst,
Sank, som en slappet Bue,
Og til et udbrændt Kul blev Øiets hede Lue.

Naar Solen steg nu i sin Morgenrøde,
Da fandt den Alting tomt, og Alting øde;

Hvorhen den skued fra sin gyldne Top,
Blev den kun vaer en halvforraadnet Krop.
Da zittred den, og blegned,
Og svøbte sig i Sky'r, til atter ned den segned.

Fælt monne Sneen over Graven fyge,
Kun hist og her man saae en Skorsteen ryge.
Saaledes længe vexled Aar med Aar.
I Gudbrandsdalen stod endnu en Gaard;
Fra den de Slægter ginge,
Som stimled folkerigt nu atter hen paa Thinge.

Paa Thinget monne de sig tidt forsamle;
Der talrigt stod de Unge med de Gamle.
De raadslog om, hvordan de skulde faae
En Kirke bygt, som kunde freidigt staae,
Hvor de med hellig Vise,
Med Prædiken og Bøn Gud Herren kunde prise.

Da maatte sorrigfuldt de med hverandre
Med uforrettet Sag fra Thinget vandre.
Skiøndt hver sin Skiærv, i Hiertet from og reen,
Henlagde glad paa gamle Kongesteen,
Blev dog kun Summen ringe,
Og meer formaaede de nu ei at sammenbringe.

I Somrens Tid, naar Alt var luunt og stille,
Naar Lougens Bølger monne sagte trille,
Da samled de hver Søndag sig en Stund
Udi en kølig, dunkel Birkelund,
Og fromt sig hvælved Birken
Da over dem saa trygt, som om de sad i Kirken.

Men naar det isned omkring Fyrrens Blade,
Naar Græsset svandt, og viste Klippens Plade,
Naar Vintren spændte sig i Pandser ind,
Og svang sig paa sin Ganger Hvirvelvind,
Da sad Enhver alene,
Da kunde de sig ei med Andagt meer forene.

Hør nu, hvor snart den gode Gud med Styrke
Sin Bistand giver dem, som fromt ham dyrke!
To Børn, det var en Pige med en Dreng,
En Sommersøndag gik ad grønne Væng,
Da fik de Lyst at vove
Sig over Klippen i de dunkelgrønne Skove.

Det var den første Pindsedag, den skønne,
Den muntre Fest, som holdes i det Grønne,
Der havde Bygden den nu nylig holdt,
Mens alle Blomster dufted friskt og boldt,
Bag Nordens Granepalmer
De havde lovet Gud med høie Jubelpsalmer.

Som nu de Børn rundtom i Skoven vanked,
Og legte, sprang omkring, og Blomster sanked,
Og trængte did, hvor Skovens tykke Krat
Selv gjorde lyse Dag til mørke Nat,
Da mon de sig forvilde,
Og Solen sank i Hav, og det blev mørkt og silde.

Dog kom de hiem ei til den vante Hytte,
Forgieves mon den bange Moder lytte.
Og Natten svandt; de kom endnu ei hiem.
Men Dagen kom, og Dagen bragte dem,

Saa munter og fornøiet,
Med Blomster hver i Haand, og glade Smil i Øiet.

Og da dem spurgtes, hvi de blev saalænge;

Hvi ei de kom, da Solen gik til Senge;

Om paa den grønne Jord, om i et Træ

De havde søgt usikkre Nattelæ:

Da svared de tillige:

»O! vi har slumret sødt, det laer sig aldrig sige.

»Først hist vi rundtomkring i Skoven vanked,

»Og legte, sprang omkring, og Blomster sanked,

»Og trængte dybt os ind i tætte Krat.

»Da blev det pludselig til mørke Nat;

»Vi kunde hiem ei finde,

»Og Solen saae vi fiernt bag Skoven at forsvinde.

»Da gav vi bitterligt os til at græde,

»To andre Børn i giennemsigtigt Klæde

»Kom til os da; de vare begge smaae,

»Med krusetgule Haar og Vinger paa.

»De sagde: » »Lad os ile!

» »Vi vise jer et Huus, hvor I kan roligt hvile« ».

»Da fulgte vi de Børn igiennem Skoven

»Hen til et Huus, saa taarnet høit foroven.

»De ledte ind os ad en hvælvet Port.

»Det Huus det var saa langt, det var saa stort,

»Foroven i en Bue,

»Det hele Huus bestod kun af en enkelt Stue.

»Hvad der vi saae, det laer sig ei beskrive.

»De Glutter sang: » »Her kan i Nat I blive;

»Og naar i Morgen I er vaagnet, gaaer
»Da hiem, hvor eders Faders Hytte staaer,
»Fortæller, hvad I funde!«
»Saa siunge de med Smiil, gav os et Kys og svunde.

»Ak, Moder! ak! i Husets østre Ende
»Saa vi to store Lys paa Bordet brænde;
»Der straalte det saa stærkt med røden Guld,
»Af modne Bær og Ax var Væggen fuld.
»De Vindver var saa lange,
»Did straalte Maanen bleg, dog blev vi ikke bange.

»Men i den anden Kant, hvor Dunkelheden
»Hang tyk og sort foroven og forneden,
»Der lød bestandig fort en herlig Sang,
»Ledsaget af en dyb, alvorlig Klang.
»Vi hørte Toner bruse,
»Igiennem tykke Rør det monne vældigt suse.

»Da treen en Skare Børn for os, og dansed,
»Indtil vi Intet meer af Alting sandsed.
»Vi slumred ind, og da vi vaagned, saae,
»Vi ingen flere Børn med Vinger paa.
»Og Sangen taug; vi skued
»Ei heller meer de Lys, som før i Natten lued.«

Saa talte de. Men med opmærksomt Øre
Var Bygden stimlet did for Alt at høre;
De sagde: »Leder os paa Husets Vei!«
De ginge taust, paa Veien taltes ei;
Fuld af Forventning fulgte
De med et saligt Haab, som endnu Læben dulgte.

Igiennem Busk og Krat de Børn dem førte,
Hvor Skovens Dyr man langt fra tude hørte,
Hvor ei fra Pestens Tid en Stemme lød,
Hvor Solen sparsom giennem Krattet brød,
Hvor Maanen skinte neppe,
Hvor Busk og Tiørn og Træ tæt fletted Skovens Tæppe.

Med Øxer maatte de sig Veien bane;
Men Øxens Brug er raske Normands Vane,
Og skiøndt tilsidst den stærke Haand blev mat,
Sank dog for skarpe Staal det tykke Krat.
De Børn bestandig smutted
Let giennem Busken ind; dem følge de beslutted.

Og som de nu ei Modet synke lode,
Da pludselig de for en Afgrund stode,
Som skiultes af de vildt nedhængne Løv,
Hvor Klippen knuste Fossens Vand til Støv,
Hvor Fraadens Hvirvler vimled,
Hvor over Svælget svai paa Kanten Granen svimled.

Med Trusel skummed op de Bølger hvide;
Da stod de Børn alt paa den anden Side,
Og havde ofte vinket, ofte kaldt;
Og Øxen slog med Kraft, og Granen faldt
Hen over Kløftens Grunde,
Og blev en Bro, hvorpaa de sikkert træde kunde.

Da hvisled det igiennem Busk og Tiørne;
Og strax en Hær af Losser, Ulve, Biørne
I Møde treen dem paa den fjerne Strand,

Og griinte fælt, og viste skarpe Tand,
Da sigted Riffelmunden —
Og i et Nu var Los og Ulv og Biørn forsvunden.

Alt daled Solen bag de Klipper bratte,
Alt sank de senefulde Arme matte.
Da saae de pludselig fra dunkle Vraa
Midt paa en Grønning lys en Kirke staae,
Af ranke Træer omskygget,
Stor fast som Olafs hist, den han i Throndhieim bygged.

Med Mos begroet, omkrandset af Naturen,
Sig hæved favnetyk, ærværdig Muren.
Mod Taget svang sig Vedbendranken trygt.
I Kirketaarnet havde Storken bygt;
Den klapped med sin Vinge,
Med Næbbet hørte man den svagt paa Malmets ringe.

Forbauset hen for sig de Bønder stirred,
Og heed og tung paa Kinden Taaren dirred,
Og Øxen faldt af Haand ved ranke Træ,
Og Haanden folded sig, og ned paa Knæ
De sank, og med hverandre,
De monne Haand i Haand derpaa i Kirken vandre.

Og dem i Møde lød en liflig Tone
Fra Midten i den gyldne Lysekrone;
En Drossel sad paa Lysestagens Arm,
Og sang i Aftensolen rød og varm,
Og qviddred dem i Møde
Saa lifligt og saa sødt i Kirkens Aftenrøde.

Alt var forladt heel pludselig; i Tiden
 Det maatte være længe, længe siden.
 Opladne Psalmebøger rundt man saae;
 Den Sang: Naar vi i største Nøden staae,
 Var overalt opslagen,
 Og Alt var tykt bedækt med Støvets hvide Lagen.

Men klar fra Altret, blank i Aftenglandsen,
 Af røden Guld tilstraalte dem Monstrantsen,
 Og giennem Vindvet Brombærranken sig
 Til Altret havde snoet ydmygelig,
 Og Axet guldbeglødet;
 Til høire Side Viin, til venstre Side Brødet.

Og nu var Ønsket opfyldt, Sorgen svundet,
 Hendøde Slægters Tempel atter fundet;
 Og i en hellig Psalme ud de brød,
 Og klart det skønne Chor i Kirken lød.
 Høit siunge Mænd og Qvinder:
 »Hvo banker, lades ind; hvo trofast leder, finder.«

SVAR TIL BAGGESEN

PAA HANS BREV NUREDDIN TIL ALADDIN.

Den raske Yngling giærer i personlig Strid.
 Sig Manden yttre rolig i sit modne Værk,

Foragtende det Rusk og Slud, der slører kun
Hans Himmel, uden at velsigne Jorden med
En frugtbart Regn; og i sin Gienstand ganske tabt
Han skuer ene sin Personlighed i den.

Men naar en ædel, en beslægtet skøn Natur,
Ei pøbelplump, men i et Kunstens Værk, der let,
Liig Sommerfuglen, flager om hans Individ,
Opfordrer ham sin egen Sag at tale — da
Fremskynder ingen Vredesbrusen, ingen Harm,
Men Pieriden fra Parnasset selv, ham til
At røre Lyrens gyldne Stræng til æsket Svar.

Om i din Roes og Mening om mit Digterkald
Du Ret har eller Uret, maae de Mægtige
Hist i Olymp, fra hvilke Gaven skienkes kun,
Voldgifte. Himlen sender for en føie Tid
Jordklampen Gnisten af sin Ild; de korte Blus
Er kun et Laan, ei Støvet's Eiendom; sit Laan
At nytte, saa med Renter atter freidig han
Gienhænde kan det Giveren, naar høitidsfuld
Dybt Livets Midnatsklokke slaar sit tolvte Slag
Er Mandens Værk, kun dette Værk hans Eiendom.

Derfor tilgiv, at Skialden, medens dig et Tak
Han for din gode Mening sender, hurtig sig
Begiver til hvad hans er og vedkommer ham.

Du spøger med min Ungdoms Vildelser. Var ei
Saa smukt dit Spøg, det vederqvæged uden Braad
Dog end, som Synet paa tilbagelagte Veie

En Vandrer, hvem Besværlighedens Overstand
Er nu en Vinding, hver oplevet Qval en Fryd.
Thi Øieblikkets hvasse Tiørn, der river grumt
Til Blods, imens den giennembrydes — neppe var
Den giennembrudt, saa stander den, betragtet af
Vor Eftertanke, venlig, som en Hække med
Erindrings hvide, torneløse Roser dækt.

Hvor er den Yngling med et varmt og aabent Bryst
Der svæver ei ustadig, Bien liig, en Tid
Fra Blomst til Blomst, før udlært, som en Gartner snild,
Med Sindighed sin Urtekost han ordne kan?

Ei blot i Luften Stormen gaaer, ei under Jord
Kun buldrer Oprørslarm og Tvedragt; mere stærkt
End i det grændseløse Hav, den vide Luft
Og Jordens Gruber, trykke Skyens Dunster sig
Som Menneskebedrifter mod hinanden tidt
Og briste bort med rædsomt Knald — et Giøgleværk!

Den Svage taber Modet. I en Ørk af Sand
Han finder sig; snart brændes han af Solens Blus,
Snart fryser Issen, mens hans Lok for Stormen slaaer.
Et Chaos er ham Livets Kraft; og som et Vrag,
Der kastes om fra Field til Field, og tørner snart
Mod sorten Skye, snart gisper i et Afgrundssvælg,
Opløse sig hans Planker. Dødens kolde Sved
Indvælder, og et blytungt Liig han gaaer tilbunds.

Den Sunde giennemgaaer sin Storm; han trodser selv
Orcanens Vold, og med et kraftigt Øie glad

Han seer nu Skyen skille sig, og vise frem
I dyben Grund et helligt Himmelblaa. Han seer
Det var en Giæring, hvorfra Bacchus klar fremsteg,
En Aphrodite giennem Havets Søverskum.
Han smiler ad den endte Strid, og mærker, at
Det var en Kamp, i hvilken Skønheds Gudehær
Titanerne med Lænker bandt og undertvang.

Hvor kiær, o Digter! derfor var din Røst mig, da
Den mindte mig, at ogsaa jeg har tumlet i
Den vilde Malstrøm, uden dog at bores ned,
At Scyllas og Charybdis' formeløse Klump
Nær havde slugt mig; at Sireners falske Sang
Mig havde misledt, hvis ei Maanen i min Nat
Til Strandens hvide Knokler havde varselstraalt.

Mørk, grumset er de unge Dages vilde Flod;
Men frem af spæden Skabnings barske Chaos-Mulm
Staaer Mandens Verden; bløden Leer, som ikkun først
Tilfældig formtes, størkner sig med Aar og Dag,
Og danner fast umærkeligt den faste Strand.
Da speiler Blomsterflokken sig med Foraarssmiil
I Floden; hvad tilforn kun var et dunkelt Grums,
Bundfalden, glindser nu fra Grund — et Søversand.

Et helligt, høist ærværdigt Syn, naar Alting staaer
I Flor, og Himlen smiler i en rolig Dag,
At skue, hvordan Hensigt og Tilfældighed
Sig møde, sig forene broderligt; hvordan
Nu sindrig Flid og Arbeidslyst har smykket ud

Med Frihedsblomster Stranden, hvis Udtungninger
Var Skiebne's, Øieblikkets Værk.

Men hvilken Mand
Faldt paa at spørge, naar han skued Herthas Ø,
I Friggas blomstervirkte, grønne Silke smykt:
»Hvi gaaer du hisset pludselig saa vældig frem?
»Her atter ind? Hvi bøier du dig rund ei til
»En regelmæssig Cirkel?«

Kun et sauged Bræt
Sig sømmer den mechanisk knap tilmaalte Form,
Frit Organismen i sit raske Liv forsmåer
Den smaalige Bestemtheds Præg, og Tapperne,
Der uvilkaarligt synes kun at rage frem,
Indgribe dybt og sikkert i det store Hiul,
Som intet Øie skuer.

Derfor feiler den,
Som altid Eet vil overalt gientaget see;
Som vil, at al Bevægen sig kun yttre skal
I den af ham bestandig foretrukne Tact.
Han glemmer uviis, denne Tact er høiest selv
Eet Slag kun i den store Rythmus-Harmonie,
Der fortbevæger Kloden med Bedrifterne.
Han feiler, som et eengang tilvant eget Snit
I Kunsten kræver; thi den unge Verden vil
Med egen Lyst sig yttre paa sin egen Viis,
Og ikkun Stivhed holder paa sit Ludvigshof,
Mens rasken Yngling kaster falske Pudderhaar,
Og lader fri den dunkle Lok om Skuldre slaae.

Deri bestaaer den Vises Daad, at med et klart
Og kraftigt Blik, som Solens naar den overseer
Sin Jord, han blidt betragte kan hver Spires Gang,
Ei fordomsfuld indtaget for en særskilt Art,
Og mod en anden fiendtlig stemt, men broderlig,
Som Christus, der det Gode, hvor det fandtes, om
Hos Samariten, om hos Vennen, naar det kun
Var godt, med Glædestaarer fro erkjendte. Slig
Henriver med sin Aabenbaring hvert et Bryst,
Og har Discipler, uden med Partiskheds Aand
At egge Secten hadelig mod Scet til Strid.

Længst efter Døden virke de med Trolddomsmagt
Igiennem Runen i den store Chronik; stærkt
Har deres Retsind rystet mig, og Billighed
Har mig Homer og Christus, Herodot, Socrat,
Cervantes, Shakespeare, Luther, Lessing, Schiller og
Den endnu levende, den ædle Goethe lært.

Hvad ivred du dig da imod? Har i mit Digt
Jeg viist eensidig Stræben? viist Personlighed?
Og er det ei en frugtbar Ø, der venlig sig
Har opskudt efter Jordskiælvsnatten af sit Hav?
Er Digtet ei, hvad Digtet skal, en Blomsterkrands
Fra Østerland? Hvad har du mod det Brogede?
Maa, efter Morgnens Rusk og Slud og Taager, ei
Regnbuen finkle farvestribet frem, til Tegn,
At vi faaer ingen Syndflod meer fra denne Kant?
Tør ei den muntre Ungdomskraft sig yttre fri,
Naar den med Ziir sig yttre, med Anstændighed?
Er dette Spil et Laan fra Tydskland? Spøgte da

En Shakespeare aldrig Sommernatten hen? og steg
Hans Phantasier aldrig vældigt i en Storm?
Var Gozzi fra Germanien? Er dette Land,
Det skønne, vidtudbredte, kun en sandig Ørk,
Som intet meer Beundrings-, Hyldingsværdigt har?
Dets Kunst en Pest for Landet? Snurrepiberi
Og Ranglemand Thuiskons Barder, naar vi høit
Undtage hvo med Bifald ranglet har for dig?
Ha, Dannerdigter! kalder Sligt du Billighed?

Du finder barnlig-tøileløst, at mig en stor,
Beslægtet moden Genius, som rolig nu
I Hallen sidder, laurbærkront og hædret vidt,
Har dybt henrevet og begeistret? O hvor streng!

Du kalder Efterligning, naar en Efterklang
Ind i min Harpes Strænge stundom sneg sig fra
En ældre Broders Guitar, liig et kort Besøg
I Aftenstunden af en kiærlig Ven? Hvor haardt!

Saalænge Jorden dreied sig om Solen, har
Hver sanddru Kunstner trolig fulgt sin Formands Fied,
Heel flittig, uforfængelig; sig vel bevidst,
At Kunst ei var et enkelt Væsens Daad og Værk,
Men at til Led sig broderligt maa slutte Led,
Saa fremt fuldendes Kiæden skal. Saa gik det til,
Og Ingen frygted ængstelig, paa denne Viis
At tabe sin oprindelige Kraft, fordi
Han ei, som Hønen Ægget, hægded den med Angst;
At tabe den, indsaae han, var at tabe sig,
Og sikker, saasom Jorden til sin Tyngselskraft,

Lod af en anden lige herlig, lige stærk
Og lige medfødt han sig drive vidt omkring,
Vel vidende, han kom tilbage. Saadan blev
Han Kunstner; og hvad tidlig ham Forbilled var
Han tidt paa denne Viis langt oversteg. Hvo seer
I Perugino Rafael ei alt? Har ei
Den store Shakespeare efterfulgt sin Alders Værk
Saa tro, at ondt man skiller Fortidsaften fra
Hans Morgenrøde? Smiler ikke skielsmsk og tørt
Moliere, Plautus giennem Holbergs Maske frem?
Klang aldrig giennem Ewald Klopstock, Ossian?
Ei Wessel, Vosz og Wieland, Ven! igiennem dig?

Thi overlad det fade Egenkræmmeri
Til den saa kaldte faste Hverdags-Characteer,
Der altid holder paa den tørre Svamp, sit Jeg,
Med begge Hænder Dag og Nat, sig vel bevidst,
Faldt den i Verdenshavet, blev den pudelvaad,
Og skyndte, som en Karklud, evig sig tilbunds.

Hver modig Aand nedstyrter som en Svane sig
I Øieblikkets raske Bølger, dukker sig
Og pladsker sig med Munterhed, i det den veed,
At neppe har den hævet op det fulde Bryst,
Saa falder hver en Draabe fra de hvide Duun.

Kast Øiet hen paa Grækenland! Original
Var den, som var en Digter; men de lignte sig
Saa stærkt, at efter Sekler først opdaget blev,
Hvorledes Homerider danned een Homer;

Og trolig fulgte Sophocles sin Aeschylus,
I det han oversteg ham, og udvided ham.

Hvad altsaa nu Aladdin angaaer, tænker jeg,
Vi laer hans underlige Lampe brænde fort,
Og pudser ikke Tanden alt for nær, da let
Paa denne Viis den kunde slukkes. Heller ei
Er Lampens Digt et Barneværk, i Søvn giort;
Det skuer med et vaagent Øie Verden rundt.
Det spøger heller ei bestandig under Jord,
Men funkler, liig de Goethiske Granater: først
En Steen i Fieldet, suser dernæst vældigt frem
En Kugle giennem Luften, og forvandler sig
Mod Slutning til et Æble mellem grønne Løv.

Vaulundur digtedes før Lampen. Illusion
Er altsaa din Formodning om den ældre Mand.
Vildmanden træder som Aladdin raget frem.
See, det er Sagen, det har voldt Forvirringen.

Her kunde sluttet, hvis et venligt Spørgsmaal ei
Med Smiil fast maatte gøres end dig, ædle Skiald!
Du kalder dig en Nureddin. En Nureddin!
Den hierteløs-misundelige, syge Trolde,
Hvem, uden Aand, selv Ringen kun en Spore var,
Sat af Forfængligheden, kun en Higen mod
Umulighedens fjerne Maal; som derfor nidsk
Hos Andre hadet, hvad ham negtedes; der bleg,
Da Lykkens Søn ved hans Exempel sporet blev
(Og saadan Ringens Herre), nærvæd sprunget var
I Harm til Flint — ham kalder du dig, Baggesen?

Dig giested, som en Engel, purpurbæltet, skøn,
Med Sølvvinger, ved din Fødsel Ringens Aand,
Den bøied over Vuggen sig, et venligt Barn,
Og sagde: »Hvor din Tankes Flugt dig skynder hen,
»Jeg svinger dig, og synger, hvad du vide vilst.«

Lad Borgeren med ærlig Sved sin Bane gaae;
Agtværdig, hellig er hans Id. Men Musers Søn
Har sielden svedt. Vulcanus paa sin Ambolt har
Ei hamret dine Digte; som en Søverbæk
Flød giennem Blomsterdalen de melodisk ned,
Af egne Kilder drevet.

Hvad du synger om
Min Søvn, tilgives gierne dig. Men Digteren
Har Fuglens Søvn; han lytter stedse munter til
De skønne Verdensharmonier; paa sin Qvist
Er selv hans Blund en selsom Drøm, et Eventyr.

Hvad Musen ham indgiver, tolker troligt han,
Om brogetfro, om hyllet i et Sørgeflor;
Saa har jeg giort, saa vil jeg stadig til min Død;
Og er kun Hælvten af mit Væsen dig tilpas,
Saa tag hvad du bifalder, men forskaan mig for
Din Varselsang. Til Venskabs høie Sympathie
Udfordres, Ven maa giennemskue Vennen heel.

Saalænge Manden vandrer frem paa Livets Vei,
Han ofte snubler; trofast varer Ven sin Ven,
Den fælles Varslen lærer dem Beskedenhed,
Og minder blidt om Livets timelige Brøst.

Men naar den Eenes eiendommelige Gang,
Ei Skridt, ei Feil i enkelt Daad, men overalt
Hans Vandringsart ham forekastes, skjønt den brav
Og dybt rodfæstet i hans Væsen er — da sig
Den fælles før Beskedenhed forvandler til
Eensidig Hovmod, og hvad først dem huldt forbandt,
Opegger nu til Tvedragt og til Fiendtlighed.

At Bien sværmed, har frimodig den bekiendt.
Aladdin var et løvfuldt Træ med saftig Frugt;
Der slog den sig til Rolighed, og bygte sig
En Celle kunstig, avled Honning — og jeg veed,
At Dalens Hyrder og Hyrdinder froe har nydt
Min lille Flyvers Honning, og det glæder mig.

Fortryd ei paa, at roligstreng med Alvor jeg
Dit hulde Spøg besvared, Sagen angik mig.
At yttre Modenhed og Manddom i sit Værk
Var Skialdens Haab. Saa digter ingen søvnig Dreng.
Men stadig, tryg, paa begge Been, saagodt som du
Og Nogen, mig at nærme Maalet, er min Trøst,
Min Stolthed, og hvad ene kan tilregnes mig.

Thi Himlen skienker stundom for en føie Tid,
Jordklampen Gnisten af sin Ild; de korte Blus
Er kun et Laan, ei Støvets Eiendom; sit Laan
At nytte, saa med Renter atter freidig han
Gienhænde kan det Giveren, naar høitidsfuld
Den dybe Midnatsklokke slaaer sit tolvte Slag —
Er Mandens Værk, kun dette Værk hans Eiendom.

Mig krænker længst den blodigcritisk-lærde Strid
Ved Elbens, Rhinens Bredder hisset. Tid engang,
At denne Tvedragt endes; men den næres kun
Af haanlig Spot, Eensidighed og blind Foragt;
Thi bort Foragt, Eensidighed og haanlig Spot!
Som Landets frederige Fader (sign ham Gud!)
Med Retsind og Aarvaagenhed utrættet staaer
For Danmarks Eden, ei med Hevnens Sværd, men liig
En Engel med Uskyldighedens Palmegreen,
Og vifter Kampens sorte Pest fra sine Børn:
Saa bør og vi som gode Børn ham ligne nu,
Og jage hver en Tvedragt til det faste Land,
Hvorfra den kom; den fjerne vidt vort sølvblaa Hav!

Tag da til Venskabs Tegn min høire Haand! Som dig
Den rækkes trofast hver en dannis Mand, fra hvem
Eensidigheden skilte med sin Kobbermuur.
Alt længe sløiftes selve Pøblens, skulde da
Endnu Fordoms-Bastilien for Kunsten staae,
Til nedrig natlig Fængslen, uden Lov og Dom?
Nei, ærlig! ingen Usselhed, ei skumle Nag!
Som brave danske Helte vil vi holde Thing,
Frit under aaben Himmel, paa Guds grønne Mark;
Der vil vi stille frem vort Værk for Folkets Blik.
Afstikker stundom nyt en Mand sit kiække Maal
Ud over det, som forhen stod, en Trøskepæl,
Saa vil vi ei fordømme. Heller vil vi ei
Forsmaae hvo i sin Skranke flittig ytrer sig
Med ziirlig Kunst, beskeden, med Natur. Kun Løgn,
Forfængeligheds Hyklermaske, Plathed og
Den hule Prosa, der liig Alikens sin Krop

Med falske Fiære smykker, vil med Strengthed vi
Afklæde diærvt, og vise Folket i sin Ynk
Og i sin hele latterlige Nøgenhed.

Og dermed Gud befalet; Haand paa Værket lagt!

TIL CARL HEGER.

Med Sørgespillet Palnatoke. Sommeren 1807.

Min Carl! naar dette Digt du nu har læst,
Naar Phantasiens Magt din Aand har glædet,
Naar Heltens Skiebne har dit Øie vædet,
Og Fædrelandets Røst Ild i dit Hierte blæst;
Siig da, om ei blandt de tilbagemante Skygger
En Helt du finder fra den yngre Tid,
Som ubemærket, vennehuld og blid
Sin lille Hytte ved vor Arne bygger!

Dog nei, du seer det sikkert ei;
Beskedenheden med de stille Dyder
Sig ubevidst i Ensomheden fryder
Bag Skoven ved den store Landevei.
Forbi den lader Livets Helte gaae,
Og fryder sig ved saa at see dem vandre;
Beständig kun opmærksom paa de Andre,
Sig selv den ganske glemmer i sin Vraa.

Men ei Enhver, som gaaer forbi, er blind;
Ei hver en Pilegrim ikkun betragter
Den stolte Vrimmels drabelige Fagter,
Han titter nu og da i Busken ind,
Opdager Eremiten i hans Lund,
Indtræder, smager Vandet af hans Krukke,
Hører de fromme Turtelduer klukke,
Gaaer bort — og glemmer aldrig denne Stund.

Saa gik det mig. En Maler med min Bog
Og med min Pensel, kom jeg for at finde,
Hvad Phantasien kunde huldt forbinde
I Kunstens frescomalte Billedsprog;
Og mangan Helt jeg skued, kiæk i Strid,
Dog meer og mindre ledt af Smaaligheden,
Og for at finde Helten til mit Eden,
Jeg maatte drømme mig en Heltetid.

Men een af mine Helte, slet, og ret,
Som i det nye Billed her er malet,
Fordunkler undertiden Idealet,
Og er dog Andet ei — end et Portrait;
Thi virkelig min Thorvalds Hierte slaaer
Endnu for Andres Vel med samme Lue.
Ham kan du finde i din egen Stue,
Naar med dig selv for Gud du ene staaer.

DE TRE FØDSELSDAGE.

1807.

Naar Danerskoven grønnes,
 Naar blaalig Luften luner,
 Og Nattergalens Slag til Elskov vækker;
 Naar Bondens Flid belønnes,
 Og Bautastenens Runer
 Paa Høien prydes hist med Blomsterhækker;
 Naar Flora Lunden tækker,
 Og spætter Græsset med de blaae Kiærminder;
 Naar Roser dufte røde,
 Og naar de Jordbær søde
 Til Skoven vinke Dalenes Hyrdinder —
 Da kalder mig tilbage
 Skiærsommer trende kiære Fødselsdage.

For dem at helligholde
 Hid nærme sig Favoner,
 Mens Boreas er bunden fast og stille.
 Da hylér ingen kolde
 Stormslag i Skovens Kroner;
 I Skyggen Nattergalen slaaer sin Trille.
 Da træder frem den lille
 Gud Amor med sit Kogger og sin Bue;
 I Skovens Tabernakel
 Han tænder da sin Fakkell
 Ved Rosenbægrets høie Purpurlue,
 Sigter med sine Flammer
 I Hyrdeflokken ind — Vee den, han rammer!
 Oehlenschläger. X.

Og naar nu Pilen brænder
Dybt i det unge Hierte,
Da blier den lille Amor saa fornøiet;
Han gnider sine Hænder,
Og svinger høit sin Kerte,
Og Glæden lyser Glutten ud af Øiet.
Da breder han ophøiet
Sit Sølvvingepar, og bort sig skyder.
Urania fremtræder
I linnedhvide Klæder,
Og sætter sig i Ly, hvor Bækken flyder.
Amor paa sine Vinger
Har Elskov bragt, hun Kiærligheden bringer.

Hun bringer Kiærligheden
For Ven, for Søster, Broder,
Og for Forældre, som for Døttre, Sønner.
Hun tryller til et Eden
Vor Jord, den gode Moder;
Det rene Bryst hun rigeligt belønner.
O, naar sig Skoven grønner,
Naar slog med meer Hengivenhed et Hierte?
Naar flød en bedre Taare?
Naar saae man Frastand saare
Med mere bitter og veemodig Smerte?
Naar alle Blomster tindre,
Da blomstrer Siælen og i Støvets Indre.

O søde Tid, o Lykke,
Som trende slige Dage,
Saa kiære, skienker mig, naar Flora kommer!

Hvordan skal jeg udtrykke
Min Glæde, som min Klage,
Thi ene staaer jeg i den skønne Sommer.
O, Gud! du est min Dommer:
Jeg elsker dem. Men paa min Vandringsbane
Mig Hiemmets Fryd forlader;
Skilt fra min gamle Fader,
Fra min Sophia, fra min Christiane,
Kan jeg dem varmt ei favne
Til dette Bryst, maa Dagens Glæder savne.

Men jeg skal atter skue
De skønne Dages Glæde,
Og dele den, og med de Andre nyde.
For Arnens hellige Lue
Jeg atter ind skal træde,
Og i min lille Vennekreds mig fryde.
Gud vil min Stav ei bryde,
Saalænge den som Vandringsstav mig følger;
Nei, hiem til mine Kiære
Skal atter trygt mig bære
Du, Østersø med dine blide Bølger!
Til Danmarks gamle Rige,
Til Fader, Søster, Venner, og min Pige.

Men inden jeg kan prise
For dette Godheds Giver
Paa Danmark Grund, og paa din Grav, min Moder!
Saa maa min Sang bevise,
At evig jeg forbliver
En evigtrofast Elsker, Søn og Broder;

At Hav og Land og Floder
Adskiller ei, men knytter, og forbinder;
At hist er mine Tanker,
Hvorhelst min Fod end vanker,
Naar Solen stiger, og naar Solen svinder;
At sig min Reise skynder,
En Ring, at endes kun, hvor den begynder.

Saa iil, min Sang! da skyndeligt mod Norden,
Tolk dem min Sorg, min Glæde,
Og viis dem, at jeg borte var tilstede.

BØN TIL GUDERNE.

Fader Odin! lad dit Lys
Kraftigt i mit Hierte lue.
Dødens ængstelige Gys
Mægter ene du at kue.
Lær mig finde Mimers Væld
Mellem Skovens dunkle Stammer,
Lær mig køle mine Flammer
I det friske Viisdomsqvæld.

Giv mig Kræfter, Asa-Thor!
Styrk min Hammer til Idrætter,
Lær mig paa den vilde Jord
At bekæmpe Mørkets Jetter.
Lær mig, fra min egen Aand

Midgardsormens lumske Smerte,
Der omspænde vil mit Hierte,
Bort at vriste med min Haand.

Styrk mig, Bragi! med dit Blik,
Lær min Harpe nordisk klinge,
Sluk min Tørst med Suttungs Drik,
Hæv mig paa din Ørnevinge.
Lad dit Æbles søde Saft,
Ydun! i mit Bæger flyde,
Lad mig gavmild Frugten nyde,
Som forynger Livets Kraft.

Freier, gyldne Frugtbarhed,
Overflødighedens Fyrste,
Du, som Ax til Jorden ned
Ryster fra din Gullinbørste!
Skienk mig et beskedent Neg,
Mens min Sang i Skoven runger,
Lad mig uden Frygt for Hunger
Øve fort min Strængeleg.

Frigga! i din Herthadal,
Ved en Brink i dine Skove,
Byg din Søn af Løv en Sal
Nær ved Søens friske Vove.
Reis den, hvor jeg Lyset saae;
Hvor de randt min Barndoms Dage,
Men hvor Mindet blev tilbage,
Skienk mig en beskeden Vraa.

Kom saa ned til Gefions Ø,
Skønne Freia, Nordens Glæde!
Bring til Hytten mig min Mø,
Slyng os i din gyldne Kiæde.
Slyng os i din Lok saa boldt,
Som ei Heltens Glavind krænker:
Habor sprængte Sigars Lænker,
Signes Haar ham fangen holdt.

Mangen Nat, naar Ægirs Hav
Køligt op mod Stranden skyller,
Stig da, Baldur! fra din Grav,
Mens i Mulm sig Solen hyller;
Styrk min Aand med qvægsom Ro,
Lær mig Livets Blomster sanke,
Lær ved hellig Eftertanke
Mig at finde Haab og Tro.

Naar da Lokes haarde Stang
Hødur støder i mit Hierte,
Følg din Ven den skumle Gang
Giennem Helas Gru og Smerte.
Styrk mig med dit Guddoms-Mod,
Sving mig høit fra Jordens Vrimle
Med dig til dit lyse Gimle,
Fromme Baldur Eiegod!

ÆGIRS GAVE.

Mens høie Guder
Fornøied sig, hvor salten Sø
Med Vælde tuder
Rundt om Hler-Ægirs Ø,
Greb den Gud for Havets Magt
Om et Horn saa stort,
Dannet udi Skønheds Pragt,
Saare kunstig giort.

Blandt Sneglehuse
Dybt udi det vaade Blaa,
Hvor Bølger bruse,
Man ei dets Lige saae:
Farvespættet der man fandt
Hver en Rand og Krog;
Slangebøiet det sig vandt,
Som en spraglet Snog.

I smidig Vinden
Smelted Rødt i Hvidt og Guult;
Hornet forinden
Var rummeligt og huult,
Doppen i den snevre Bund
En Karfunkel grøn,
Randen om den brede Mund
Gyldenblank og skøn.

Det Horn mon love
De Diser udi Ægirs Sal.

Han raabte: »Vove!
»Fyld mig min Pocal.«
Haaret flettet ind med Siv,
Blysom Vove stod;
Blaatindbæltet smekke Liv,
Trind den spæde Fod.

Fulgt af sin Søster,
Hun kom, mens alle Guder loe.
De hvide Bryster
De svulmede saa froe.
Bag den blotte Jomfrubarm
Hiertet bange slog.
Taus hun i sin runde Arm
Sneglehornet tog.

Alt efter Vane
Derpaa den unge Havets Mø
Stak, som en Svane,
Ned i den salte Sø.
Snart man atter hende saae
Paa den grønne Strand,
Hornet fyldt med Perler smaae,
Klare som et Vand.

I brune Hænder
Tog Gubben, hvad ham Pigen gav:
»Hler-Ægir sender
»En Gave fra sit Hav.
»Gaven være Disen bragt

»Midt i Kredsen der,
 »Som besidder største Magt,
 »Udi Guders Hær!«

Da Frigga reiste
 Sig med sin grønne Egekrands,
 Gudinden kneiste
 I herlig Himmelglands:
 »Moder for et Herthadal
 »Odins Hustru bold;
 »Hvo har udi Asers Sal
 »Større Kraft og Vold?«

De hvide Hænder
 Da strakte Gefion ud mod Sø;
 Heimskringla kiender
 Den vene Nordens Mø.
 »Hvo har pløiet Herthalund
 »Frem, du stolte Frei?
 »Hvo gav hist din Throne Grund?
 »Ingen, uden jeg.«

Men Eir sig hæved
 Med sin Rod, sin skarpe Kniv:
 »Hvor ofted bæved
 »I ei for Heltens Liv?
 »Hvad er Throne, hvad er Land
 »Uden Sundhedssaft?
 »Hvilken Kraft sig ligne kan
 »Med min Lægekraft?«

Nornen, den høie,
Da stødte stoltelig til Lyd.
Hver Guddoms Øie
Faldt paa det tunge Spyd.
»Livet har I vel frembragt,
»Asers stolte Hær!
»Men hvad standser Livets Magt?
»Det gjør Nornens Spær.«

Da Freia smiilte;
Paa sin lille Fod af Snee
Didhen hun ilte,
Hvor Gaven var at see:
»Ægir! giv du Hornet mig;
»Freia stander først.
»Al Naturen siger dig,
»At min Magt er størst.«

At kiæledægge
Begyndte hun paa Gubbens Skiød,
Fra trinde Lægge
Bort Klædebonnet flød;
Trykte om hans Ryg sin Arms
Alabaster ned,
Lod ham skue nær sin Barms
Deelte Fyldighed.

Fast elskovsfangen
Alt Ægir efter Hornet tog —
Ham vakte Klangen,
Thi Bragi Harpen slog;
Og som nu hans Øines Ild

Faldt paa Guders Rad,
Blev han Ydun vaer, som mild
Hos sin Husbond sad.

Saa taus blyfærdig,
Indhyllet i det kydske Flor,
Sad hun elskværdig,
Om ranke Liv en Giord.
Bruunt var Haarets rene Glands,
Som en Knude bandt;
Giennem Lokken sig en Krands
Af Kiærminder vandt.

Et gyldent Bæger
Hun holdt udi sin hvide Haand.
Naar Bragi leger
Paa Harpen, fro i Aand,
Dufter strax den modne Frugt
Fra den Skaal paa Stand,
Breder ud en liflig Lugt
Over Hav og Land.

Den hulde Qvinde
Med ubevidste Ynders Magt
Mon overvinde
Selv Freias stærke Pragt.
»Ydun!« raabte Guden brat,
»Syng i Bragis Maal,
»Syng os: hvilken sielden Skat
»Dufter fra din Skaal.«

Med deilig Stemme —
 Det klang, som naar i Vaarens Dal
 Bag Bøgens Giemme
 Fløiter en Nattergal —
 Ydun sang ved Harpens Klang,
 Høit lød hendes Røst.
 Harpen klang, og Yduns Sang
 Smelted Alles Bryst.

»Den sunde Rødme,
 »Som blusser her fra Skaalens Rand,
 »Den friske Sødme
 »Kun Guder styrke kan.
 »Blev af disse Æbler smaae
 »Krystet ei en Drik,
 »Falmed Odins Lokker graae,
 »Sluktes Freias Blik.

»Naar Bragi synger,
 »Da modnes paa et helligt Træ
 »De Æbleklynger
 »I Lundens dunkle Læ.
 »Kun Udødeligheds Kraft,
 »Kun et evigt Liv
 »Springer ud af denne Saft.«
 Saa sang Bragis Viv.

Et helligt Stille
 Bifaldt, hvad Disasangen lød.
 Da saae man trille
 Ned udi Yduns Skiød
 Alle Hornets Perler smaae

Klart paa Kildeviis.

»Skatten dig tilhøre maa,

»Valhals bedste Diis!

»Hvad jeg forlanger,

»Til Giengiold for hvad her du fik,

»Er, at jeg fanger

»Udaf din Most en Drik.

»Tolk min Daad og min Bedrift

»I en Skialdesang,

»Lad den fra din Runeskrift

»Tone frem engang!«

Det Ydun loved,

Og derpaa deelte hun sin Skat.

Hver Disas Hoved

Blev smykt med Perler brat.

Hornet skienkte Bragi hun:

Suttungs Drik et Maal.

Ægir gav hun strax paa Stund

Frugter af sin Skaal.

Hvis ikke siden,

Af onde Lok' i Ægirs Bo

Forvendt til Striden

Var bleven Gildets Ro,

Havde Sæmund i sit Skrift

Daaden længst fortalt;

Men den vældige Bedrift

Har den mindre qvalt.

At ei forsvinde
Den skulde reent og plat forgaae,
Bød min Gudinde
Mig her Guldharpen slaae.
Oldtids dunkle Taager flye,
Valhal straalер smukt;
Guder lever op paa ny
Ved Ydunas Frugt.

JULEN I PARIS.

Naar Høsten er forsvunden
Med sine Frugter hulde;
Naar Jorden fast er bunden
Af Isens kolde Lænker;
Naar Spurven hist sin Føde
Kun hopper sig i Møde
Midt i den skarpe Kulde
Paa Landeveiens Steen;
Naar Sneens Lag sig sænker
Paa Græs, paa Tag og Green:

Da, tænkte jeg, da kommer
Paa dunkle Himmelhvælvning
Den skønne Vintersommer;
Da straalер dig i Møde
Hist helligt fra det Fierne

Den klare Midnatsstjerne
Med fromme Straaleskiælving,
Og tolker dig saa blid:
Nu nærmer sig den søde,
Den skønne Juletid.

Og Jordens hvide Flade
Da smiler med Forlængsel
Mod Nattens Stierneflade,
Naar Dagens Tid er omme;
Ret som den vilde sige:
Kun Himlens lyse Rige
Mig trøster i mit Fængsel
Alt med sin Blinken sød;
Fra oven maa det komme,
Forneden er kun Død.

Men borte blev min Glæde,
Thi Jorden ei sig smykte
Med Sneens Høitidsklæde.
Jeg saae til alle Kanter,
Men kun en Hverdagstaage
Laae tykt i alle Kroge;
Ei Frosten Støvet trykte,
Ei Dyndet undertvang,
Og ingen Iisdemanter
I Træets Øren hang.

Da nu Naturens Rige
Ei smykte sig derude,
Da lod jeg Haabet vige.

Ak, tænkte jeg, ak Himmel!
Hvis Buske, Træ'r og Stene,
Som staae saa fromt alene,
Vil ingen Fest bebude
Mod høien Juleqvæld —
Letsindig Stadens Vrimmel,
Den gjør det mindre vel!

Og hvad jeg tænkte, skete:
Til ingen festlig Glæde
Sig Nogen tilberedte.
Jeg saae ei Dagen funkle,
De sad og solgte, købte,
Til Mørket Jorden svøbte,
Paa Gade, Torv og Stræde.
Da gik jeg ud forladt,
Og stirred i den dunkle,
Den høie Julenat.

Og tænkte mig tilbage
Fra disse Glæder tomme
Til vore Barndoms-Dage,
Da vi, Sophia! ginge
Mod Aften ud at skue
Den Sky paa Himlens Bue,
Hvor Englen skulde komme,
Som under Klokkens Klang
Snart vilde Gaven bringe,
Mens vi vor Psalme sang.

Og tænkte mig tilbage
Hen i vor Julestue,

Hvor ei trearmet Stage
Af Sølv, for Pragt at vise,
Men Lyset selv i Trende
Paa Bordet maatte brænde
Helligtrekonge-Lue,
Mens alle siunge saa:
Guds Godhed ville vi prise,
De Store med de Smaae!

DEN BRITISKE HELTEDAAD.

Hvo pløier atter hist vor Sø?
En talrig bretlandsk Flaade!
Den nærmer sig til Fredens Ø;
Hvo løser denne Gaade?
Hvad vilst du paa vor grønne Strand?
Udæsker du den danske Mand?
»Ja, danske Kæmpe! du maa døe,
»Forkaster du min Naade.«

Ha, stolte Brite! mindes du,
Med hvem du frækt vil stride?
Troer du ei, Danmark eier nu
En Lodbrog, Ironside?
At Siælland meer ei sender ud
En Tveskiæg og en Store Knud?
Ha, stolte Brite! mindes du,
Med hvem du frækt vil stride?

Hvem skylder du dit Liv, dit Sprog?
Er Danmark ei din Moder?
Hvo lærte dig, paa Snekken klog
At pløie Hav og Floder?
Hvad est du med dit Sværd, dit Skaft?
Et Udskud af den danske Kraft!
Hvem skylder du dit Liv, dit Sprog?
Er Danmark ei din Moder?

Husk, da du nylig voved dig,
Hvor Danerflaget vaier,
Og offred tusind Brødres Liig,
Ha, for en indbildt Seier!
Vilst atter ved din bratte Død
Du farve Siællands Bølge rød?
Vel! Danerkæmpen venter dig,
Som han at vente pleier.

Ti, Skiald! saa sløvt er ei hans Blik,
Som dine Tanker mene;
Han har ei glemt de Slag, han fik
I sidste Heltescene.
Af Kæmpen fik han snart sin Rest;
Med Qvinder strider Briten bedst:
Han fandt — et heldigt Øieblik! —
Sin gamle Moder ene.

Troskyldig, ubevogtet der
Hun sidder i sin Hytte;
Nys uddrog hendes Sønners Hær
For Grændsen at beskytte.

Hun spinder flittig ved sin Teen,
I Hiertet blid, i Siælen reen;
Da kommer Tyven mere nær,
Og lurur paa sit Bytte.

En liden Sparebøsse staaer,
Hvor trygt den stod saalænge;
Der har hun henlagt Aar for Aar
En sparet Søilverpenge.
Ak, det var hendes hele Skat!
Den stæler han ved Midienat,
Den rige lumske Tyv, og gaaer,
Mens hver Mand er til Senge.

Dog Hørren først af brystne Teen
Han river rovberuset,
Og saarer hende Arm og Been,
Og tænder Ild paa Huset.
Saa gaaer han bort; men Haan og Skam
Og Hevn og Giengield følge ham,
Saa vist som endnu Steen paa Steen
Og Hytten staaer i Gruset.

Danmark har sine Snekker tabt,
England har tabt sin Ære.
Hvem sømmer det sig nu, fortabt,
Utrøstelig at være?
Skibsplanker groe bag Skovens Læ,
Hvor voxer atter Ærens Træ?
Danmark har nogle Snekker tabt,
Britannia tabt sin Ære.

DE TVENDE KIRKETAARNE.

Det var sig Herr Asker Ryg,
Hannem lyster i Leding at gange;
Først træder han i den Kirke liden,
At høre de Ottesange.

Muren var af det gule Leer,
Og Taget det sorte Straa;
Det var sig Herr Asker Ryg,
Misnøiet han saae derpaa.

Det var sig Herr Asker Ryg,
Sit Hoved maatte han bøie;
Loftet det var saa saare lavt,
Og Kæmperne vare saa høie.

Væggen var baade muggen og grøn,
Den havde saa dyb en Revne;
Tiden æder med skarpen Tand,
Saa lidet monne hun levne.

Fort hun gnaver med skarpen Tand,
Dertil hun haver stor Drift.
Alt da voxte den liden Smaablomst
Udi den Kirkerift.

Alt da snoede den grønne Humle
Sig ad den Kirkeside.
Storken sidder udi Redet strunk,
Og seer hun ud saa vide.

»Og hør du, kiære Fru Inge!
»Du est en Qvinde saa puur;
»Ei sømmer det sig, at bede til Gud
»I sligt brøstfældigt Skuur.

»Vinden blæser udi Kirken ind,
»Og Regnen ned mon dryppe.
»Christus er steget til Himmels Sal,
»Han nøies ei meer med en Krybbe.

»Hør du, allerkiæreste Hustru min!
»Jeg siger dig det for sand:
»Op skalst du bygge Kirken af ny,
»Mens jeg er dragen af Land.

»Taget du dække med røde Tegl,
»Af Steen du føre den Muur;
»Ned da skalst du rive saa brat
»Det uselig Kirkeskuur.

»Tage du saa mit Skarlagenskind,
»Af Fløiel det vel maa være;
»Alt til et Alterklæde skønt
»Du snildelig saa det skære.«

Det var sig Fru Inge,
Hun svared sin Husbond med Ære:
»Som I siger, min ædelig Herre!
»Saa bør det vel sig være.«

»Hør du, kiære Fru Inge!
»Gud haver velsignet dit Liv;
»Føder du mig en Søn saa hold,
»Da est du en Danneviv.

»Føder du mig saa bold en Søn,
»Da gjør du mig Tankerne glade.
»Føder du mig en Dotter skøn —
»Jeg vil hende ikke hade.

»Hør du, kiære Fru Inge!
»Du est en Qvinde velbaarn;
»Føder du mig en Søn saa bold,
»Da bygge du Kirken et Taarn.

»Føder du mig en Dotterlil,
»Da sætte du kun et Spiir;
»Ridderen kneiser saa strunk og stolt,
»Men for Qvinden er Ydmyghed Ziir.«

Det var sig Herr Asker Ryg,
Han beder sadle sin Hest,
Saa rider han i det Ledingstog,
Som til en Brudedefest.

Tredive vare hans Svende,
Og alle med Brynier nye;
Hvor han stedtes i Kampen hen,
De Fiender brat monne flye.

Det stod paa udi Uger,
Ja vel udi Maaneder ni;
Det var sig Herr Asker Ryg,
Han seired i alle di.

Det var sig den giævelig Helt,
Hannem lyster nu hiem at fare;
Hielmene var af hiin røde Guld,
Hannem fulgte saa faur en Skare.

Der han drog igiennem den Skov,
Da fulgte ham tredive Svende;
Der han kom til Finnesløvlille,
Da red den Herre alene.

Solen skinner om Morgenens rød,
Og Røgen falder paa Græs.
Det var sig Herr Asker Ryg,
Han spored saa vel sin Hest.

Satte den Herre Guldkringlen
Dybt udi sin Gangers Side.
Det vil jeg for Sanningen sige,
Hans Tanker løbe saa vide.

Over den gule Hvedemark
Der kneiser en Bakke grøn,
Bagved ligger Finnesløvlil,
En By vel stor og skøn.

Det var sig Herr Asker Ryg,
Han bad vel ved vor Frue:
»Give det Gud i Himmerig,
»At jeg et Taarn maatte skue!«

Det var sig Herr Asker Ryg,
Saa listelig da han loe:
Der han kom paa den grønne Brink,
Han skued de Taarne to.

Over den Kirke stoltelig
De kneised i Luften blaa.
Lærken sang i den Hvedemark,
Mens Solen skinte derpaa.

Tak have stolten Fru Inge!
Hun var en Danneviv;
Hun skienkte sin Husbond Sønner to
Til Gammen og Tidsfordriv.

Den første af de Sønner to
Den kaldte han Esbern Snare;
Han blev saa stærk, som den vilde Bas,
Og mere snel, end en Hare.

Den Anden kaldte han Axel,
Han blev en Biskop from;
Han brugte sit gode danske Sværd,
Som Paven sin Stav i Rom.

Faldet er nu det ene Taarn,
Og Krattet voxer af Gruus;
Axel og Esbern Snare
De taarne det danske Huus.

Mosset dækker den gamle Steen
Alt over den sorte Jord;
Axel og Esbern Snare
De hæve sig høit i Nord.

Styrte vil snart det andet Taarn
Alt i den Kirkeby;
Axel og Esbern Snare
De kneiser i evigt Ry.

Christ signe den ædelig Danneqvinde!
Hun hviler for Altret i Kirke;
Hun satte tvende mægtige Taarne
Paa Danemarks Danevirke.

Hil være den Kæmpe, som seierrig
Hiemdrager med stolten Skare,
Og finder i Vuggen Tvillinger to,
Som Axel og Esbern Snare!

AGNETE.

Agnete sidder paa den eensomme Strand,
Saa sagtelig de Bølger slaae op paa hviden Sand.

De Vover svulme med skummende Top,
En Havmand sig skyder fra Havsbunden op.

Hans Pandser var om Livet af sølvblanke Skiæl,
Derpaa skinte Solen udi Rosenqvæld.

Hans Spyd var en Baadsstang, dens Krog en Koral,
Hans Skiold var en bruunhvælveth Skildpaddeskal.

Hans Hielm var af Musling, hans Haar var af Tang,
Som Strandmaagens Stemme var Havmandens Sang.

»Og siig du mig, skøn Havmand, alt fra din vaade Bo!
»Naar kommer der en Beiler og fæster min Tro?«

»Og hør du, Agnete! hvad jeg vil sige dig:
»Alt til din kiære Fæstemand saa skalst du kaare mig.

»Jeg eier under Havet saa lystelig en Hal,
»Du Væggen finder sleben af klareste Krystal.

»Syv hundred unge Piger opvarte ved min Disk,
»Foroven som en Qvinde, forneden som en Fisk.

»En Slæde jeg dig skienker, som Perlemor at see,
»Den drager dig den Sælhund, som Renen paa Snee.

»Og i min grønne Have saa høit de Blomster staae,
»De kneise udi Vandet, som udi Luften blaa.«

»Og er det, som du siger, skøn Havmand! for sand,
»Da vil jeg dig udkaare alt til min Fæstemand.«

Agnete sprang i Havet, den unge Venneviv,
Han trak hende ned under Havgræs og Siv.

Tilsammen der de leved i otte lange Aar,
Syv Sønner under Havet hun med Havmanden faaer.

Agnete sad i Buret alt under Siv og Tang,
Da hører hun paa Jorden de Kirkeklokkers Klang.

Agnete for sin Husbond da ganger ind at staae:
»Og maa jeg endnu en Gang til Gudsbord gaae!«

»Og hør du, Agnete! hvad jeg vil sige dig:
»I fiir og tyve Timer maa du forlade mig.«

Agnete kysser kiærlig de Sønner syv saa brat,
Hun ønskede dennem alle vel tusinde god Nat.

Og græde gjorde Store, og græde gjorde Smaae,
Og græde gjorde Barnet, som udi Vuggen laae.

Agnete under Himlen igien paa Stranden staaer,
Hun havde ei seet Solen i otte lange Aar.

Agnete træder høvisk for sine Frænder ind.
»Vi kiende dig ei mere, du hedenske Qvind!«

Agnete treen i Kirken ved Klokkernes Dingding,
Men alle de Smaabilleder de vendte sig omkring.

Agnete sætter Kalken ved Altret for sin Mund,
Da var det som hun stirred i Havets sorte Grund.

Da skiælved hun saa saare, hun mæled ei et Ord,
Den hellige Viin hun spildte paa Jord.

Om Aftenen, da Røgen og Mørket faldt paa,
Agnete mon atter til Stranden udgaae.

Hun folded sine Hænder, den uselige Viv:
»Gud naade mig, og tage saa brat mit unge Liv!«

Agnete sank i Græsset, i blaae Violer ned;
Det siger jeg, de Blomster de blegnede derved.

De Fugle de siunge saa høit fra grønningen Qvist:
»Nu dør du, Agnete! det vide vi forvist.«

I Tusmørkets Time, som Straalerne nedgik,
Da skiælved hendes Hierte, da brast hendes Blik.

De salte Bølger stige saa susende med Ak,
Saa sagselig de Liget til Havsbunden trak.

Tre Dage laae paa Bunden hun efter sin Død,
Da atter hende Bølgerne til Havsladen skød.

Den liden Dreng paa Fælleden saa aarle vogter Gæs,
Da fandt han Agnete opskyllet paa det Næs.

I Sandet blev hun jordet bag tangklædte Steen,
Den skiermer nu for Bølgerne de mødige Been.

Hver Morgen og hver Aften er Stenen salt og vaad;
Det, siges Byens Piger, er Havmandens Graad.

TIL MADAME JOHANNSEN, FØDT KNUDTZON.

Paris, den 6te Juni 1808.

Vidt fiernet fra mit Fædreland,
Omgivet af en fremmed Vrimmel,
Der kiender til den sølvblaa Strand
Saa lidt, som til den sølvblaa Himmel;
Der bygger om en grumset Flod,
Hvori de vaske sig, og drikke,
I Hiertet intet Uskyldsblod,
I Øiet ingen Frihedsblikke;

Et Folk, saa langt fra norsk og dansk,
 Som nogen Moderssiæl kan være,
 For Resten Tidens største Ære,
 Et Folk, om ikke frankt, dog fransk —
 Omringet af en saadan Flok,
 Hvad Andet for en Skiald fra Norden,
 End paa en vældig Klippeblok
 At tænke stundom sig fra Jorden;
 End i en Drøm at virke frem
 Den Fryd, som var ham ganske negtet;
 End skabe sig et digtet Hiem
 Med Alt, hvad der ham var beslægtet?

Saa gjorde jeg. Og Musen lod
 Mit Øie kiære Syner skue,
 Og Thronthiems gamle Kirke stod
 For mig i Morgenrødens Lue,
 Og Valhals Vælde traadte ned,
 Og diærve Helte saae jeg virke,
 Og ægte nordisk Kiærlighed
 Fremblomstred i den gamle Kirke.
 Men, ak! det var en Phantasie;
 Og da min Drøm var endt, desværre,
 Var og den drømte Fryd forbi,
 Thi Alt var fransk — det veed vor Herre!

Hvad skildrer nu da Skialdens Lyst?
 Den Glæde, som kun før han tænkte,
 Opfylder virkelig hans Bryst,
 Et udrømt Held ham Skiebnen skienkte.
 Thi nordisk Ynde, nordisk Dyd,

Og Alt, hvad Frankrigs Flitter hader,
Og Sprogets elskte Moderlyd —
Det traf han paa de franske Gader.
Og midt i *Rue de mail* han saae
Et lille Throndhjem til sin Glæde,
Midt i den franske Pøl en Vraa,
Hvor Nordens Aand og Liv tog Sæde.

Med festlig Fryd jeg Harpen slaaer
Til Tak paa denne Dag, Veninde!
Den korte Glæde snart forgaaer —
Erindringen skal ei forsvinde.
Hist bedre Glæder uden Tal
Skal os i bedre Tider more,
Og paa det lille Throndhjem skal
Vi eengang tænke i det store.

TIL MADAME LABOUCHÈRE, FØDT KNUDTZON.

Paris, den 11te Juni 1808.

Græd ei, fordi du maa dit Hiem forlade,
Fordi de Elskte ile fra dig bort!
Dig skiller fra dit Norge Havets Flade;
Men Havets Vei er altid kort.
Din Fader raader over lette Snekker,
Og dine kiære Venner elske dig
Med Kiærlighed, som ingen Frastand svækker.
Græd ei! thi du est lykkelig.

Een Broder bliver, og en anden kommer
 Med Skibet snart igien til franske Strand,
 Og bringer dig midt i den skønne Sommer
 Tilbage til dit Fædreland.

Saaledes vilst du længe Livet nyde
 Imellem Kiærlighed og Kiærlighed,
 Og som dit Skib, skal Livets Snekke flyde
 Imellem tvende Blomsterbed.

Behold dit Hiertelag til Nordens Egne,
 Glem ikke Rugens Land, hvor Druen groer!
 Uskrømtet Venskab blomstrer allevegne,
 Dog trives dette Blomster bedst i Nord.
 Lær dine Børn dit Modersprog at tale,
 Lær dem at have Norges Fielde kiær,
 Og siig dem: i de danske Dale
 Slaae Hierter, som er Venskab værd!

Lad tidt en trofast Sang fra Hiemmet lyde
 Paa dine Læber, lært i Klippens Hald;
 Lad tidt en Taare fra dit Øie flyde
 Ved Sangen af den danske Skiald!
 Vi sees igien! Hvo vilde vel formode,
 At kiære Venner fandtes aldrig meer?
 Vi sees! Selv Døden skiller kort de Gode;
 Hist findes de, og skilles aldrig meer.

NORMANDS-SANG.

Paris, Sommeren 1808.

Sørge, hvo som vil, for Norges gamle Land!
Jeg kiender ikke Sorgen.
Frygte, hvo som vil, for Bierg og Dal og Strand!
Mig Frygten er forborgen.
Dovrefield skal Svensken, tænker jeg, la'e staae,
Elven skal i Dalen han frit lade gaae.
 Skyen svinder bort;
 Er end Natten sort,
Solen skinner klart i Morgen.

Blodet rinder let i hver en Normands Bryst,
Som i Klippen Kildevældet,
Hiertet svæver høit og rede til en Dyst,
Som Ørnen over Fieldet.
Biørn og Ulv maae flygte bort for Klippens Børn,
Svensken er ei Ulv, og endnu mindre Biørn.
 Sidst ved Fredrikshald
 Fik han jo sit Fald;
Troer han, Kraften er forældet?

Briten er en Høker, Høkeren forstaaer
Helten ikkun slet at møde.
Hvor ei Listen meer og Guldet meer forslaaer,
Der maa stakkels Briten bløde.
Huse kan han brænde, Qvinder kan han slaae,
Men mod Landets Sønner vil han slet bestaae.
 Zinclar fandt sin Død
 Hist i Dalens Skiød;
Der er Rum til flere Døde.

Snart skal Havet meer ei med sin sølvblaa Favn
Skille vore Brødreriger;
Snart staaer mellem Thronthiems By og Kiøbenhavn
Ingen fiendtlig væbnet Kriger.
Skaal for hver en Broder i den danske Dal,
For hver Broder i den norske Klippesal!
Fryd og muntert Liv
For hver Daneviv!
Skaal for alle Norges Piger!

SIMPLON.

Paa Tilbagereisen. 1809.

Der staae igien de taarnehøie Trolde
Med Taagedamp om Been.
Lidt efter lidt forsvandt de grønne Volde,
Her kneiser nøgne Steen.

Mig vinker Kæmpen, der de gamle Daner
I Flokke saae saa tidt;
Hans Hielm er Iis, og Hielmetoppen Graner,
Og Pandseret Granit.

Hvi smulmer Hiertet mere kiækt i Barmen
Ved denne Klippehal?
Jeg hører Ørnens Susen, Fossens Larmen,
Men ingen Nattergal.

Hvor er de Myrter og de Laurbærhækker,
Hvor Marmorstøtten stod?
Jeg seer kun Biergets Top, som Snee bedækker;
En Afgrund ved min Fod.

Dog glædes jeg, og fra mit Bryst forsvinder
Hiin Ængsteligheds Vee.
Mig vinker Idun med de friske Kinder
I Klædningen af Snee.

Hvad er dog dette? Hist i Morgenrøden
En Banghed mig betog;
Det kom mig stundom for, jeg hørte Døden,
Naar Nattergalen slog.

I Køligheden jeg mig føler lettet;
Ei Heden var min Ven.
Som fangen Fisk jeg mellem Blomster sprætted,
Og vilde bort igjen.

»Saa har Apoll dig ikke værdig funden
»Da til sin Himmel klar;
»Saa er den skønne Kunst for dig forsvunden,
»Saa est du en Barbar!«

Velan, Barbar! Der hersker og i Norden
En Gud, som Harpen slaaer;
Han er ei Yngling, han en Mand er vorden
Med Egeløv i Haar.

Han lærte mig i mine Fædreskove
At røre Harpen stærk;

Han lærte mig mangt Helteqvad at vove
Om Dyd og Nidingsværk.

Dog, skønne Grækers Aand! du selv maa sande,
Jeg hylded dine Bud:
Du saae mig henrykt i dit Tempel stande,
Jeg dyrked dig som Gud.

Og du din Viisdom mig har aabenbaret
I evig Skønhedsglands;
Du danned dybt, med hvad jeg har erfaret,
Mig Hiertet og min Sands.

Og I huldsalige Farvetrylleries,
Som nu ei Øiet seer!
Mon vel en Digers bedste Phantasier,
End I, mig glæded meer?

Jeg kunde dig ei uden Sorg forlade,
Begravede Natur!
Skøndt ei jeg stod i hver en gammel Gade,
Betragted hver en Muur.

Og tyske Sværmerier, som sig blandte
I Alt, mig gjorde stum;
Ei fandt jeg Himmelnøglen kun i Dante,
Ei steds Nutiden dum.

Utaalelig mig blev min Olds Foragter,
Hvem gamle Drømme bandt;
Og skøndt mig mored de catholske Fagter,
Blev jeg en Protestant.

For stærk mig ogsaa Middagssolen brændte;
Vel Himmelen var blaa,
Men Siællands Bøg, hvorhen jeg Øiet vendte,
Dog ei mit Øie saae.

Nu glædes jeg paa Fieldet her, det hvide,
Og rørt mod Norden seer.
Jeg hviler ei ved Cesti Pyramide,
Jeg er ei Kiætter meer!

Anmærkninger.

Side 1, Lin. 1. Paa min Moders Grav og de otte følgende Numre ere vel de ældste af de i dette Udvalg optagne Digte, og skrevne, før Oehlenschläger gjorde Bekendtskab med Steffens; men kun Romancen Ad Sundet o. s. v. staar her ganske uforandret. Høitidssangen er den uforandrede Slutning, som Oehlenschläger paa sine gamle Dage beholdt af et noget længere Digt. Paa min Moders Grav, Afskedssang, Freias Rok, Siölund og Biarkemaal har Oehlenschläger kun underkastet Smaaforandringer; derimod har han gennemgaaende omarbejdet Den bolde Lars Bagge og Til Dichman. — Oehlenschlägers Moder døde den 6te Maj 1800 i Sønnens 21de Aar. Hun besynges ogsaa i Kirkegaarden, det næstsidste Nummer af Frederiksberg-Digtet, 1816; se næste Bind.

Side 1, Lin. 6 og 7. Om Rim som dig og sørgelig, se 1ste Bind, Anm til S. 12, L. 4 og 6, samt til S. 205, L. 5-4 f. n.

Side 2, Lin. 12. Jorden ei dig savner, d. e. Jorden har faaet sit Bytte, Graven har modtaget dig.

Side 2, Lin. 11-10 f. n. Da Baggesen i Efteraaret 1800 beredte sig til at forlade Danmark, som der sagdes: for bestandig, fik Oehlenschläger i Fællesskab med sin Ven H. C. Ørsted en Afskedsfest arrangeret for ham i Dreiers Klub og skrev nærværende Sang. »Et Exemplar af den, som Baggesen under Afsyngningen havde holdt i Haanden,« siger Oehlenschläger i sine Erindringer, »gav han mig tilbage, giennemvædet med sine Taarer, i det han omfavnede mig, kyssede mig, og testamenterede mig sin danske Lyra, som han nu ikke havde i Sinde at slaae mere«.

Side 3, Lin. 6. Pindi Field d. e. Pindus's Fjæld. Pindus, en Bjergkæde i Grækenland, blev i Oldtiden anset som Musernes Sæde. Det stemmer med Tidens Sprogbrug, at her bruges den latinske Genitiv.

Side 3, Lin. 8-5 f. n. De bekendte Linier, til hvilke Oehlenschläger her sigter, findes i Baggesens Til mit Fædreland.

Side 4, Lin. 6. Den dramatiske Situation Anden April 1801 blev anonymt indleveret til Teaterdirektionen, som forkastede den i Februar 1802. Kort efter blev Stykket udgivet og derpaa henlagt af Digteren. Det er aftrykt i Liebenbergs Bidrag til den oehlenschlägerske Literaturs Historie, 1ste Bind, S. 402-432.

Side 5, Lin. 1. Den bolde Lars Bagge. Om denne Lokalisering af et Digt af Bürger skriver Oehlenschläger i sine Erindringer, 1ste Del, S. 160-161 (Udtoget, S. 109): »Et selsomt Tilfælde maa jeg fortælle, som indtraf paa denne Tid [1801]. Jeg havde læst Bürgers Lied vom braven Manne. Det begeistrede mig, og jeg oversatte det paa Dansk. Ligesom jeg var færdig dermed, traadte L. Kruse ind til mig i min Stue. Jeg spørger: »Hvad Nyt?« — »Har du Intet mærket til den stærke Storm i Nat [den 3dje Nov.]?« — »Nei, jeg har sovet roligt hele Natten.« — »Der er vist skeet megen Ulykke paa Søen,« vedblev Kruse, »men een Ulykke er i det mindste forhindret ved en Sømands Heltetmod. Folkene paa et strandet Skib langt ude paa Rheden kunde ikke redde sig. Tusinde Mennesker stode paa Toldboden, Ingen vovede sig ud. Nu kom Grosserer Staal Hagen, og lovede den Mand en betydelig Sum, som turde redde dem. Fiskeren Lars Bagge springer i en Baad, redder de Skibbrudne med Livsfare, og beder Kiøbmanden give dem Pengene; selv vil han Intet have.« — »Nei,« raabte jeg, »det er alt for selsomt.« — »Hvad mener du?« — »Der ligger den hele Historie poetisk beskrevet paa Bordet. Jeg behøver kun at forandre Navnene og nogle Biomstændigheder.« Jeg fortalte nu Kruse Hændelsen, og han forundrede sig med mig. Digtet blev trykt, og behagede; men det forunderlige Tilfælde fortaug jeg, af Frygt for at man skulde troe, det var opdigtet. Mange Aar efter har jeg i mine samlede Digte [1823, I, S. 29] fortalt denne Hændelse i det lille Digt Varselet, som følger efter Romancen Lars Bagge.« — Digtet Varselet er ikke optaget her. Om Lars Bache, som var Færgemand, kan læses i Dansk Biografisk Lexikon, I, 1887. Oehlenschläger skriver overalt Bagge i Stedet for Bache.

Side 9, Lin. 12 f. n. Freias Rok. I nogle af Udgaverne ledsagede Oehlenschläger denne Overskrift med Anmærkningen: »Orion«. Digtet hører tillige med de to følgende til Fortællingen Erik og Roller, om hvilken Oehlenschläger i sine Erindringer, 1ste Del, S. 178, 182 og 193 (Udtoget, S. 119-120, 123 og 131), meddeler, at han, før han i Forsommeren

1802 gjorde Bekendtskab med Steffens, havde ladet flere Ark trykke, som han »kasserede, fordi han havde faaet en anden Smag«. Fortællingen, der i Aaret 1817 fremkom om-digtet som en Episode i Hroars Saga, blev 1897 udgivet i sin oprindelige Skikkelse af Hr. cand. mag. V. Bierring. Allerede 1860 havde Liebenberg henledet Opmærksomheden paa det forkastede Arbejde, idet han (Oehlenschlägers Po-etiske Skrifter, 19de Deel, S. 306) meddeler, at der deraf »fandtes iblandt Digterens Efterladenskaber de elleve første Ark rentrykte og det tolvte i Korrektur«. Hr. Bierring be-tegner i Indledningen til sin Udgave Liebenbergs Beskrivelse af Fragmentet som uklar; men Sagen er, saaledes som Hr. C. Elberling rigtigt antager i sin Anmeldelse af Hr. Bierrings Udgave (Dania, 5te Bind, S. 57), at det paa det kongelige Bibliothek opbevarede Eksemplar. som Hr. Bierring har benyttet, ikke er det samme som det, Liebenberg beskriver. Dette findes nemlig efter Hr. Dr. phil. V. Andersens Med-delelse i Fru B. Oehlenschlägers Eje.

Side 10, Lin. 11. Siølund. Sagnet om Gefion og Gylfes Sønner behandledes af Oehlenschläger endnu engang i 20de Sang af Nordens Guder.

Side 10, Lin. 13-12 f. n. Aserne antoges tidligere for at være komne til Norden fra Asien.

Side 12, Lin. 1. Karfunkelsteen, Rubin.

Side 12, Lin. 11. Ægir, Havets Gud.

Side 12, Lin. 13. Ranas Døttre, Bølgerne. Ran, Ægirs Hustru, kaldes ofte Rana, ligesom Hela, Valhalla, Siølunda i Stedet for Hel, Valhal, Siølund (Sjælland).

Side 13, Lin. 10. Biarkemaal. Dette er ikke nogen Efterligning eller Restitution af den i Oldtiden under samme Navn berømte Sang, som var lagt Helten Bjarke i Munden ved hans sidste Kamp for Hrolf Krake, og af hvilken vi nu ikke kende mere end Begyndelsen. Oehlenschläger anbragte senere (1827-1828) sit Bjarkemaal i 3dje Sang af Heltedigtet Hrolf Krake, men forbigik der den 3dje Strofe, hvorfor det optages ogsaa her. Paa dette Sted maatte det desuden nødtigt savnes som den bedste Prøve paa, hvad Digteren i den Retning saa tidligt formaaede. Han har ofte benyttet samme Form, altid med afgjort Held; se saaledes Svartalfens første Sang for Slagfidur i Vaulundurs Saga (1804), Stærkodders Svanesang (1812), oprindelig hørende til Tragedien, men fremkommen som selvstændigt Digt, Nor-mannersangen i Tragedien Carl den Store (1828) og Hjalmars Dødssang i 20de Kapitel af Ørvarodds Saga (1841).

Side 13, Lin. 8 f. n. Birtingsbad, Blodbadet, Slaget.

Side 13, Lin. 5 f. n. Skøgul, en af Valkyrierne, Krigs-

møerne i Valhal, Kampens Piger, som de kaldes i 4de Strofe.

Side 13, Lin. 2 f. n. Den blanke Tunge, Sværdet.

Side 14, Lin. 11. Som Blodgudinden, som en Val-kyrie.

Side 14, Lin. 13 f. n. Den røde Tvæt, Blodet (at tvætte, at vadske).

Side 14, Lin. 10 f. n. Tyr, den unge forvovne Kampgud, Søn af Odin.

Side 15, Lin. 13. Nornen, Skæbnegudinden.

Side 15, Lin. 7-5 f. n. Foruden denne Sang og den dramatiske Situation Anden April 1801, af hvilken Romanen ovenfor, S. 4, er tagen, foreligge endnu seks andre Digte fra Oehlenschlägers Haand i samme Anledning.

Side 16, Lin. 13. siunke (forældet), sank.

Side 16, Lin. 5 f. n. Dichman havde været Oehlenschlägers Historielærer i Efterslægtsskolen. Ogsaa i Anledning af hans Død, November 1806, skrev hans taknemmelige Discipel et (her ikke optaget) Digt. Om Oehlenschlägers Barndomslæsning, der berøres i nærværende Digt, se i næste Bind Anm. til Slottet i Frederiksberg-Digtet 1816.

Side 16, Lin. 2 f. n. Forgietsmigei, Forglemmigej; se 9de Bind, Anm. til S. 35, L. 5.

Side 18, Lin. 1. Tyskeren Schnabels Klippeborgsroman (Wunderliche Fata einiger Seefahrer, vornehmlich Alberti Julii . . . und seiner auf der Insel Felsenburg zustande gebrachten Kolonien) hørte i dansk Oversættelse til Oehlenschlägers Barndomslæsning og blev Forbilledet for hans Roman Øen i Sydhavet.

Side 18, Lin. 9. Reineke, Ræven, Hovedpersonen i det gamle tyske Dyredigt Reineke Vos.

Side 18, Lin. 12 f. n. Tom Jones, Hovedpersonen i en berømt Roman af Fielding.

Side 19, Lin. 7-8. fierde Christians Kampestol o. s. v. Efter Sagnet brugte Kongen det bekendte Stensæde i lille Dyrehave ved Frederiksborg, naar han betalte Arbejdsfolkene under Slottets Bygning; men efter hans egne efterladte skrevne Ord lod han Stenen lægge til Minde om en huslig Tvist med Kirsten Munk.

Side 19, Lin. 13-16. Her skal vel tænkes paa Regulus, der, tro mod sin Ed, vendte tilbage fra Rom til Carthago, hvor han (efter mindre paalidelige Beretninger) blev underkastet den i Verset omtalte foruden mange andre Pinsler.

Side 19, Lin. 9 f. n. Kong Henrik den Fjerde af Frankrig og hans Minister Sully vare fortrolige Venner.

Side 20, Lin. 5. frodig Taal, frejdig Taalmodighed.

Side 20, Lin. 14-13 f. n. Her tænkes paa Myrderierne i Paris under den store franske Revolution.

Side 21, Lin. 10 f. n. Guldhornene. Digteren siger i sine Erindringer, 1ste Del, S. 188 (Udtoget, S. 127-128): »Paa Kunstammeret vare nylig [Natten mellem 4de og 5te Mai 1802] de to ældgamle Drikkehorn staaende bort og smeltede af Tyven, saa at de ginge for evig tabte for Efterverdenen. Denne Hændelse tog jeg allegorisk, og fortalte, at Hornene vare fundne til Løn for tro Oldforskning, men atter borttagne af Guderne, fordi man ingen Sands havde for deres sande Værd, og kun begabede dem nysgierrigt som andre Curiositeter.« Sammesteds fortælles, at Digtet blev skrevet, lige efter at Oehlenschläger var kommen hjem fra sit lange første Besøg hos Steffens. — En udførlig Under søgelse af Digtet kan læses i Dr. Vilhelm Andersens Guldhornene, København, 1896.

Side 22, Lin. 11 f. n. At møde sig i Stedet for at møde hinanden, mødes ansaas i Aarhundredets Begyndelse endnu ikke for en Germanisme.

Side 22, Lin. 9 f. n. røde, d. e. i Kobberbrynjer.

Side 23, Lin. 9. Hrymfaxe (Hrimfaxe), Rimmanke, Nattens Hest.

Side 23, Lin. 13. Alfen Delling var gift med Natten og ved hende Fader til Sønnen Dagen.

Side 23, Lin. 14. Skinfaxe, Dagens Hest.

Side 24, Lin. 14. undre i Stedet for undre sig findes ogsaa hos Ewald og Baggesen.

Side 24, Lin. 7 f. n. Hvoraf de er taget, hvoraf de søgende selv ere tagne, hvor de selv høre hjemme.

Side 24, Lin. 3-2 f. n. Stormenes Sluser bryde med Vælde maa vel forstaas saaledes: Stormene aabne deres Sluser og bryde med Vælde.

Side 25, Lin. 6 f. n. som sine Fædre i Stedet for som hans Fædre; sammenlign 7de Bind, Anm. til S. 50, L. 9 f. n.

Side 27, Lin. 3. Verbet skalter bruges vel næppe uden for Talemaaden at skalte og valte med noget (at raade vilkaarligt over noget); sammenlign 1ste Bind, Anm. til S. 42, L. 12-11 f. n.

Side 27, Lin. 2 f. n. Flora, de gamle Romeres Blomstergudinde.

Side 28, Lin. 3. Boreas; saaledes kaldte Grækerne Nordenvinden.

Side 28, Lin. 5. Apollo, hos de gamle Grækere og Romere Solens og Digtekunstens Gud.

Side 29, Lin. 14. bøgende, brølende.

Side 29, Lin. 12 f. n. ligne, efterligne.

Side 29, Lin. 3 f. n. Philomele (Græsk), Nattergalen.

Side 30, Lin. 1-16. Foruden i disse to Strofer har Oehlenschläger besunget Ewald i Gipsbilledet af Langelands-Reise (1804), i Ewald (1805), i Ewalds Grav og første Strofe af Mine Mestere (1810) samt i det her ikke optagne Ewalds Minde (1831). Desuden lod han Ewald personlig optræde i Fortællingen Digterbesøget og leverede biografiske, kritiske og literærhistoriske Afhandlinger om ham i sine Forelæsninger (1810, trykte 1854), i Molbechs Maanedsskrift *Athene* (Oktober og November 1813), samt i sit eget Maanedsskrift *Prometheus* (Oktober 1832).

Side 30, Lin. 5. I Rungsted tilbragte Ewald en forholdsvis lykkelig Tid fra Foraaret 1773 til Efteraaret 1775, og han besang det i Digtet Rungstedts Lyksaligheder.

Side 30, Lin. 7. Trinitatis Kirke i København, uden for hvilken Ewald hviler, er just ikke synderlig gammel (bygget færdig 1657) og dens Bygningsstil endnu mindre gotisk.

Side 30, Lin. 11 f. n. Ordet frostig forekommer kun et Par Gange hos Oehlenschläger og er vel overhovedet lidet brugt.

Side 31, Lin. 1. Niords Sønner, Vindene.

Side 31, Lin. 6 f. n. Thule, Norden. En Geograf, Pytheas fra Massilia (Marseille) kom i Begyndelsen af det 3dje Aarhundrede før Kristus til et — uvist hvilket — nordisk Land, som han kaldte Thule.

Side 32, Lin. 9. Offerne, gammeldags Form for Offrene.

Side 33, Lin. 3. knittrende; Digteren mener vel gnistrende; sammenlign i det følgende S. 43, L. 7.

Side 33, Lin. 10. sig vække, poetisk Frihed for vækkes.

Side 35, Lin. 14. skimter, skinner svagt. Denne Betydning af Ordet er forældet; sammenlign 1ste Bind, Anm. til S. 59, Lin. 6 f. n.

Side 36, Lin. 9 f. n. Hlidskialf var det Sted, hvorfra Odin kunde overskue hele Verden. Hlidskialfs Lue, Hlidskialfs Lys, Klarhed.

Side 36, Lin. 4 f. n. Auka-Thor, Age-Thor; hans Kørsel frembragte Tordenen.

Side 40, Lin. 4. Midgaardsslangen, Midgardsormen. Om denne se 8de, 9de og 30te Sang i Nordens Guder.

Side 40, Lin. 7. Om Fenris se 26de Sang i Nordens Guder.

Side 40, Lin. 5 f. n. Oehlenschläger bruger undertiden Elskte i Stedet for elskende, saaledes ogsaa i det følgende, S. 84, L. 3 og S. 86, L. 2 f. n., se desuden 1ste Bind, Anm. til S. 51, L. 12 f. n. og S. 203, L. 14 f. n., samt 4de Bind, Anm. til S. 218, L. 12 f. n.

Side 41, Lin. 1. Det samme Stof benyttede Oehlen-schläger omtrent tre Aar senere til sin Tragedie Hakon Jarl.

Side 42, Lin. 9 f. n. Litanier, Bodspsalmer.

Side 42, Lin. 3 f. n. Gaulaa, nu Guledalselv i det trond-hjemske.

Side 43, Lin. 11 f. n. Hermod, Gudernes Sendebud.

Side 43, Lin. 9 f. n. Giv Olaf Christen sit Bane-saar. Denne forældede Sprogbrug (i Stedet for . . . hans Banesaar) forekommer oftere hos Oehlenschläger.

Side 44, Lin. 4. Hvi bliver du bleg og sort som Jorden? Snorre har her i sin Fortælling om Begivenheden (efter Munchs Oversættelse): »Hvi er du saa bleg, men stundom sort som Jord?« Sammenlign Hieronimus Justesen Ranchs Skuespil, 1877, S. 165: »Jeg maa vel være bleg og sort«; Sv. Grundtvigs Danmarks gamle Folkeviser, 2den Del, S. 309: »Ridder Stig han blegned saa sort som Jord«; 4de Del, S. 555: »Hun sortned, og hun blegned derved«.

Side 44, Lin. 12. Hvi trækker han saa med det høire Bryn? I den samme Talemaade staar der i 8de sidste Strofe af 2den Sang af Nordens Guder ligeledes med i Stedet for paa.

Side 48, Lin. 6 f. n. Dødninguhret er en Bille, som lever i og af gammelt Træ; den banker eller pikker, men kan vel ikke siges at synge, heller ikke at pibe, som det hedder nedenfor (S. 129, L. 7). Sammenlign 2det Bind, Anm. til S. 212, L. 12-11 f. n.

Side 49, Lin. 1. Løveridderen er en fri digterisk Behandling af den gamle Folkevisе om Kong Didrik og Løven.

Side 50, Lin. 4. Glavind er et gammelt Ord, hvis Betydning var Landse, men som hos nyere Digtere er kommet til at betyde Sværd.

Side 50, Lin. 10. Klodden, Grebet, Hæftet. Det forældede Klod betegnede overhovedet en rund Knop, Kugle. I Aladdin (1ste Bind, S. 198, L. 4) forekommer Ankelklodder.

Side 50, Lin. 10 f. n. gunge (forældet), gynges.

Side 50, Lin. 7 f. n. Brad, Bytte, Steg.

Side 51, Lin. 14. Thi Skiebnen har sig ei mod mig forsværges. Ved forsværgeset maa vel her efter ældre Sprogbrug forstaas sammensvoret. Med Hensyn til hele Udtrykket sammenlign 4de Bind, S. 5, Lin. 2-3 og 1ste Bind, S. 3, L. 5.

Side 52, Lin. 10 f. n. vog, fældede (af det forældede at veje).

Side 54, Lin. 1. stiunger eller stinger (forældet), stikker.

Side 56, Lin. 1. Forbilledet for Ellehøien er den gamle Folkevisе, som især ved J. L. Heibergs Skuespil er bleven saa bekendt.

Side 61, Lin. 5 f. n. Valravnen er en fri digterisk Behandling af den gamle Folkevisе om German Gladensvend. Ordet Valravn forekommer, saa vidt vides, kun i een af Folkeviserne, som ikke er German Gladensvend; thi i den stod det ikke oprindeligt, men er indført af Vedel. I hin Vise (Sv. Grundtvigs Danmarks gamle Folkeviser, 2den Del, 1856, S. 179) er Valravnen et omskabt Menneske; her er det en Trolld i Ravneham.

Side 64, Lin. 10-1 f. n. Rige Fugl kommer susende o. s. v. Disse to Strofer ere tagne fra en gammel Sangleg, som beskrives i Sv. Grundtvigs Gamle danske Minder i Folkemunde, ny Saml., 1857, S. 145, hvor Versene anføres lidt moderniserede.

Side 64, Lin. 4 f. n. linkende, haltende.

Side 65, Lin. 11 f. n. Tilie (forældet), Gulv, egentlig Planke.

Side 65, Lin. 8 f. n. axler sit Skarlagenskind, tager sin røde skindforede Kappe over Skuldrene.

Side 68, Lin. 13. fast, hurtigt. Denne Betydning af fast er vel forældet, skønt man endnu i alt Fald i Dialekter kan høre: Uret gaar for fast.

Side 72, Lin. 2. Mod, Hu, Sind.

Side 73, Lin. 2 f. n. Se Matthæus's Evangelium, Kapitel 14, Vers 22-34.

Side 75, Lin. 11 f. n. Rosmer Havmand er en fri digterisk Behandling af den gamle Folkevisе, der bærer samme Navn.

Side 75, Lin. 3 f. n. Bølgekarmen, Skibet. Det forældede Karm er Vogn.

Side 76, Lin. 6. Paa Skibet Nagelfare, som var bygget af døde Mænds Negle, kom Jætter sejlene til Gudernes sidste Kamp; se 27de Sangs 13de og 14de Strophe og 30te Sangs 44de og 45de Strophe i Nordens Guder.

Side 76, Lin. 11 f. n. plat (forældet), ganske.

Side 76, Lin. 6 f. n. Ran, Havguden Ægirs barske Hustru.

Side 78, Lin. 10 f. n. prud (forældet), herlig, prægtig.

Side 79, Lin. 8 f. n. Et Aar jeg er paa Havsens Bund (i Stedet for: Et Aar har jeg været o. s. v.) betragtedes i 1802, da dette blev skrevet, endnu ikke som en Germanisme.

Side 79, Lin. 5 f. n. Har du mig forladt, d. e. har du tilgivet mig.

Side 80, Lin. 11 f. n. Teen (forældet), Spid.

Side 81, Lin 2 f. n. Jeg lugter paa min Tomme. Tomme (forældet), Tømmefinger. — Det er nok folkelig Skik at lugte til sin Haand for at bedømme Luftens Beskaffenhed; den gamle Vise har: »Jeg lugter paa min højre Haand«.

Side 87, Lin. 3. En Oversættelse af Goethes i 1774 udkomne Werther blev to Aar efter i Danmark forbudt »som et Skrift, der bespottet Religionen, besmykker Lasterne og kan fordærve gode Sæder«. Forbudet er nok aldrig blevet hævet; alligevel kom her en ny Oversættelse 1832 ved Meisling. Om Fortællingen siger Nordisk Conversationslexikon (3dje Udg.): »Goethes Kærlighed til Charlotte Buff, siden Fru Kestner, og en ung Mands (Jerusalems) Selvmord bleve Anledning til den af overstrømmende ungdommelig Følelse svulmende Digtning i Prosa Leiden des jungen Werthers, der gennem den poetiske Objektivering blev ham til personlig Befrielse for hans dybe Smerte, og som slog mægtig ned iblandt Ungdommen, der længtes efter Luft og Lys for Hjærtets Liv, hvis Ret Rousseau havde proklameret«.

Side 90, Lin. 13. Minnisang, Kærlighedssang.

Side 90, Lin. 5 f. n. forsvunde (forældet), forsvandt.

Side 90, Lin. 3 f. n. Tafelrunde, det runde Bord. I Middelalderen opstod der en Række engelske, franske og tyske Digtninger, som besang Ridderne om det runde Bord, der alle skulde udmærke sig ved høj Fødsel, Visdom, Tapperhed, Fromhed og Kongetroskab.

Side 93, Lin. 8. Den 71-aarige Billedhugger Wiedewelt fandtes død i Peblingesøen den 21de December 1802. Af de fire Figurer ved Frihedsstøtten paa Vesterbro er den ene, forestillende Troskab, af ham; hertil hentyder Digtets sidste Strofe.

Side 94, Lin. 6 f. n. dybt under Bølgens Leer vil vel blot sige: under Bølgen paa Leret, paa Bunden.

Side 95, Lin. 2. Længslers Bolig d. e. den Bolig, hvortil mine Længsler stunde.

Side 99, Lin. 11 f. n. Fra de ældste Tider have Kometerne vakt Forfærdelse. De betragtedes som Tegn paa Guds Vrede og som Varsler om Krig og Ulykker. Deres Haler bleve af Folkefantasiaen forvandlede til uhyre Ris, Tegn paa Guds Straffedomme; og selv i senere Tider troede man, at en af dem kunde støde sammen med vor Jord til dennes Undergang. Disse Forestillinger brugte nu Oehlenschläger til en billedlig Fremstilling af den Ide, hvorefter han især i sin

Ungdom var gennemtrængt, at vore ældste Forfædre, dem man plejede at betragte som Barbarer, havde været i Besiddelse af en langt fastere Tro og en langt højere Kraft end vi, hvilket vi skulde stræbe at vinde tilbage. Dette var hans store poetiske Tanke, der fremfor alle andre holdt ham oppe. Han forestiller sig nu en Komet under Skikkelsen af en gammel Kæmpe, som vandrer igennem Ætheren. Tre Gange var han her; den første Gang glimtede det som Stjerner i Syd og Nord. Det var i Livets Ungdomskaar, da Tidens herligste Rose blomstrede, paa hvilken »hvert Blad var Helteblod«, og da Tapperhed og Kraft havde Overhaand. Den anden Gang, da han efter mange Sekler vendte tilbage, var Ungdomskraften svunden, den høje Helterose syntes visnet, men Troen var der dog endnu, hvoraf nye Roser kunde fremspire. Da vinker Kæmpen med sit Sværd, og man iler i Heltefærd at hævne det herliges Undergang. Men dette var den sidste Opblussen af den gamle Kraft. Ved hans tredje Tilbagevenden var ogsaa Troen udslukt, da truer han at tugte Jorden med sit Ris og gøde den med Blod, hvoraf nye Roser skulle fødes og nye Stjerner glimte frem. Men sker ikke dette, og kommer han igen den fjerde Gang og ser sit Haab skuffet, da støder han sit Bryst imod Jorden, saa den sønderknust styrter i Afgrunden. (Efter Hauchs Afhandlinger, ny Række, 1869, S. 34-36.)

Side 101, Lin. 5. Tre Gange har jeg været her — iberegnet den nærværende Gang.

Side 101, Lin. 13 f. n. skød i Stedet for skød forekommer ellers ikke hos Oehlenschläger.

Side 103, Lin. 2. Freias Alter blev i 1804 forkastet af Teaterdirektionen, i 1816 omarbejdet fra et Syngespil til et Lystspil og atter forkastet, samt endelig i 1828 omgjort til en Vaudeville og opført et Par Gange. I 1889 blev Vaudevillens fremdragen paa ny og opført 14 Gange paa Dagmar-teatret.

Side 106, Lin. 6 f. n. moxen (forældet), næsten. Om Oehlenschlägers Brug af dette Ord se 2det Bind, Anm. til S. 230, L. 11 f. n.

Side 107, Lin. 9 f. n. at han tale var i Stand; sammenlign 1ste Bind, S. 55, L. 3.

Side 109, Lin. 4. forgiet (forældet), forgættet, glemt.

Side 110, Lin. 14 f. n. Om Glavind se ovenfor, Anm. til S. 50, L. 4. Hidtil skrev Oehlenschläger rigtigt et Glavind, her og herefter kalder han det som oftest en Glavind.

Side 110, Lin. 12 f. n. svelte (forældet), sulte.

Side 111, Lin. 2-6. Hvad her kortelig omtales, kan læses udførligere i Saxos 4de Bog (Winkel Horns Oversættelse, I, S. 120).

Side 112, Lin. 5 f. n. Karm (forældet), Vogn.

Side 113, Lin. 10. Dannished betyder sædvanlig Bravhed; hos Oehenschläger bruges Ordet oftest om et smukt, prydeligt Udseende.

Side 113, Lin. 11-16. Om Ydun og hendes Udødeligheds-æbler se 13de og 14de Sang i Nordens Guder.

Side 113, Lin. 1 f. n. Brugen af lagt for ligget kunde i Begyndelsen af dette Aarhundrede ikke kaldes en Sprogfejl. Den samme Brug findes endnu 1816 i Sibberns Piece om Freias Alters Forkastelse, S. 51, og i Ingemanns Reinald Underbarnet, S. 52, samt 1819 i Baggesens Rosenblade, S. 140; se flere Eksempler i Verner Dahlerups Det danske Sprogs Historie, 1896, S. 99.

Side 114, Lin. 9 f. n. angt, trangt (sammenlign angbrystet, der bruges om Heste).

Side 115, Lin. 1 f. n. Hvad qvær betyder paa dette Sted, er vel ikke godt at sige, maaske paa tværs, midt over; sammenlign i det følgende S. 182, L. 11 f. n. I ældre Dansk betyder qvær tavs, stille.

Side 118, Lin. 11 f. n. Det lader sig vel næppe afgøre, om der med den menes Skiebnen eller denne Glavind.

Side 118, Lin. 10 f. n. Lad da Sligt, lad da sligt fare; sammenlign 3dje Bind, Anm. til S. 173, L. 3 f. n., og 4de Bind, Anm. til S. 85, L. 6 f. n.

Side 118, Lin. 1 f. n. Med Fod ved Fod menes vel Fod for Fod, ganske langsomt.

Side 119, Lin. 8. vis paa Faldet maa jo betyde vis paa Uffes Fald.

Side 120, Lin. 2. sin Hynde. I 19de Sang af Nordens Guder og i 1ste Akt af Palnatoke skriver Oehenschläger Hyndet.

Side 120, Lin. 14. trøst (forældet), trøstig.

Side 120, Lin. 7 f. n. hardt (forældet), haardt.

Side 122, Lin. 12 f. n. Skialders. Oehenschläger havde Tilbøjelighed til at bruge saadanne Flertalsformer; se 9de Bind, Anm. til S. 318, L. 15 f. n.

Side 122, Lin. 5 f. n. Den her behandlede historiske Anekdoter og seks Linier af nærværende Digt indflettede Oehenschläger 1838 i sin Tragedie Knud den Store.

Side 124, L. 1 f. n. Hos Oehenschläger er Tang oftest et Intekønsord.

Side 129, Lin. 7. Om Dødninguhret se ovenfor, Anm. til S. 48, L. 6 f. n.

Side 130, Lin. 11. Taare er Flertallet af den gamle Form Taar.

Side 132, Lin. 4. Ved det gamle Sprog menes det islandske, som Oehenschläger dengang søgte at trænge ind i.

Side 132, Lin. 12-5 f. n. Denne Strofe, som henvender sig til de unge Pigers Flok, medens den foregaaende og den efterfølgende kun har Sangerens Elskerinde, hans Mø for Øje, virker noget forstyrrende og er vist Skyld i, at Wilster kunde misforstaa Strofen Kiærminde, som kan skue o. s. v. som henvendt til fire forskellige Elskerinder; se Olsens Poul Møllers Levnet, S. 149 (i Poul Møllers Efterladte Skrifter, 6te Bind, 1856).

Side 133, Lin. 3-12. Efter græsk-romersk Mytologi vare Fauner unge overgivne Skovguder, Najader Vandnymfer, Pan Skovens hemmelighedsfulde Guddom, der, naar han vilde, kunde indjage Skræk, og Dryader (en Dryas d. e. en Dryade) Skovnymfer. Ved Tidens Kloge, som ved en panisk Skræk hindres i deres Attentat paa Skovglæden og paa Kærligheden, tænker Oehlenschläger vistnok paa Pavels, som i sin Anmeldelse af Oehlenschlägers Digte 1803 — ved Siden af megen Anerkendelse — havde haft adskilligt at udsætte baade paa Spøgen og paa Alvoren i den satiriske og erotiske Skov-Digtning Sancthanssaftens-Spil; se Liebenbergs Bidrag til den oehlenschlägerske Litteraturs Historie, 2det Bind, 1868, S. 5-9, 385-393, og Pavels's Autobiografi, 1866, S. 164-165.

Side 133, Lin. 9 f. n. Langelands-Reise. Denne Digtcyklus udkom i første Bind af Adam Oehlenschlägers Poetiske Skrifter, Juli 1805, og indeholdt 38 Numre, af hvilke her 15 gengives.

Side 133, Lin. 6 f. n. Gamle Foliobog, Vedels Oversættelse af Saxo.

Side 134, Lin. 4. som i det taagede Veir, d. e. ligesom du gjorde i Vinter.

Side 134, Lin. 7 f. n. flux d. e. øjeblikkelig beredte. Ordet brugtes i ældre Dansk baade som Tillægsord og som Biord.

Side 135, Lin. 6-10. Oehlenschläger følger det gamle, næppe historisk hjemlede Sagn, som udleder Roskildes Navn af Hroar (Ro). Som Interpunktionen her er (i Overensstemmelse med alle Oehlenschlägers Udgaver), maa Ro (Lin. 8) jo opfattes som en nærmere Betegnelse af Kongen (L. 6). Det kunde maaske ogsaa tænkes, at Kommaet efter skygged skulde udgaa, saa at Meningen blev: hvor de dunkle Lunde skygged Ro, d. e. ... skyggede for Hroar.

Side 135, Lin. 11 og 9 f. n. Ved disse Linier ligesom ved flere Steder i det følgende maa bemærkes, at Oehlenschläger meget let blev rørt til Taarer. Hans samtidige synes overhovedet at have haft lettere ved at græde end Nutidens Mennesker.

Side 136, Lin. 5. Flere Træk i Oehlenschlägers Beskrivelse af Roskilde Domkirke stemme ikke med Virkeligheden, i alt Fald ikke med Kirkens nuværende Tilstand.

Side 137, Lin. 6. Drapa (Islandsk), Hædersdigt, Heltesang.

Side 138, Lin. 4 f. n. Fang, Haandfang, Fæste.

Side 141, Lin. 11 f. n. den tappre Juel, Viceadmiral Just Juel, som faldt i et Slag ved Rügen 1715.

Side 145, Lin. 15-18. Det gamle Antvorskov Kloster, hvor Hellig Anders 1205 lagdes i sin Grav, blev 1585 indrettet til et kongeligt Slot, som yndedes af Frederik den Anden, men senere kun benyttedes til Embedsboliger, indtil det 1774 blev privat Ejendom og derefter gik gennem flere Rigmænds Hænder. Da Oehlenschläger rejste forbi, tilhørte det Constantin Brun, med hvis Hjem og Hustru Friederike, født Münter, han Aaret efter gjorde Bekendtskab. Senere er Antvorskov Hovedbygning bleven nedbrudt.

Side 146, Lin. 8 f. n. Korsør. Om dette Digt hedder det i Professor Oehlenschlägers Erklæring til Publikum om hans personlige Forhold til Justitsraad Baggesen, 1818, S. 6-8: »Det var vist ikke faldet mig ind at sige ham noget Ubehageligt, dersom ikke i hans Samling af tyske Digte, der udkom 1803, det Stykke til Goethe havde vakt min Harm, hvori han siger om denne Germaniens første Skiald:

Er hat dem Pöbel manches Buch geschenkt —

O, wollt' er sich manierlicher gebärden!

Dient ihm die Lesewelt was anders als zum Spott!

Dette gav mig nærmest Anledning til at skrive hiin allegoriske Characteristik over B. i min Langelands-Reise, hvorover han nu saa tidt og bittert beklager sig. . . . I Øvrigt indeholder hiin Allegori vel i nogle stærke og, som jeg tør mene, træffende Træk Baggesens litteraire Vaklen og ulykkelige Higen efter at være meer, end Naturen gav ham Kald til; men den er dog blandet med godmodig Erkiendelse af det, der var ham givet, og hvorved han vilde erhverve sig en smuk Krans i vor Literatur, hvis ei Forfængeligheds Diævel havde ført ham op paa et høit Bierg, hvor han svimlede — og (som Slagfidur i Vaulundurs Saga) jammerligt nedstyrtede.« — I Fyensreisen, 1835, S. 13, siger Oehlenschläger:

Nu til Korsør, den By, hvor Jens Baggesen fødtes! Hvi har du, Ungdoms Letsindighed! mig bragt til en drillende Spøg, Som en Spire blev til hans Had? Et svulmende Gifttræ Steg af det kastede Korn; Gnisten, som næsten var slukt, Pusted Tvedragten op til en vidtfortærende Flamme, Ak! og — en Phönix i Sang — brændte sig Sangeren selv.

Oehlenschläger. X.

Side 146, Lin. 6 f. n. comisk som Stabelstad dog skal vel sige: komisk, fordi den alligevel (skønt liden, faldefærdig og mørk) gør Fordring paa at kaldes en Stabelstad (en By, der — som det navnlig tidligere flere Steder var Tilfældet — har den Forrettighed, at al Indførsel til og Udførsel fra Provinsen skal ske gennem den).

Side 147, Lin. 9. Germanismen Bimlen (Klokkeklang) forekommer ogsaa i det følgende, S. 207, L. 9 f. n., samt hos Christian Winther i Nogle Digte, S. 14, men næppe flere Steder paa Dansk.

Side 147, Lin. 6 f. n. Alle Oehlenschlägers Udgaver have (ligesom her) var blundet. Hvis ikke var er en Trykfejl for har, maa var blundet vel betyde var sovet ind.

Side 147, Lin. 1 f. n. Sanct Jørgens Kirke ligger smukt ved Sundet en halv Fjerdingvej sydvest for Svendborg.

Side 148, Lin. 11. Til Dødmænd følger Oehlenschläger den Oplysning: »En Steen i Sundet«.

Side 148, Lin. 4 f. n. Fra trælbundne Stavn skal min Haand jer befri; sammenlign i det følgende, S. 245, L. 6-9: »de . . . Levkoier . . ., som du . . . fra tyngende Stavnsbaand gierne befri'r.«

Side 149, Lin. 8 f. n. Blindværk, Blændværk.

Side 150, Lin. 2. Den historiske Kritik har siden godtgjort, at Niels Juel for de ham tilkommende Prispenge købte Øen, som endnu er i hans Efterkommeres Besiddelse.

Side 151, Lin. 8 f. n. Karbunkler, Karfunkler (Rubiner).

Side 151, Lin. 5 f. n. Om Faareveile Gaards Historie kan læses i Traps Kongeriget Danmark, 2den Udgave, 4de Del, 1873, S. 294.

Side 152, Lin. 4. En Veile er en lille lav Vig.

Side 155, Lin. 12 f. n. jeg sidder i Stedet for har siddet; se ovenfor, Anm. til S. 79, L. 8 f. n.

Side 156, Lin. 12-9 f. n. Meningen er vel, at Navnet stod højt oppe med farvede Bogstaver paa Guldgrund.

Side 157, Lin. 1 f. n. Hertil har første Udgave følgende Anmærkning: »Det er bekiendt, at den alt for tidlig bortrevne Digter Novalis' rette Navn var Hardenberg. Overensstemmelsen, jeg fandt mellem den ærværdige, halvfuldendte Ridderborg, opført i Danmark af en af hans Stammefædre, og mellem hans ved Døden standsede Værk Heinrich von Ofterdingen, gav Anledning til ovenstaaende Digt.« Oehlenschläger kalder ogsaa andet Steds H. v. Ofterdingens Forfatter Novalis, skønt Navnet udtales Novális.

Side 158, Lin. 12 f. n. Den romantiske Skole kastede Vrag paa Lessing som Digter; men Oehlenschläger, som

ellers endnu fulgte dens Fane, holdt fast paa Nathan den Vises Forfatter og især paa dette hans Skuespil, »hvor det Erotiske ingen Hovedrolle spiller, og hvor han kunde vise Gratie som Tænker«.

Side 159, Lin. 9-12. Lessings Fortjenester især af tysk Kritik og Sprog blev først ret vurderede efter hans Død.

Side 160, Lin. 9-14. Den frosne Spottefugl Voltaire. Den ophidsende Anledning til disse, som det hedder i Oehlenschlägers Erindringer, 2det Bind, S. 98 (Udtoget S. 220) »vistnok alt for voltairisk overdrevne« Ytringer søger Digteren (se hans Maanedsskrift Prometheus, 4de Bind, S. 48) i sin Indignation over Voltaires »liderlige Bog« La Pucelle d'Orléans; men man kan deri sagtens ogsaa spore Paa-virkning af Steffens, som hadede Voltaire. I de senere Ud-gaver af Langelands-Reise modererede Oehlenschläger Versene saaledes:

Den fine Spottefugl Voltaire,
Som møder mig med skielmske Blik?
Saa maa han der ei længer staae,
Jeg paa hans Mening ei tør stole;
Vi To er ei af samme Skole,
Een af os maa af Stuen gaae.

Side 161, Lin. 10. Han en Cypres dig flette skal. Dette Løfte indfrie Oehlenschläger 1810 ved Digtet Ewalds Grav.

Side 162, Lin. 6. Stolkongen, Overkongen.

Side 162, Lin. 14 f. n. Maard, ung Pige. Ordet fore-kommer ogsaa i Axel og Valborg (3dje Bind, S. 20, L. 13 f. n.).

Side 162, Lin. 4-3 f. n. de røde, blaa Kornblomster. Ved Kornblomster forstaas vel her (ligesom i 1ste Bind, S. 4, L. 9 f. n.) ikke alene Blaakorn, men ogsaa andre Blom-ster, som vokse mellem Kornet.

Side 163, Lin. 14 f. n. Oehlenschläger skriver bestandig Klint i Stedet for Klinte.

Side 163, Lin. 2 f. n. teer, viser, gør.

Side 165, Lin. 12-13. Phøbus, Apollo, Solguden. — Luna, Maanen.

Side 166, Lin. 5. Med en Natharmonica mener Dig-teren vel en natlig Harmonikoncert, opstaaet ved, at Nattergalene svare hinanden. Harmonika er Navnet paa forskellige musikalske Instrumenter, af hvilke det nu mest bekendte, Trækharmonikaen, Akkordion, ikke var opfundet, da dette Digt blev skrevet.

Side 168, Lin. 2. Scylla, en Klippe i Messinatrædet ved den calabriske Kyst, lige over for Malstrømmen Charyb-

dis. Stedet skildres af Oldtidens Forfattere som meget farligt for de søfarende.

Side 168, Lin. 4. Sirener kaldtes efter græsk Mytologi nogle fortryllende Sangmøer, som fra deres Ø ved Italiens Kyst lokkede forbisejlende i Døden.

Side 168, Lin. 6-7. Paa sin Hjemfart fra Troja kom Ulysses (Odysseus) til Circes fortryllede Ø, hvor hun daarede ham til at tøve et helt Aar.

Side 168, Lin. 8-9. Lige fra Oldtiden vare Finnerne og især deres Koner bekendte for hemmelighedsfulde Kunster ved Seid og anden Trolddom.

Side 168, Lin. 13. Efter tyske Sagn holdt Gudinden Venus Hof i et Bjærg, hvor hun lokkede Riddersmænd ind til sanselig Lyst og Pligtforglemmelse.

Side 169, Lin. 8. Papaverblod. »Papaver« er Valmue, hvis Blomster have en bedøvende Lugt; nogle Valmuearter kunne afgive Opium.

Side 169, Lin. 10 f. n. Olympen (et Bjærg i Thessalien) var de græske Guders Bolig.

Side 169, Lin. 2 f. n. til S. 170, L. 2. Satyrer og Fauner hørte til Dionysos's (Bacchus's) Følge. De førstnævnte vare gamle og hæslige; de sidstnævnte vare unge og smukke, men havde smaa Horn, Spidsører og Bukkehale.

Side 170, Lin. 6 og flg. Syrinx var en Nymfe, som, da hun flygtede for Pan, blev forvandlet til et Siv. Af dette dannede Guden sin Fløjte, der fik Navn efter hende.

Side 170, Lin. 8-5 f. n. Digtekunstens Gud Phøbus Apollo elskede Nymfen Daphne; men hun undveg hans Favnetag og blev forvandlet til et Lavrbærtræ. Med dette Træs Blade bekranses Digterne.

Side 170, Lin. 4 f. n. Artemis, Diana, Jagtens jomfruelige Gudinde.

Side 171, Lin. 1. Gudinden Hecate var et natligt, hemmelighedsfuldt Væsen.

Side 172, Lin. 9. Aurora! Hun forsvandt? En Yngling kommer. Morgenrøden viger for Solen, hvis Vogn køres af Apollo.

Side 172, Lin. 1 f. n. Apollo havde Pile, med hvilke han ramte Mænd, naar deres Tid var omme.

Side 174, Lin. 12. Ved at gjøre et Kast, som ogsaa forekommer i 8de og 27de Sang af Nordens Guder, forstaar Oehlenschläger at krydse.

Side 174, Lin. 2 f. n. Vivat (Latin), han leve!, Hurra!

Side 177, Lin. 1-2. Denne Cyklus bestod oprindeligt kun af 17 Numre og udkom i første Bind af Adam Oehlenschlägers Poetiske Skrifter, Juli 1805, under Navn af Jesu Christi gientagne Liv i den aarlige Natur;

senere forøgedes den med 8 Numre (4de, 5te, 6te, 15de, 17de, 19de, 24de og 25de) og udkom paa ny 1823 med den her brugte Overskrift.

Side 178, Lin. 6. Sammenlign 5te Bind, S. 12, L. 13 f. n. (med Anm.), og S. 78, L. 5 f. n.

Side 179, Lin. 9 f. n. Oehlenschläger skriver oftere Stubbe i Stedet for Stub.

Side 182, Lin. 11 f. n. qvær; se ovenfor, Anm. til S. 115, L. 1 f. n.

Side 183, Lin. 12-9 f. n. Disse noget uklare Vers maa vel være tænkte omtrent saaledes: Hvor den brændende Sol udtørrer Muldet, ligesom en prægtigt klædt Farisæer forblinder og fordærver Hoben. Sammenlign Digtet Phariseeren nedenfor, S. 196.

Side 186, Lin. 3. hvor Heden mægter hen; sammenlign i Indledningsdigtet til Aly og Gulhyndy: Du kan ei til Østen?

Side 188, Lin. 7. Bugnet, bøiet.

Side 196, Lin. 2. Salomons Omgang var en Buegang ved Templets yderste Mur, hvor Jesus og Apostlene underviste Folket.

Side 197, Lin. 9 f. n. Afrer, Afrikaner.

Side 205, Lin. 2 f. n. Mede, Angel. Ordet findes nogle Gange hos Oehlenschläger.

Side 206, Lin. 7. Mai i Betydning af unge Løvkviste forekommer nogle Gange hos Oehlenschläger, men bruges vel nu kun sjælden.

Side 207, Lin. 9 f. n. Om Bimlen se ovenfor, Anm. til S. 147, L. 9.

Side 208, Lin. 7. qvalt, pint, plaget.

Side 209, Lin. 9. Transfigurationen, Forvandlingen, Forklarelse.

Side 215, Lin. 3. blinder, blænder.

Side 216, Lin. 4 f. n. lovet maa vel her efter ældre Sprogbrug betyde elsket.

Side 217, Lin. 11-10 f. n. Se 2den Kongernes Bog, Kap. 2, V. 24.

Side 221, Lin. 1. isne, isnende, iskolde.

Side 226, Lin. 10 f. n. Braga (Bragi) var hos de gamle Skandinaver Digtekunstens Gud.

Side 226, Lin. 5 f. n. Til Steffens foreligge to andre, her ikke optagne, Digte af Oehlenschläger: ved hans Besøg i København, September 1824, og ved hans Død, 1845.

Side 228, Lin. 9. Til sin Svigerinde, Fru Rahbek, skrev Oehlenschläger mange Vers, af hvilke man i det følgende (S. 245) vil finde Vaar-Elegie, Foraaret 1806, og i næste Bind Digtet ved hendes Død, Januar 1829.

Side 228, Lin. 11. Den tyske Kritiker og Digter A. W. v. Schlegel udgav (1803-1809) en Samling Oversættelser af spansk og portugisisk Poesi, navnlig Calderon, under Titelen Spanisches Theater.

Side 228, Lin. 6 f. n. fortryde i Stedet for fortryde paa, misbillige findes oftere hos Oehlenschläger; se saaledes 1ste Bind, S. 316, L. 9.

Side 229, Lin. 12. Den bekendte spanske Digter hed Calderon; Calderone er Navnets italienske Form.

Side 229, Lin. 11 f. n. Hefaistos, Ildguden Vulkans græske Navn.

Side 231, Lin. 1-2. Om den Selskabsleg (»Gem Bælte« eller »Put Bælte«), hvortil her sigtes, kan læses i H. F. Feilbergs Bidrag til en Ordbog over jyske Almuesmål, 1ste Bind, Side 153.

Side 231, Lin. 5 f. n. Den berømte Botaniker, Nordmanden M. Vahl, døde den 24de December 1804.

Side 232, Lin. 11 f. n. elskovsfuld. Oehlenschläger mener vel sagtens elskelig.

Side 233, Lin. 7 f. n. Holsteneren Callisen var første Professor ved Københavns kirurgiske Akademi. Ogsaa ved hans Død i Februar 1824 skrev Oehlenschläger et Digt, som dog ikke er optaget i dette Udvalg.

Side 233, Lin. 4 f. n. Asklepios (Æskulap), Lægekunstens Gud hos de gamle Grækere.

Side 234, Lin. 11. Pluto, Underverdenens Gud hos de gamle Romere.

Side 235, Lin. 2. Hygea, Hygiea, Sundhedens Gudinde, Datter af Asklepios.

Side 235, Lin. 5. Centauren, den vise, lægekyndige Chiron boede i en Hule i Thessalien og opnaaede en meget høj Alder.

Side 237, Lin. 2-3. Denne Hyldning af den fraværende Thorvaldsen, hvis dengang opgaaende Stjerne vistnok endnu kun svagt skimtedes herhjemme, kommer mærkelig tidligt. I Digtet over Wiedewelt et Par Aar i Forvejen lader Oehlenschläger Musen sige til denne ældre Billedhugger: »Jeg er barnløs, naar jeg mister dig«. Nærværende Digt fremkom i første Bind af Poetiske Skrifter, Juli 1805. Det var først efter dette Tidspunkt, at Oehlenschläger gjorde Bekendtskab med Schimmelmanns og med Fru Friedr. Brun; ellers kunde man have søgt Forklaringen i en Paavirkning fra disse to Huse, der begge allerede interesserede sig levende for Thorvaldsen. Aaret efter at Oehlenschläger i 1809 havde sluttet Venskab med Kunstneren under et længere Samliv med ham i Rom, bragte han ham atter sin Hyldning i Slutningen af Digtet Tilbageblik paa Rom og skrev senere

flere Digte til ham. — Thorvaldsens Fader var som bekendt Islænder.

Side 238, Lin. 2-3. Se 13de og 14de Sang i Nordens Guder.

Side 238, Lin. 5. I den bekendte antike Marmorgruppe ses den trojanske Præst Laocoon og hans to Sønner omslyngede af Slinger.

Side 238, Lin. 4 f. n. *Te Deum [laudamus]*, d. e. vi love dig, Gud! Begyndelsen af den latinske saakaldte ambrosianske Lovsang.

Side 239, Lin. 1. Oehlenschläger vides ikke at have staaet i personligt Forhold til den besungne, som hed Maria Elisabeth Thura. Digtet blev første Gang trykt i Adresse-Avisen uden hans Navn.

Side 239, Lin. 5 f. n. Hiemvee. Dette Digt er skrevet under Oehlenschlägers Ophold hos Steffens i Begyndelsen af hans første lange Udenlandsrejse.

Side 240, Lin. 13. Hertha, Sjælland.

Side 240, Lin. 2 f. n. Den gustne Flod er Saale.

Side 241, Lin. 8. Siölunda, Sjælland.

Side 241, Lin. 7 f. n. det er ikke de i Stedet for det er ikke dem; sammenlign 3dje Bind, Anm. til S. 142, L. 14.

Side 242, Lin. 10-9 f. n. Dette Digt kan ikke, saaledes som Liebenberg antager (Oehlenschlägers Poetiske Skrifter, 19de Deel, 1860, S. 333), være skrevet til Hanna Steffens's Fødselsdag, den 21de November 1806. Det findes nemlig afskrevet i et Brev fra Oehlenschläger til Fru Rahbek, af hvilket ganske vist Begyndelsen og Datum mangler, men som paa Grund af sit øvrige Indhold maa være skrevet i Begyndelsen af 1806 (Kendskabet til dette Brevfragment, der ejes af Fru B. Oehlenschläger, skyldes Dr. Vilh. Andersens Velvilje). Digtet maa altsaa være skrevet til Fødselsdagen 1805, hvad der ogsaa stemmer med Oehlenschlägers Ord den 25de Novb. 1805 i et Brev til Christiane Heger: »I Overgaars var det Hannas Fødselsdag; jeg skrev hende et Digt, som jeg skal afskrive næste Gang« (C. L. N. Mynster: Mindeblade om Oehlenschläger, København 1879, S. 37-38). Udtrykket S. 242, L. 4 f. n. maa altsaa forstaas saaledes, at den Dag, paa hvilken den besungne kom til Verden (den 21de Novb. 1785), regnes med til de 21 Gange, og i de tre Aar (S. 244, L. 11) maa vel Forlovelsestiden medtages, hvis da ikke Oehlenschläger blot har husket fejl. Digtet gengives her i den af Oehlenschläger offentliggjorte Form, der paa nogle Punkter afviger fra den, hvori det foreligger i det omtalte Brevfragment.

Side 243, Lin. 11. Minne (forældet), Kærlighed.

Side 243, Lin. 12. Urne, Kalk, Blomsterbæger. Her

sigtes til den blaa Blomst, der hos Novalis er Symbolet paa Romantikernes uendelige Længsel.

Side 243, Lin. 4 f. n. Hertil giver Oehlenschläger i første Udgave følgende Anmærkning: »Hendes Fader, en Tonekunstner«.

Side 244, Lin. 1 f. n. Afrodite og Athene, Kærlighedsgudinden og Visdomsgudinden hos de gamle Grækere.

Side 245, Lin. 7. Digterens, Rahbeks.

Side 245, Lin. 9 f. n. Holbøll, Gartner ved den botaniske Have i København. Han omtales ogsaa i Det Gamle og det Ny, Novb. 1830; se næste Bind. Ved hans Død (1829) skrev Oehlenschläger et her ikke optaget Digt.

Side 245, Lin. 6 f. n. Til Camma Rahbeks Fader findes i næste Bind Digte fra April og November 1819.

Side 245, Lin. 4 f. n. Søndermarken, den noget mindre, fra Frederiksberg Have ved Landevejen skilte Lund, som dengang var Hoffet og nogle faa begunstigede forbeholdt.

Side 245, Lin. 1 f. n. Boreas (Græsk), Nordenvinden.

Side 246, Lin. 7. Lyæus, Bacchus.

Side 246, Lin. 13. buonarotiske Farver, saadanne Farver, som Michel Angelo Buonaroti brugte.

Side 246, Lin. 8 f. n. paa Bakken, paa Frederiksberg.

Side 246, Lin. 7 f. n. A. S. Ørsted med sin Hustru, Oehlenschlägers Søster, tilbragte paa denne Tid hver Sommer paa Frederiksberg.

Side 246, Lin. 2 f. n. baltiske Bølger, Østersøen.

Side 247, Lin. 6. Diser, Gudinder.

Side 247, Lin. 10. Hamadryaden, Skovnymfen.

Side 248, Lin. 8-5 f. n. Paa Bakkehuset fandt den tyveaarige Oehlenschläger en Ven i Rahbek, en Veninde i hans Hustru, og i dennes Søster sin egen tilkommende Ægtefælle.

Side 249, Lin. 1-2. Oehlenschläger opholdt sig i Dresden Juli-September 1806.

Side 250, Lin. 11 og 9 f. n. Pave Sixtus den Fjerde og den hellige Barbara.

Side 252, Lin. 10 f. n. svunde, forældet Form for svandt, ligeledes i det følgende: ginge, funde, siunge for gik, fandt, sang.

Side 254, Lin. 14 f. n. Bygde, det bebyggede Omraade med dets Beboere.

Side 255, Lin. 7. tillige, (efter ældre Sprogbrug) begge to, paa een Gang.

Side 257, Lin. 13 f. n. nedhængne i Stedet for nedhængende; se 2det Bind, Anm. til S. 203, L. 4, og 1ste Bind, Anm. til S. 293, L. 6 f. n. I Syngespillet Faruk (1810) forekommer i 1ste Akts sidste Scene bredt nedhængne.

Side 258, Lin. 9. Hvis der ved Olaf tænkes paa Olaf den Hellige, maa den Kirke, her omtales, vel være den til den hellige Klemens indviede Kirke, som den nævnte Konge lod bygge i Trondhjem. Domkirken blev i sin oprindelige Skikkelse bygget af Olaf Kyrre paa det Sted, hvor Olaf den Hellige først var begravet, og hvor der havde staaet en Trækirke til hans Minde.

Side 258, Lin. 7 f. n. i Kirken, i Stedet for ind i Kirken; sammenlign 2det Bind, Anm. til S. 302, L. 1 f. n.

Side 259, Lin. 3. opladne (forældet), opladte, oplukkede.

Side 259, Lin. 8. Monstrantsen, hos Katolikerne den kostbare Kapsel, hvori Hostien (den indviede Oblat) stilles til Skue.

Side 259, Lin. 11. guldbeglødet, forgyldt af Aften-solens Glans.

Side 259, Lin. 4-3 f. n. Baggesens Rimbrev Nureddin til Aladdin er dateret København d. 14de Nov. 1806 (Oehlemschlägers Fødselsdag). Det udkom i Forfatterens Skiemtsomme Riimbreve, December 1806, og blev i Særtryk sendt til Oehlemschläger, der da opholdt sig i Paris. I dette Brev fremstiller Baggesen sig som Nureddin, der med ufortrøden Grublen og Forsken søger efter Poesiens Tryllelampe uden at finde den, og Oehlemschläger som Aladdin, der aldrig har søgt Lampen, men finder den i Blinde ved et lykkeligt Tilfælde. Oehlemschlägers Svar udkom i Januar 1807.

Side 260, Lin. 10. Pieriden, Musen (efter Musernes Fødested det makedoniske Landskab Pieria). — Parnas, et Bjerg i Grækenland, som var Apollo og Muserne helliget.

Side 260, Lin. 12 f. n. Jordklimpen (forældet), Jordklumpen, d. e. Mennesket.

Side 260, Lin. 3 f. n. og flg. I Baggesens Rimbrev hedder det:

Med Fryd, min Adam! jeg dit Fund erkiender.
Og skiøndt du fandt, hvad du har aldrig søgt,
Som Lykken eene findes kan, i Blinde;
Skiøndt du, naar jeg har gravet, kun har spøgt;
Og skiøndt du, som et Barn, end staaer derinde
Blandt Underjordens diamantne Træer,
Din Undergang endnu, som forhen nær,
Endnu fortryllet meer af Hulens falske Glimmer,
Med Himmellampen i din Haand,
End af dens ægte, fast umærkelige Skimmer,
End ei, som jeg, erkiendende dens Aand;
Skiøndt, hildet end af Barnets Ledebaand,
Blandt Middelaldrens Hvelvinger og Buer,
Du famler efter Liv i Sølvets Muld,

Ambrosia i æbledannet Guld,
 Og Nektar i saphirne Druer;
 Skjønndt du er end det Brogede for huld;
 Skjønndt du har fyldet alle dine Lommer
 Med Schlegelpærer og med Tieckske Blommer,
 Og propper Buxefikken alt for fuld
 Af Göthes underjordiske Granater,
 Imens din skønne runde Hattepuld
 Fiirkantes af et Calderonsk Theater —
 Skjønndt Lampen du med Haan har puttet i
 Belæsselsen af alt det andet Skramlerie —
 Skjønndt, havde du betænkt dig meget længe,
 Du maaskee ganske havde ladt den hænge —
 Saa dog — du har den eengang — og dens Aand
 Er din, min Adam! og din Ven, som ledte
 Forgæves efter den, og, mens du spøjte, svedte,
 Med Vellyst rækker dig sin Haand.

Side 260, Lin. 2 f. n. dit Spøg. Om dette Ords Køn
 se 7de Bind, Anm. til S. 207, L. 10.

Side 262, Lin. 3-4. Bacchus klar fremsteg, en
 Aphrodite giennem o. s. v., . . . fremsteg ligesom Aphro-
 dite gennem o. s. v.

Side 262, Lin. 7. Titanerne, efter græsk Mytologi den
 ældre Gudeslægt, som af de olympiske Guder blev overvunden
 og nedstyrtet i Tartaros (Underverdenen).

Side 263, Lin. 13 f. n. og flg. I Baggesens Rimbrev
 hedder det:

Forlad, min Adam! at et Øieblik
 Jeg tvivled om din Seier, trods den Styrke,
 Du, fremfor tusind andre fik,
 Til Aandernes Natur i Shakespear's Spor at dyrke;
 Fordi jeg længe fandt dig ei
 Paa den af Grækenland og Evigheden
 Erkiendte Kunstens rette Vei!

Side 263, Lin. 3 f. n. Ludvigshof, det franske Hof,
 der paa Ludvig den Fjortendes Tid blev det toneangivende
 i Europa.

Side 264, Lin. 2. overseer, overskuer.

Side 264, Lin. 10. Discipler. Oehlenschläger havde
 Tilbøjelighed til at bruge saadanne Flertalsformer; se oven-
 for, Anm. til S. 122, L. 12 f. n.

Side 264, Lin. 13. Chronik, Krønike.

Side 264, Lin. 7 f. n. det Brogede; se ovenfor, Anm.
 til S. 260, L. 3 f. n.: Skjønndt du er end det Brogede for huld.

Side 265, Lin. 1-2. Hentydning til Shakespeares A

Midsummer-Night's Dream (Skærsommernatsdrøm) og The Tempest (Stormen).

Side 265, Lin. 3. Carlo Gozzi, italiensk Digter (1722-1806). Et Udvalg af hans dramatiske Arbejder er oversat paa Dansk af Meisling (Dramatiske Eventyr, 1821, og Italienske Maskekomedier, 1825).

Side 265, Lin. 6-7. Sammenlign Ewalds Harlequin Patriot (2den Akts 8de Scene): »Tydsk er en Gift for Landet«. — Thuiskons Barder, Tysklands Digtere. — I Baggesens Rimbrev hedder det:

Kast bort de tydske Snurrepiberier!
og noget senere:

da jeg
Din dybe Gang, med tydske Rangler paa,
I Morgenlands Vidunder-Huuler saae.

Side 265, Lin. 10-11: en stor, beslægtet moden Genius, Goethe.

Side 266, Lin. 6. Den italienske Maler Pietro Vannucci, som kaldes Perugino, fordi hans Virksomhed væsentlig knytter sig til Byen Perugia, var Rafaels Lærer.

Side 266, Lin. 6-9. Der er mellem Shakespeareforskere bleven ført og føres til Dels endnu Strid om, hvorvidt forskellige Dramer hidrøre helt eller delvis fra Shakespeare eller fra hans Forgængere.

Side 266, Lin. 10. Den franske dramatiske Digter Molière og den romerske Plautus vare Holbergs Forbilleder.

Side 266, Lin. 11. Klopstock, tysk Digter, især bekendt som Forfatter af Messias, opholdt sig en Tid her i Landet og havde til sin Død en Pension fra Danmark. — Ossian, efter skotske Sagn en stor Barde, der levede i det 3dje Aarhundrede. De Digtninger, som gaa under hans Navn, ere Falsknerier af Macpherson.

Side 266, Lin. 12. Vosz, tysk Digter; se 1ste Bind, Anm. til S. 57, L. 4. — Wieland, tysk Digter.

Side 266, Lin. 4-1 f. n. Her sigtes til F. A. Wolfs 1795 fremsatte Hypotese, at de homeriske Digte ikke ere en enkelt Mands Værk, men at de ere fremgaaede af en hel Kreds af Digtere og Sangere, Homeriderne. Mod denne Antagelse er der senere rejst vægtige Indvendinger.

Side 267, Lin. 1. Sophocles og Aeschylus, græske Tragikere.

Side 267, Lin. 5. Sammenlign 1ste Bind, S. 367, L. 6 f. n.

Side 267, Lin. 7. Se ovenfor, Anm. til S. 260, L. 3 f. n.:

Og skjøndt du, som et Barn, end staaer derinde.

Noget senere i Baggesens Rimbrev hedder det:

Vel har jeg trællet, medens han har sovet.

Side 267, Lin. 10, Se ovenfor, Anm. til S. 260, L. 3 f. n.:
 Og propper Buxefikken alt for fuld
 Af Göthes underjordiske Granater.

Side 267, Lin. 15-12 f. n. I Baggesens Rimbrev hedder det:

Du hørte dybt i Hulen ei mit Raab —
 Du gik belæst med de tunge Steene
 Din Gang i tusind og een Nat allene;
 Dog steg nu alt med hvert dit Trin mit Haab,
 Alt som du hæved dig, og — Under over Under! —
 Ei meer en rød og hvid, glathaget Dreng,
 Der efter alle Frugter greb i Fleng;
 Men alt en Mand med Skiæg, jeg saae dig, i Vaulunder,
 Ved Hielp af Mimers egen Stav
 At velte Steenen fra din mørke Grav
 Med vældig Kraft.

Side 267, Lin. 9 f. n. I første Udgave af Aladdin skanderes Navnet Nureddin ligesom her med Tonen paa første Stavelse; i de følgende Udgaver er Tonen overalt flyttet til Navnets anden Stavelse undtagen paa eet Sted (1ste Bind, S. 91, L. 7 f. n.).

Side 268, Lin. 7-8. Musers Søn har sielden svedt. Se ovfr., Anm. til S. 260, L. 3 f. n.: »og, mens du spøjte, svedte«. I Rimbrevets Begyndelse hedder det: »den, jeg søgte . . . med strømmende Sved . . .«.

Side 268, Lin. 12. Min Søvn; se ovenfor, Anm. til S. 267, L. 7.

Side 269, Lin. 5. Den fælles før Beskedenhed, den tidligere gensidige Beskedenhed.

Side 269, Lin. 11 f. n. Se ovenfor, Anm. til S. 267, L. 7.

Side 269, Lin. 10 f. n. I Baggesens Rimbrev hedder det:
 Min Gang mod Banens store Maal er seen;
 Men stadig, lige, tryk, paa begge Been.

Side 270, Lin. 1-2. Mig krænker længst den blodigcritisk-lærde Strid i Stedet for den blodigcritisk-lærde Strid har længe krænket mig; se ovenfor, Anm. til S. 79, L. 8 f. n. — Udtrykket ved Rhinens, Elbens Bredder betegner vel blot i al Almindelighed i Tyskland, og der sigtes vel til literære Stridigheder i dette Land, maaske ogsaa med Hentydning til Tidens Krigsbegivenheder.

Side 270, Lin. 6. Landets frederige Fader, Frederik den Sjette, der jo paa denne Tid som Kronprins stod i Spidsen for Danmarks Regering.

Side 270, Lin. 15: dannis, god, brav.

Side 270, Lin. 14 f. n. Pøblens [Bastille] er jo egentlig et besynderligt Udtryk, men betegner naturligvis Bastillen i Paris.

Side 271, Lin. 5. Om Oehlenschlägers Svoger Carl Heger se i næste Bind Digtet ved hans Død i Januar 1836.

Side 273, Lin. 1. Den 16de, 23de og 31te Juli vare Oehlenschlägers Søsters, hans dengang tilkommende Hustrus og hans Faders Fødselsdage.

Side 273, Lin. 12 f. n. Favoner, Zefyrer, Vestenvinde.

Side 274, Lin. 9. Urania, d. e. den himmelske, en af de ni Muser.

Side 276, Lin. 11. Dette Digt kaldes i anden Udgave Bøn til Penaterne, i de følgende Til Husguderne.

Side 276, Lin. 6 f. n. Viisdomsqvæld forældet for Visdomsvæld; sammenlign 1ste Bind, Anm. til S. 311, L. 14 f. n. I 2det Bind, S. 153, L. 6 f. n. forekommer qvælder i Stedet for vælder.

Side 277, Lin. 13 f. n. Hertil føjer Oehlenschläger (i anden Udgave) følgende Anmærkning: »en guldbørstet Galt, hvorpaa Freier red«.

Side 278, Lin. 7-8. Habor, Hagbarth. — Se Oehlenschlägers Tragedie Hagbarth og Signe (4de Bind, S. 212), hvor det dog ikke er Kong Sigar, men Dronning Bera, der lader Hagbarth binde.

Side 279, Lin. 5. Havguden Hler-Ægirs Ø var Læsø.

Side 279, Lin. 5 f. n. En Karfunkel grøn. Ved Karfunkler forstaas sædvanlig Rubiner.

Side 280, Lin. 4. Blysom, bly, blufærdig; sammenlign 1ste Bind, Anm. til S. 314, L. 3, og 2det Bind, Anm. til S. 155, L. 11.

Side 281, Lin. 8. et Herthadal; dette Ord plejer (se f. Eks. S. 277, L. 8 f. n.) at være Fælleskøn. Maaske er et her en Trykfejl, skønt det findes i alle tre Originaludgaver.

Side 281, Lin. 11. Vold, Vælde.

Side 281, Lin. 14. Heimskringla (Islandsk), hele Verden.

Side 281, Lin. 8. f. n. Eir, i den nordiske Mytologi Lægekunstens Gudinde.

Side 282, Lin. 1 f. n. hans, Ægirs.

Side 283, Lin. 4. Oehlenschläger skriver sædvanlig det ældre blyfærdig i Stedet for blufærdig.

Side 283, Lin. 3 f. n. Bragis Maal, Bragis Tungemaal, Poesien.

Side 284, Lin. 9-12. Den sunde Rødme . . . den friske Sødme kun Guder styrke kan i Stedet for Kun den sunde Rødme . . . kan styrke Guder; se nedenfor L. 9-7 f. n. og sammenlign 8de Bind, Anm. til S. 195, L. 10 f. n., og 7de Bind, Anm. til S. 14, L. 11-10 f. n.

Side 285, Lin. 11 f. n. Suttungs Drik et Maal, til Maal for Suttungs Mjød, der gjorde den, som drak deraf, digterisk beaandet.

Side 285, Lin. 4 f. n. Sæmund i sit Skrift, Sæmunds Edda, den ældre Edda.

Side 287, Lin. 6. Maaske er Flade (Rimpaa Stjerneflade) en Trykfejl for Plade (sammenlign S. 254, L. 2). Oehlenschläger lod kun Digtet trykke een Gang.

Side 288, Lin. 9 f. n. Sophia, Oehlenschlägers Søster.

Side 289, Lin. 5 f. n. Ironside, Bjørn Jærnside, Søn af Regnar Lodbrog.

Side 290, Lin. 5. Skaft, Spyd.

Side 290, Lin. 6. Udskud betyder vel her Skud, Spire.

Side 292, Lin. 1. Kirken i Fjenneslevlille blev i Aaret 1873 ombygget og fik derved paa ny to Taarne, saaledes som den havde, vel ikke oprindeligt, men efter hvad man antager, fra Slutningen af det 12te Aarhundrede.

Side 292, Lin. 5. de Ottesange (forældet), Froprædiken.

Side 292, Lin. 6 f. n. den liden Smaablomst, et hyppigt Udtryk i de gamle Folkeviser, hvis Stil efterlignes i hele dette Digt.

Side 292, Lin. 2 f. n. Redet (forældet), Reden.

Side 294, Lin. 5 f. n. i alle di efter Folkevisestilen for i dem alle.

Side 295, Lin. 6. Røgen (forældet), Duggen.

Side 295, Lin. 6 og 8. Græs og Hest vare i Folkeviserne tilfredsstillende Rim.

Side 295, Lin. 9. Guldkringlen (forældet), Guldhjulet, Guldsporen.

Side 296, Lin. 7. Bas, Vildsvin. Ordet kan maaske ogsaa betyde Bjørn.

Side 297, Lin. 5. Digtet er skrevet i Paris efter Remiscenser af den gamle Folkeviser, der mangler Slutning.

Side 298, Lin. 3. Disk, Bord.

Side 298, Lin. 8 f. n. Buret, Kvindehuset, Kvindeværelset.

Side 300, Lin. 10 f. n. I Paris fandt Oehlenschläger (1808) megen Glæde ved Omgang med en trondhjemske Familie Knudtzon, som opholdt sig der en tre Ugers Tid. Om sit Bekendtskab med denne Familie siger han i sit Levnet, II, 1831, S. 136: »Min Omgang med dem bidrog meget til at give Axel og Valborg, som jeg just dengang skrev, den friske nordiske Colorit, hvilken ellers det lange Ophold i Udlandet let kunde have svækket«; det samme gentages i Erindringer, II, S. 127 (Udtoget S. 235). Men heri skuffer Hukommelsen ham; thi Sørgespillet var skrevet, før Knudtzons kom til Paris.

Side 301, Lin. 13 og flg. Her tænkes paa det nylig skrevne Axel og Valborg.

Side 302, Lin. 11 f. n. Oehlenschläger kom aldrig til Trondhjem.

Side 303, Lin. 12. dette Blomster (forældet), denne Blomst.

Side 303, Lin. 7 f. n. Hald, Fjæld.

Side 304, Lin. 12-11 f. n. Frederikshald forsvarede sig 1716 tappert imod Karl den Tolvte, som nødtes til at ophæve Belejringen, og da han 1718 genoptog denne, faldt han.

Side 304, Lin. 3-2 f. n. En Del, af Svenskerne lejede, skotske Hjælpetropper under Oberst Zinclar fandt 1611 deres Død i Gudbrandsdalen.

Side 307, Lin. 11 f. n. Begravede Natur. Saaledes lyder Linien i Originaludgaven (1823), og Meningen maa vel være du Land, hvor saa meget ligger som Ruin, ligger dødt (sammenlign de to følgende Linier), hvis der da ikke skal læses Begavede Natur, som der staar i Oehlenschlägers anden Udgave af Digtet (1846) og i Pragtudgaven (1852). Digtets tyske Form (Gedichte, 1817) giver ingen Oplysning om, hvilken Læsemaade der er den rette.

Side 307, Lin. 6 f. n. Dante, født 1265, død 1321, Skaberen af det italienske poetiske Sprog og Forfatteren af det dybsindige Digtværk »*La divina commedia*«.

Side 307, Lin. 4 f. n. Old, Tid.

Side 308, Lin. 7. Ved Cestius's Pyramide i Rom findes Protestanternes Kirkegaard. Oehlenschläger siger i sine Erindringer, II, S. 212-213 (Udtoget, S. 296): »Den Tanke var ofte opstaaet igen hos mig, skøndt jeg bestandig slog den hen, at jeg skulde døe i Italien. I en Sang, som jeg digtede paa Alperne, udtalte jeg mine Følelser.«

ADAM OEHLenschLÄGER
POETISKE SKRIFTER
I UDVALG VED F. L. LIEBENBERG
BESØRGET AF A. BOYSEN
I-XV

Nedsat Pris:

Hæftet 8 Kr. 50 Øre, indb. i 7 Franskbind 22 Kr. 50 Øre.

Særskilt faas:

DRAMATISKE DIGTNINGER I-IX

Nedsat Pris:

Hæftet 5 Kr., indb. i 4 Franskbind 13 Kr.

SAGAER, EPISKE DIGTE, EVENTYR OG FOR-
TÆLLINGER I-IV

Nedsat Pris:

Hæftet 2 Kr. 50 Øre, indb. i 2 Franskbind 6 Kr. 50 Øre.

LYRISKE DIGTE OG ROMANCER I-II

Hæftet 3 Kr., indb. i komp. Pragtbind 5 Kr. 50 Øre.

